

การออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่าง

โดย

นางสาวดาริน ลื่อนาม

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์

ภาควิชาการออกแบบนิเทศศิลป์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2551

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

การออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่าง

โดย

นางสาวคาริน ลือนาม

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์

ภาควิชาการออกแบบนิเทศศิลป์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2551

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

COSTUME DESIGN FOR ILLUSION TO SOLVE FIGURE'S PROBLEMS

By

Darin Luenam

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree

MASTER OF FINE ARTS

Department of Visual Communication Design

Graduate School

SILPAKORN UNIVERSITY

2008

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้วิทยานิพนธ์เรื่อง “ การออกแบบเครื่อง
แต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่าง ” เสนอโดย นางสาวดาริน ลีอนาม เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาศิลปมหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริชัย ชินะตั้งกูร)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

1. อาจารย์อนุชา โสภาคย์วิจิตร
2. อาจารย์ยอดขวัญ สุวดี

คณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(อาจารย์ธนาทร เกียรกุล)
...../...../.....

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์พรรณเพ็ญ ฉายปรีชา)
...../...../.....

..... กรรมการ
(อาจารย์อนุชา โสภาคย์วิจิตร)
...../...../.....

..... กรรมการ
(อาจารย์ยอดขวัญ สุวดี)
...../...../.....

47151309 : สาขาวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์

คำสำคัญ : ออกแบบ เครื่องแต่งกาย อำพรารูปร่าง

ดาริน ถิ่นนาม : การออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรารูปร่าง. อาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ : อาจารย์ อนุชา โสภาคย์วิจิตร และ อาจารย์ ยอดขวัญ สวัสดิ์. 121 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะของรูปร่างและจุดที่ควรอำพรารของ
ร่างกาย หลักการสวมใส่เสื้อผ้าเพื่ออำพรารูปร่าง และองค์ประกอบทางศิลปะและทัศนธาตุที่
เป็นตัวแปรอันมีอิทธิพลต่อความรู้สึกในการออกแบบเครื่องแต่งกาย เพื่อนำมาวิเคราะห์ให้
เป็นข้อมูลในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรารูปร่าง มีวิธีดำเนินการวิจัยโดยการศึกษา
ข้อมูลจากเอกสารวิชาการ บทความ งานวิจัย แหล่งข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต และเก็บข้อมูลจากกลุ่ม
ตัวอย่างโดยการแจกแบบสอบถามให้แก่ช่างออกแบบตัดเย็บเสื้อผ้าที่มีความเชี่ยวชาญ เพื่อให้ได้
แนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่ออำพรารูปร่าง จำนวน 200 คน นำมาวิเคราะห์หาค่า
ร้อยละ และค่าเฉลี่ย และนำผลวิเคราะห์ไปให้ผู้เชี่ยวชาญในด้านการออกแบบตัดเย็บเสื้อผ้า
ประเมินผล เพื่อหาข้อสรุปในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่ออำพรารูปร่าง

ผลการวิจัยสามารถสรุปแนวทางการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรารูปร่างได้ดังนี้

1. องค์ประกอบทางศิลปะมีอิทธิพลต่อการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพราร
รูปร่างและจุดบกพร่องของร่างกายได้ ซึ่งการนำองค์ประกอบทางศิลปะ อันได้แก่ เส้น สี รูปทรงมา
ใช้ในการอำพรารูปร่าง มีเทคนิควิธีการที่แตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับประเภท และลักษณะของ
จุดบกพร่อง ทั้งนี้จะต้องเลือกใช้ใช้อย่างเหมาะสม

2. การใช้เส้นในการอำพรารูปร่างที่มีลักษณะแตกต่างกัน พบว่าเส้นแนวตั้ง เส้นทแยงมุม
สามารถเพิ่มความสูงได้ ส่วนเส้นแนวนอนจะสามารถขยายพื้นที่ออกได้ในแนวกว้าง

3. การใช้สีในการอำพรารูปร่าง พบว่าการใช้สีอ่อนและสีสดใสจะดึงดูดความสนใจ
จึงควรใช้ในส่วนที่ต้องการเน้น ส่วนสีเข้มจะลดขนาดลง ทำให้ส่วนนั้นดูเล็กลงและไม่ดึงดูดสายตา
จึงควรนำมาใช้บริเวณที่ต้องการอำพราร

4. การเลือกใช้รูปทรงของเครื่องแต่งกาย ต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมและมีความสมดุล
เพื่อช่วยเบี่ยงเบนสายตาให้ออกห่างจากจุดที่ควรอำพราร

ภาควิชาการออกแบบนิเทศศิลป์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีการศึกษา 2551

ลายมือชื่อนักศึกษา.....

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ 1. 2.

47151309 : MAJOR : VISUAL COMMUNICATION DESIGN

KEY WORD : COSTUME DESIGN / ILLUSION

DARIN LUENAM : COSTUME DESIGN FOR ILLUSION TO SOLVE FIGURE'S PROBLEMS. THESIS ADVISORS : ANUCHA SOPAKVICHIT AND YODKWAN SAWASDEE . 121 pp.

The purpose of this research is to examine the body's contour and spots that should be dissimulated, techniques for wearing dissimulative clothing, as well as artistic components and visual elements, which are factors with bearing on feelings in clothing design. The results are to be analyzed into data for designing clothing articles that help dissimulate the figures. The research was conducted by studying data from academic documents, articles, researches, internet sources, and collecting data from a sample group by handing out a questionnaire to 200 expert fashion designers in order to obtain guidelines for designing dissimulative clothing articles. Then the data were analyzed to find the percentage and average, and handed over to expert for evaluation in order to find the conclusions for designing dissimulative clothing.

Research results can be summed up into guidelines for dissimulative clothing as follows:

1. Artistic components have bearing on clothing articles that dissimulate the body's contour and flaw spots. In using artistic components - lines, colors, shapes - in contour dissimulation, there are different techniques for different types and natures of flaw spots, to be chosen accordingly.

2. On using lines in disguising different types of bodies, it was found that vertical and diagonal lines yield taller look, whereas horizontal lines create a sense of widthwise expansion.

3. As for using colors in contour dissimulation, light and cheerful colors attract attention and thus should be used at the point to be focused, whereas dark colors decrease size, making a certain part appear smaller and not attracting to the eyes and thus should be used at the spot to be dissimulated.

4. The shapes of the clothing articles must be chosen with regard to appropriateness and balance to divert vision from the spot of dissimulation.

Department of Visual Communication Design Graduate School, Silpakorn University Academic Year 2008

Student's signature.....

Thesis Advisor' signature 1.....2.....

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ช่วยเหลือและผลักดันให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดี
อาจารย์อนุชา โสภาคย์วิจิตร และ อาจารย์ยอดขวัญ สวัสดิ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาและให้
คำแนะนำทุกสิ่งทุกอย่าง

อาจารย์ธนาพร เจียรกุล และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วัฒน์ พันธุ์ คุรุทะเลน อาจารย์ประจำโครงการฯ ที่
ให้กำลังใจ อีกทั้งช่วยหาหนทางแก้ไขยามท้อแท้

คุณปริญญา สัจกุล คุณชลิพร พงศ์พรหม คุณนัทธนูช วงศ์พัทพันธ์ อาจารย์ ดร.อินทวิภา พรหมพันธุ์
คุณนุชนาฏ โรจนศิริพันธ์ คุณธนาพร อมรลิลิต คุณนรินดา ไทยานนท์ คุณศศิกานต์ ศรีประทีป
บัณฑิต คุณอนันดา ฉลาดเจริญ และ คุณลินดา เจริญลาภ TAYLOR ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 10 ท่าน ที่
สละเวลามาช่วยตรวจวิทยานิพนธ์ รวมถึงการให้ความรู้นอกเหนือตำรามาอีกมากมาย
คุณภัทราพันธ์ หุ่นรักวิทย์ น้องคนดีที่ช่วยเหลือการการค้นคว้าหาข้อมูล และเรียบเรียง
วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

คุณกรรณก ยงสกุล น้องเล็กแห่งสังคมไฮโซ เป็นผู้มีน้ำใจงาม ช่วยเหลือในการติดต่อและแนะนำ
บุคคลหลายท่านอย่างกว้างขวาง

คุณสุวรรณรัตน์ ซึ่งเป็นผู้ให้กำลังใจ และตักเตือนยามเหนื่อยล้า รวมถึงการช่วยไปแจก
แบบสอบถามในการทำวิจัยในครั้งนี้

ร้านไข่ บุติก โรงเรียนสอนตัดเสื้อกาลวิน และ บริษัท LME Co., Ltd. เอื้อเฟื้อบุคคลากรในการทำ
แบบสอบถาม

คุณถกล นิยมไทย และ บริษัท โตชิบา ไทยแลนด์ จำกัด สนับสนุนให้พนักงานมีการศึกษาที่ดี เพื่อ
ออกไปทำประโยชน์และตอบแทนให้สังคมต่อไป

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
บทที่	
1 บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
ความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	3
สมมติฐานของการศึกษา.....	4
ขอบเขตของการศึกษา.....	4
นิยามคำศัพท์.....	4
2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	5
ความรู้เกี่ยวกับรูปร่าง จุดบกพร่อง และหลักการออกแบบ.....	5
เครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่าง.....	6
จุดบกพร่อง และหลักการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่าง.....	11
สิ่งสำคัญที่ควรคำนึงถึงในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่าง.....	23
ทฤษฎีและหลักการขององค์ประกอบทางศิลปะจากทัศนธาตุสำคัญ.....	25
เทคนิคในการจัดองค์ประกอบ.....	31
3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	42
การศึกษาข้อมูลภาคเอกสารและภาคสนาม.....	43
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	43
กลุ่มตัวอย่าง.....	43
วิธีการสร้างแบบสอบถาม.....	43
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	44

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม.....	46
ตอนที่ 2 สรุปผลการสัมภาษณ์และข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญใน.....	60
การออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่ออำพรางรูปร่าง	
ตอนที่ 3 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางใน.....	85
การออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่าง	
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	105
สรุปผลการวิจัย.....	105
อภิปรายผลการวิจัย.....	109
ข้อเสนอแนะ.....	110
บรรณานุกรม.....	112
ภาคผนวก.....	113
ภาคผนวก ก แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย.....	114
ประวัติผู้วิจัย.....	121

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพ	47
2	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามประสบการณ์	47
3	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ.....	48
4	จำนวนและร้อยละเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการออกแบบ	48
5	จำนวนและร้อยละเกี่ยวกับจุดบกพร่องของร่างกาย	49
6	จำนวนและร้อยละเกี่ยวกับเทคนิคในการอำพรางรูปร่าง.....	51
7	จำนวนและร้อยละเกี่ยวกับการใช้เส้นในการอำพรางรูปร่าง	52
8	จำนวนและร้อยละเกี่ยวกับการใช้สีอ่อนในการอำพรางรูปร่าง	54
9	จำนวนและร้อยละเกี่ยวกับการใช้สีเข้มในการอำพรางรูปร่าง	55
10	จำนวนและร้อยละเกี่ยวกับการใช้สีเหลืองในการอำพรางรูปร่าง	55
11	จำนวนและร้อยละเกี่ยวกับการใช้รูปทรงในการอำพรางรูปร่าง	56
12	สรุปผลการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญในการออกแบบเครื่องแต่งกาย เพื่ออำพรางรูปร่าง.....	61
13	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบ เครื่องแต่งกายเพื่ออำพรางจุดบกพร่อง : ลำคอยาว.....	85
14	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบ เครื่องแต่งกายเพื่ออำพรางจุดบกพร่อง : ลำคอสั้น.....	86
15	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบ เครื่องแต่งกายเพื่ออำพรางจุดบกพร่อง : ช่วงไหล่แคบ.....	87
16	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบ เครื่องแต่งกายเพื่ออำพรางจุดบกพร่อง : ช่วงไหล่ลาดหรือไหล่กลม	88
17	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบ เครื่องแต่งกายเพื่ออำพรางจุดบกพร่อง : ช่วงไหล่กว้างจนเกินไป.....	89
18	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบ เครื่องแต่งกายเพื่ออำพรางจุดบกพร่อง : แขนใหญ่	90
19	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบ เครื่องแต่งกายเพื่ออำพรางจุดบกพร่อง : แขนเล็ก	91

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การออกแบบเครื่องแต่งกายในปัจจุบันมีรูปแบบหลากหลายให้เลือกสรร อีกทั้งยังมีการพัฒนาวัสดุที่นำมาใช้ในการตัดเย็บให้มีความคงทนและรู้สึกสบายเวลาสวมใส่ การออกแบบล้วนเป็นไปตามสมัยนิยม รวมไปถึงการออกแบบลายผ้าที่มีลวดลายและสีสันสวยงามเพื่อดึงดูดสายตาและโน้มน้าวการตัดสินใจเลือกซื้อของผู้พบเห็น เสื้อผ้าที่ถูกจัดวางเพื่อการนำเสนอตามหน้าร้านหรือที่เห็นสวมใส่ในหน้าหนังสือนิตยสารนั้น แฟชั่นอาจดูต้องตาต้องใจผู้บริโภค ทว่าการเลือกซื้อเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายเพื่อการสวมใส่นั้น หากผู้สวมใส่เลือกซื้อตามความชอบหรือตามความสวยงามของสมัยนิยมเพียงอย่างเดียว หรือจากที่เห็นนางแบบหรือนายแบบสวมใส่อาจไม่เหมาะสมกับบุคลิกลักษณะรูปร่างของตนเอง เนื่องจากสัดส่วนรูปร่างของแต่ละบุคคลมีจุดบกพร่องที่แตกต่างกัน เช่น ต้นขาใหญ่ สะโพกใหญ่ หน้าอกเล็ก หน้าอกใหญ่ หน้าท้องใหญ่ ก้นแบน เป็นต้น ซึ่งพลอย จริยะเวช (2547:19) ได้อธิบายถึงวิธีการแบ่งสัดส่วนของร่างกายไว้ว่า สัดส่วนความสัมพันธ์ระหว่างช่วงตัวบนร่างกายของคนเรานั้นแบ่งออกได้เป็น 4 ส่วนใหญ่ๆ ได้แก่ 1) ส่วนศีรษะถึงใต้รักแร้ 2) ใต้รักแร้ถึงต้นขา 3) ต้นขาถึงหัวเข่า และ 4) หัวเข่าถึงปลายเข่า หากทั้ง 4 ส่วนสมดุลกันพอดีผู้นั้นคือคนที่มีรูปร่างสมส่วน ซึ่งในความเป็นจริงผู้ที่มีรูปร่างดังกล่าวหาได้ยากมาก กระทั่งนางแบบซึ่งถือว่าเป็นคนที่มีรูปร่างสมบูรณ์ก็ยังไม่สมส่วนพอดีตามเกณฑ์ดังกล่าวเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ เดเบอราห์ (2548: 41) ที่กล่าวว่า “ผู้หญิงทุกคนมีส่วนบกพร่องอย่างน้อยหนึ่งในร่างกาย ความจริงแล้วมีการสำรวจที่แสดงให้เห็นว่าเพียง 6 เปอร์เซ็นต์ของผู้หญิงทั้งหมดที่มีความสุขกับรูปร่างหน้าตาของตนเอง ที่เหลืออีก 94 เปอร์เซ็นต์รู้สึกที่ตัวเองยังต้องการความช่วยเหลือ” ดังนั้นในการเลือกเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ผู้สวมใส่จึงจำเป็นต้องรู้จักจุดบกพร่องของตนเป็นอันดับแรก เพราะฉะนั้นก่อนที่จะตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าควรพิจารณาและเข้าใจรูปแบบของเสื้อผ้าที่เหมาะสมกับรูปร่างของตนเอง เพื่อลดทอน ปิดบังจุดบกพร่องและช่วยเสริมบุคลิกภาพให้ดียิ่งขึ้น

ทั้งนี้ถึงแม้ว่าผู้สวมใส่จะมีความเข้าใจว่าการเลือกเสื้อผ้าที่เหมาะสมนั้นจะสามารถที่จะอำพรางรูปร่างของตนได้ แต่ก็อาจยังไม่เข้าใจถึงวิธีการเลือกเสื้อผ้าเหล่านั้น ดังเช่นในงานวิจัยของ ธนาวี นิธากกรณ (2548 : 105) ซึ่งได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปสำหรับผู้บริโภคที่มีรูปร่างใหญ่ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ปัจจัยที่มีระดับความสำคัญมากที่สุดคือการทำเสื้อผ้าช่วยเสริมบุคลิกภาพให้ดีขึ้น และสามารถช่วยอำพรางรูปร่างได้ รวมไปถึงรูปแบบของเสื้อผ้ามีความทันสมัย ลวดลายและสีสันทันของเสื้อผ้ามีความสวยงาม เหมาะสมกับรูปร่างของตน แต่ในการเลือกเสื้อผ้ายังต้องการคำแนะนำจากผู้ขายเพื่อให้ทราบถึงแบบเสื้อผ้าที่เหมาะสมกับตน ผู้วิจัยจึงได้เสนอแนะให้กับผู้ประกอบการในการให้ความรู้ความเข้าใจในเรื่องการแต่งกายให้เหมาะสมกับบุคลิกภาพและรูปร่างของลูกค้าแต่ละคน ซึ่งสอดคล้องกับที่ ปรีดา บุญยรัตน์ (2549 : 30) ได้กล่าวว่าในสภาวะปัจจุบันพัฒนาการทางวิทยาศาสตร์และโภชนาการศาสตร์ รวมทั้งค่านิยมใหม่ๆ ทำให้คนรุ่นใหม่มีรูปร่างสูงโปร่งเป็นผลทำให้แนวคิดในการออกแบบตกแต่งกายออกไปในหลายทางเลือก นักออกแบบมีความเข้าใจปัญหาและวิธีการแก้ไขปัญหาในการแต่งกายน้อยลง และไม่คอยให้ความสำคัญ มุ่งเน้นการออกแบบและผลิตตามกระแสความนิยมที่ร้อนแรง รวมไปถึงผู้สวมใส่บางคนที่เน้นความทันสมัยเป็นหลัก สำหรับผู้ที่มีรูปร่างดีก็พบว่าโชคดี แต่สำหรับผู้ที่มีรูปร่างที่มีปัญหานั้นค่อนข้างจะโชคร้าย เพราะจะต้องตอบสนองค่านิยมตามกระแสสังคม โดยขาดทักษะความรู้และความเข้าใจศิลปะเพื่อที่จะนำมาประยุกต์ใช้เพื่อเป็นแนวทางในการแต่งกายให้กับตนเอง

ดังนั้น ในการเลือกเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายให้เกิดความเหมาะสมกับรูปร่างของตน ผู้สวมใส่จึงควรมีความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับงานการออกแบบและงานด้านศิลปะ ดังเช่นที่ ปรีดา บุญยรัตน์ (2549 : 24) ได้กล่าวว่า การแต่งกายกับการวาดภาพสักชิ้นหนึ่งต่างมีจุดเริ่มในที่แห่งเดียวกัน นั่นคือ จินตนาการและข้อเท็จจริง เพื่อจะได้เป็นเครื่องตอบรับว่า สิ่งไหนมากไป น้อยเกินไป หรือไม่เหมาะสม ไม่ควร ตามวาระและโอกาส ศิลปินก่อนลงมือทำงานศิลปะจะต้องคำนึงถึงที่มา แรงบันดาลใจ เนื้อหา กฎ ทฤษฎี เทคนิควิธีการ ไปจนถึงกรอบ และสถานที่ที่ใช้ติดตั้ง สอดประสานต่อเนื่องกันไปแล้วจึงลงมือทำงานด้วยอารมณ์ความรู้สึกที่ต้องการอยากจะทำโดยมีเกณฑ์ ทฤษฎีไว้ยึดเป็นแนวทาง เพื่อเทียบเคียงและให้คุณค่าความสวยงามที่สมเหตุสมผล

องค์ประกอบทางศิลปะประกอบจากพื้นฐานทัศนธาตุ อันได้แก่ จุด เส้น มวลและปริมาตร ซึ่งแตกต่างกันด้วยสี พื้นผิว ขนาดและที่ว่าง เมื่อนำมาจัดรวมกันจะต้องคำนึงถึงขั้นตอนที่เหมาะสมหรือโครงสร้างของส่วนประกอบใหม่ ทำให้เกิดรูปร่างหรือรูปทรงที่สวยงาม

“จุด” ที่ใช้ในการออกแบบนั้นเป็นได้ทั้งส่วนที่เล็กที่สุดหรือส่วนที่มีขนาดใหญ่ในการออกแบบซึ่งต่างจากองค์ประกอบพื้นฐานทางศิลปะที่หมายถึงส่วนที่เล็กที่สุดเท่านั้น ทั้งนี้ การใช้จุดในงานออกแบบ จะสามารถบ่งบอกถึงขนาด ตำแหน่ง และส่วนที่สามารถสร้างความดึงดูดได้

“เส้น” ที่ใช้ในการออกแบบเป็นองค์ประกอบที่ไม่จำกัดขอบเขต หรือมีอิสระทั้งในความยาว ทิศทาง หรือขนาด ซึ่งต่างจากการเขียนแบบ ทางเรขาคณิต หรือที่เป็นองค์ประกอบพื้นฐานของศิลปะที่หมายถึงจุดที่เรียงต่อกัน โดยที่ทิศทางการเคลื่อนไหวของเส้นจากจุดหนึ่งสู่อีกจุดหนึ่ง

“มวลและปริมาตร” มวล หมายถึง ส่วนที่เป็นเนื้อทั้งหมดของสสารหรือวัตถุต่างๆ ส่วน ปริมาตร หมายถึง บริเวณที่แผ่ครอบคลุมเนื้อที่ในอากาศทั้งหมดภายในของวัตถุ ดังนั้น จึงเปรียบเทียบเสมือนรูปทรงด้านในของวัตถุที่มีมิติกว้าง ยาว และหนา ทั้งนี้มวลและปริมาตรจึงรวมกันเสมอ

“สี” การกำหนดสีในผลงานการออกแบบจะเท่ากับเป็นการกำหนดอารมณ์ ความรู้สึก รวมทั้งแยกแยะเพื่อให้เกิดความเข้าใจในผลงาน นอกจากนี้ในการออกแบบเครื่องแต่งกายการใช้สีที่ถูกต้องจะทำให้ผู้สวมใส่ดูมีชีวิตชีวา มีพลัง ในขณะที่ใช้สีผิดก็สามารถทำให้ผู้สวมใส่ซีดเซียวกลายเป็นคนไม่สบายได้

“พื้นผิว” เป็นส่วนเปลือกนอกของวัตถุที่มองเห็นได้หรือสัมผัสได้ ซึ่งหากหมายถึงเนื้อผ้า มักมีคำที่เกี่ยวข้อง จำนวน 3 คำ ได้แก่ ความรู้สึก น้ำหนัก และสะท้อนแสง เนื้อผ้าที่ลดขนาดมากที่สุดคือเนื้อผ้าที่มีความรู้สึก คือ นุ่ม ลื่น น้ำหนัก คือ เบา และการสะท้อนแสง คือ มันวาง

“ที่ว่าง” สำคัญต่อการออกแบบ โดยจะเป็นปัจจัยที่กำหนดให้การออกแบบมีการวางแผนการจัดวางรูปทรงในบริเวณว่างอย่างเหมาะสม

งานออกแบบเป็นกระบวนการทำงานที่รวบรวมส่วนประกอบหลายอย่างเข้าด้วยกัน ทั้งการรวบรวมข้อมูล แยกแยะ ตลอดจนเชื่อมโยงทัศนธาตุให้เกิดความลงตัว ซึ่งจะทำให้เกิดปัญหาและส่วนบกพร่องน้อยที่สุด เพราะองค์ประกอบทางศิลปะนั้นมีทฤษฎีและหลักการที่หลากหลายสามารถนำมาประยุกต์และพัฒนาเป็นตัวอย่างจริงได้ และด้วยเหตุผลนี้จึงเป็นที่มาของการพัฒนาองค์ประกอบทางศิลปะในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่าง

ความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาลักษณะของรูปร่างและจุดบกพร่องของร่างกาย
2. เพื่อศึกษาหลักการจากการอำพรางรูปร่างโดยการสวมใส่เสื้อผ้า
3. เพื่อศึกษาองค์ประกอบทางศิลปะและทัศนธาตุที่เป็นตัวแปรอันมีอิทธิพลต่อ

ความรู้สึกในการออกแบบเครื่องแต่งกาย

4. เพื่อสรุปนำอิทธิพลของส่วนประกอบทางศิลปะไปใช้เป็นข้อมูลในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่าง รวมไปถึงเป็นตัวช่วยในการนำไปพัฒนารูปแบบในการตัดเย็บและสวมใส่ได้จริง

สมมติฐานของการศึกษา

องค์ประกอบทางศิลปะมีอิทธิพลต่อการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่างและจุดบกพร่องของร่างกายได้

ขอบเขตของการศึกษา

1. ศึกษาแนวทางการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่ออำพรางจุดบกพร่อง โดยเลือกเน้นเฉพาะเพศหญิง ซึ่งในช่วงอายุ 20-30 ปี เท่านั้น
2. ศึกษาทฤษฎีและหลักการขององค์ประกอบทางศิลปะจากทัศนธาตุสำคัญ คือ เส้น สี รูปร่าง และรูปทรง ที่มีผลต่อการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่าง

นิยามคำศัพท์

องค์ประกอบทางศิลปะ หมายถึง องค์ประกอบพื้นฐานของการออกแบบ ได้แก่ ทัศนธาตุ (Visual Elements) อันประกอบด้วย จุด เส้น รูปร่าง รูปทรง และลักษณะของทัศนธาตุ (Elements) ที่ประกอบด้วย ขนาด สี ความเข้ม ลวดลาย ทิศทาง พื้นที่ว่าง และระยะ

การออกแบบ หมายถึง กระบวนการสร้างสรรค์ประเภทหนึ่งของมนุษย์ โดยมีทัศนธาตุและลักษณะของทัศนธาตุเป็นองค์ประกอบ ซึ่งใช้ทฤษฎีต่างๆ เป็นแนวทาง และใช้วัสดุนานาชนิดเป็นวัตถุดิบในการสร้างสรรค์ โดยที่นักออกแบบจะต้องอาศัยขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ในการปฏิบัติงานที่หลากหลาย

จุดบกพร่องของร่างกาย หมายถึง รูปร่างหรือสัดส่วนของร่างกาย ณ จุดใดจุดหนึ่ง ซึ่งไม่สมส่วนตามมาตรฐานของการตัดเย็บเสื้อผ้า เช่น ไหล่ตก หน้าอกใหญ่ หน้าท้องยื่น ขาสั้น ฯลฯ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผู้หญิงทั้งในช่วงอายุ 20-30 ปี และในช่วงวัยอื่นๆ สามารถเข้าใจถึงลักษณะรูปร่าง และข้อบกพร่องของรูปร่างของตนเอง รวมไปถึงรู้วิธีการปกปิดและอำพรางจุดบกพร่องเหล่านั้น
2. สามารถเป็นแนวทางในการเลือกเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายเพื่อสวมใส่ให้เหมาะสมกับรูปร่างที่มีความแตกต่างกัน

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่องการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่างฉบับนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร งานวิจัย และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับรูปร่างประเภทต่างๆ ของผู้หญิง ทั้งลักษณะ รายละเอียด จุดเด่นจุดด้อยของรูปร่างแต่ละประเภท และจุดบกพร่องต่างๆ ของร่างกาย รวมไปถึงหลักการออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับอำพรางจุดด้อยและจุดบกพร่องต่างๆ เหล่านี้พร้อมกันนี้ยังได้ศึกษาถึงทฤษฎีองค์ประกอบทางศิลปะและทัศนธาตุที่มีอิทธิพลในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อที่จะนำมาเป็นประโยชน์ต่อการวิเคราะห์และหาแนวทางในการนำไปพัฒนา รูปแบบในการผลิตและสวมใส่ได้จริง

ผู้วิจัยจึงสรุปการศึกษาค้นคว้าวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องใน 2 หัวข้อหลัก ดังต่อไปนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับรูปร่าง จุดบกพร่อง และหลักการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่าง
2. ความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีและหลักการขององค์ประกอบทางศิลปะจากทัศนธาตุสำคัญ คือ เส้น สี รูปร่าง และรูปทรง

ความรู้เกี่ยวกับรูปร่าง จุดบกพร่อง และหลักการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่าง

ในการเลือกสวมใส่เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายนั้น ผู้สวมใส่จะต้องรู้จักกับรูปร่างของตนเองให้ถูกต้องก่อนเป็นอันดับแรก เนื่องจากในทางทฤษฎีแล้วรูปร่างของผู้หญิงมีหลากหลายประเภท ซึ่งแต่ละประเภทก็จะมีจุดเด่นและจุดด้อยที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งหากมีการทำความเข้าใจลักษณะดังกล่าวได้ถูกต้องแล้ว เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่นอกจากจะเป็นเพียงเครื่องนุ่งห่มในการปกปิดร่างกายแล้วยังสามารถสะท้อนความสวยงามที่โดดเด่นและดึงดูดสายตาผู้ที่พบเห็นได้อีกด้วย

ประเภทของรูปร่าง

เดบอราห์ (Deborah 2548 : 29) ได้แบ่งประเภทของรูปร่างของผู้หญิงไว้ 5 ประเภทดังต่อไปนี้

1. **รูปร่างแบบนาฬิกาทราย** ผู้ที่มีลักษณะรูปร่างแบบนี้จะมีไหล่และสะโพกที่สมดุลกันกับรอบเอวที่เห็นได้ชัด ซึ่งในสวมเสื้อผ้าจะต้องระมัดระวังให้ช่วงสะโพกและไหล่ได้สมดุลกัน เป้าหมายหลักคือการคงไว้ซึ่งความสมดุลของธรรมชาติ และเน้นที่ส่วนเอวโดยไม่เน้นที่ส่วนโค้งจนเกินไป

2. **รูปร่างตรงจากบนลงล่าง** ผู้หญิงทรงนี้เกือบจะดูเหมือนกล่อง รอบอก เอว และสะโพกมีความกว้างเท่ากัน รูปร่างแบบนี้มีความสมดุลเหมือนกัน แต่มีส่วนกว้างอยู่สามช่วง คืออก เอว และสะโพก ซึ่งควรแสดงส่วนเอวให้เห็นเด่นชัดกว่าส่วนอื่น และใช้แนวคิดในเรื่องการรักษาคุณภาพที่ใช้กับคนรูปร่างนาฬิกาทรายมาใช้

3. **รูปร่างที่มีส่วนที่กว้างที่สุดช่วงตรงกลางลำตัว** ผู้หญิงส่วนใหญ่ที่มีส่วนกว้างที่สุดช่วงตรงกลางลำตัวจะมีไหล่แคบและขาเล็ก มักมีขาสวยแต่ไม่มีก้น เป้าหมายสำหรับการแต่งตัวของผู้หญิงรูปร่างนี้คือการเบนสายตาผู้มองให้ออกจากช่วงลำตัว และเลื่อนไปสู่อไหล่และขา ควรสวมเสื้อผ้าที่มีลักษณะเป็นเอกรงค์ คือมีสีเดียวหรือลายเดียว

4. **รูปร่างแบบลูกแพร์** มีส่วนที่กว้างที่สุดอยู่ที่สะโพก เป็นรูปร่างที่มีจำนวนมากถึง 65 เปอร์เซ็นต์ของผู้หญิงทั้งหมด รูปร่างแบบนี้มีลักษณะช่วงไหล่แคบ อกเล็ก เอวคอด สะโพกและต้นขาใหญ่ เป้าหมายคือการสร้างคุณภาพให้เกิดขึ้นระหว่างส่วนบนที่แคบกว่ากับส่วนล่างที่กว้างกว่า

5. **รูปร่างที่มีช่วงที่กว้างที่สุดอยู่ที่ช่วงไหล่และช่วงอก** ผู้หญิงที่มีรูปร่างแบบนี้จะมีช่วงไหล่กว้างและอกใหญ่ ขณะที่ช่วงสะโพกแคบและขาเล็ก เป้าหมายคือการสร้างคุณภาพในการมองระหว่างร่างกายส่วนบนที่กว้างกว่ากับส่วนล่างที่แคบกว่า เป็นรูปร่างที่ตรงกันข้ามกับรูปร่างแบบลูกแพร์

ส่วน พลอย จริยะเวช (2547: 16) ก็ได้กล่าวถึงการแบ่งรูปร่างของผู้หญิงไว้เช่นกัน โดยแบ่งประเภทเป็น 3 ประเภทหลักๆ ดังนี้

1. **สาวทรงตรง** จะมีลักษณะไม่ค่อยมีเอว สะโพกบั้นท้ายแบนเรียบ ควรใช้ผ้าที่ทอเนื้อแน่นๆ อย่างผ้าอูบลผสมเครป ผ้าไหมผสมลินิน ผ้ากาบาร์ดีน เป็นต้น ส่วนลักษณะเส้นสายโครงสร้างของเสื้อผ้าก็ควรเป็นไปในทางเดียวกับทรวดทรงเช่นกัน คือเป็นเสื้อผ้าที่มีโครงสร้างรูปลักษณะยาวตรงลงมา มีลักษณะเป็นเหลี่ยมเป็นโครง หากจะเลือกใช้ผ้ามีลวดลายควรเลือกแนวกราฟฟิคลายเหลี่ยมหรือลายตาราง

2. *สาวโค้งเว้า* มีเอวคอดเห็นได้ชัด มีสะโพกมีบั้นท้ายกลมกลิ้ง ไหล่เล็ก ควรเลือกผ้าเนื้อบางกว่าแบบแรก เช่น ผ้าไหมปนเครป ไหมจีน ผ้าเจอร์ซี ให้มีความพลิ้วเข้ากับความโค้งเว้าของรูปร่าง

3. *สาวทรงตรงผสมโค้ง* ช่วงบนเช่นไหล่อาจจะตรงกว้าง แต่มีหน้าอก มีสะโพก ออกเอวโค้งเว้าสวย อาจเลือกใช้ผ้าตามรูปร่างแบบทรงตรงแต่ใช้ผ้าที่มีความพลิ้วก็ได้

สำหรับเอ็ดเวิร์ด (Edward 2545 : 33) ก็ได้กล่าวถึงประเภทของรูปร่างไว้ว่า ทุกคนจะมีรูปร่างแบบใดแบบหนึ่งใน 4 ประเภท ได้แก่ 1) *แบบนาฬิกาทราย* เป็นพวกที่มีรูปร่างสมส่วน มีส่วนเว้าส่วนโค้ง 2) *แบบซ้อน* เป็นพวกที่มีส่วนล่างของลำตัวใหญ่ 3) *แบบไม้บรรทัด* เป็นพวกที่ไม่ค่อยมีส่วนโค้งส่วนเว้า และ 4) *แบบกรวย* คือพวกที่มีส่วนบนของลำตัวใหญ่

ซึ่งมีความสอดคล้องกับการแบ่งประเภทรูปร่างของ จารุพรรณ ทรัพย์ปรุง (2543 : 155) ในบางประเภท โดยกล่าวว่า ผู้หญิงสามารถเรียนรู้การประเมินรูปร่างของตนเองและผู้อื่น เพื่อใช้เป็นแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกายให้เหมาะสมกับสรีระ ผู้หญิงทุกคนย่อมมีจุดดีและจุดด้อยในเรื่องรูปร่าง เครื่องแต่งกายบนเรือนร่างของคนเราจะแลดูสง่างาม หากสามารถกลบเกลื่อนข้อบกพร่องได้อย่างถูกต้องตามหลักการออกแบบให้เหมาะสมกับรูปร่าง ดังนี้

1. *รูปร่างปกติ (Average Shape)* เป็นรูปร่างที่มีสัดส่วนที่ดี และมีความสมดุลในโครงสร้างอย่างลงตัวที่สุด ไหล่และสะโพกมีสัดส่วนที่เหมาะสม รวมทั้งมีเส้นสะเอวที่ชัดเจน สามารถใช้รูปร่างได้ทั้งตัว ผู้ที่มีรูปร่างแบบนี้จึงสามารถใส่เสื้อผ้าได้ทุกแบบ

2. *รูปร่างเป็นรูปทรงลิ้ม (Wedge Shape)* มีช่วงไหล่กว้าง หน้าอกใหญ่ ต้นแขนใหญ่ สะโพกแคบกว่าคนที่รูปร่างปกติ แผ่นหลังกว้าง และมีช่วงขายาวเรียวย ผู้ออกแบบเครื่องแต่งกายควรเลือกแบบเสื้อผ้าที่สามารถกลบเกลื่อนลำตัวช่วงบนซึ่งแลดูหนา ให้แลดูบางลงขณะเดียวกันก็ควรเน้นแบบเสื้อผ้าให้สะโพกดูเด่นขึ้น โดยการออกแบบต้องคำนึงถึง 1) เสื้อ ควรเป็นแบบเรียบง่าย อาจเป็นทรงตรง หรือเสื้อเชิ้ตที่คอดตรงเอว แขนเสื้อควรเป็นแบบเร็กแลน (Ragland Sleeve) คือ เป็นแขนเสื้อที่มีลักษณะขึ้นไหล่ติดกับแขน 2) กระโปรงควรเป็นกระโปรงยาวแบบเรียบ หรือแบบจับจีบ แต่ควรใช้ผ้าบางเบา 3) ชุดกระโปรงควรเป็นแบบหย่อนตรงช่วงเอว

3. *รูปร่างเป็นรูปทรงนาฬิกาทราย (Hourglass Shape)* เป็นรูปร่างที่มีช่วงไหล่กว้าง มีอก มีสะโพกใหญ่ แลดูเป็นเส้นโค้ง เอวเล็กชัดเจน ในการออกแบบควรคำนึงถึง 1) เสื้อควรเป็นสไตล์เชิ้ตสวมกับกระโปรงยาวหรือชุดกระโปรงติดกันแบบเรียบอาจจับจีบหรือป้ายก็ได้ 2) ควรใส่

เสื้อที่ทำได้ด้วยผ้าบางเบา ชายเสื้ออาจบานออกในลักษณะย้วย 3) กางเกงควรเป็นแบบขาตรง อาจอัดพลีทหรือจับจีบด้วยผ้าเนื้อนิ่มพลีท

4. รูปร่างเป็นรูปทรงสามเหลี่ยม (*Triangle Shape*) เป็นรูปร่างที่มีช่วงไหล่แคบกว่า สะโพกหรือต้นขา (ขาอ่อน) ทรวงอกเล็กกว่าสะโพก ช่วงต่ำกว่าเอวลงไปจะแลดูกว้างและใหญ่ มาก ควรสวมเสื้อชั้นนอกเพื่ออำพรางสะโพก หรือสวมเสื้อเชิ้ตขนาดใหญ่ คลุมสะโพก ผู้ออกแบบ เครื่องแต่งกายควรเน้นตัวเสื้อส่วนบนให้แลดูเด่น เพื่อดึงจุดสายตาไปสู่ช่วงบนของโครงสร้าง การ ออกแบบควรคำนึงถึง 1) ควรเป็นสไตล์ที่เน้นการตกแต่งตัวเสื้อช่วงบน อาจจับจีบหรืออินทรีธนู จับพลีท หรือมีกระเป๋ापะ เพื่อช่วยเสริมช่วงบนให้ดูเด่นสะดุดตา 2) คอเสื้อควรมีขนาดกว้าง 3) เสื้อชั้นนอกควรหนุนไหล่ให้กว้างรับกับความกว้างของสะโพก และ 4) อาจเป็นเสื้อและกระโปรง แยกกัน โดยเก็บชายเสื้อไว้ในกระโปรงหรือปล่อยชายเสื้ออำพรางเอวก็ได้ แต่ควรให้ความกว้าง ของเส้นคอของเสื้อรับกับความกว้างของเส้นสะโพกอย่างลงตัว

5. รูปร่างเป็นรูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า (*Rectangle Shape*) เป็นรูปร่างที่มีช่วงไหล่และ สะโพกสมดุลกัน มีเส้นเอวที่ไม่ชัดเจน รูปร่างไม่มีส่วนโค้งส่วนเว้า แลดูเป็นทรงตรงแบบ สี่เหลี่ยมผืนผ้า การออกแบบเครื่องแต่งกายควรคำนึงถึง 1) ควรหลีกเลี่ยงตัวนอกที่ฟิตและสั้น 2) ประโปรงควรเป็นประเภทกระโปรงบานแบบต่อสะโพก หรือกระโปรงพลีท ควรมีขอบเอวต่ำกว่า เอวจริง

6. รูปร่างผอม (*Thin Shape*) เป็นรูปร่างที่มีไหล่ เอว และสะโพกแคบ แลดูบอบบาง มาก และเป็นเส้นตรง จึงเป็นรูปร่างที่ต้องการการสร้างสรรคภาพลักษณะให้แลดูสมบูรณ์และมีส่วน โค้งเว้ากว่าความเป็นจริง การออกแบบเครื่องแต่งกายควรคำนึงถึง 1) ออกแบบให้ช่วงบนดูเต็ม 2) เสื้อควรมีแขน มีกระเป๋ापะตรงแนวอก เพื่อช่วยเสริมอก กระโปรงและกางเกงควรมีการจับจีบ อัด พลีท มีกระเป๋ापะ เพื่อช่วยเสริมแนวสะโพก 3) เหมาะกับผ้าใยสังเคราะห์ประเภทสัทิลลาด กำมะหยี่ ผ้าฝ้าย หรือผ้าถักไหมพรม

7. รูปร่างเป็นรูปทรงไข่ (*Oval Shape*) เป็นรูปร่างที่สมบูรณ์ไปทุกส่วน ทั้งอก เอว และสะโพก มีช่วงเอวสั้น แลดูเป็นรูปทรงกลม ควรพรางตาโดยสร้างแบบเสื้อให้ผู้สวมใส่แลดูโปร่งบอบ บางลงกว่าความเป็นจริง เสื้อผ้าที่เหมาะสมควรเป็นทรงตรง อำพรางเอว

ส่วน ชะคราม (2543) ก็ได้กล่าวถึงประเภทของรูปร่างไว้เช่นกัน ซึ่งอาจมีความแตกต่าง กับของคนอื่นๆ ไปบ้าง ดังนี้

1. *สาวรูปร่างสี่เหลี่ยม* คือมีช่วงไหล่ เอว สะโพกใหญ่เท่ากัน ควรเลี่ยงเสื้อเอวลอย ตัวสั้น รัดรูปหรือเสื้อคลุมยาวแค่อเอว หรือเข็มขัดเส้นโตสีตัดกันกับชุด ไม่ควรใส่ชุดติดกันทรงตรง เสื้อตัว

โครง ควรเลือกเสื้อผ้าที่มีเส้นคัทตามยาว เพื่อให้เสื้อช่วยแก้ทรงโครงร่างที่ดูแข็งกระด้างให้มีเส้นสายอ่อนหวานขึ้น ส่วนท่อนล่าง ควรเน้นกระโปรงบานมีจีบหรืออัดพลิท กางเกงเนื้อผ้าพลิ้วๆ เบาบาง หรือสีนุ่มๆ หวานๆ

2. *สาวรูปร่างสามเหลี่ยม* คือคนที่มีช่วงบนเล็ก ไหล่แคบ แต่ลำตัวท่อนล่างดูลำบึกบึน จุดที่ควรพรางก็คือสะโพกและต้นขา ฉะนั้นทางเลือกที่ดีที่สุดคือ เลือกระโปรง กางเกงสีเข้มๆ ทรงตรงพอดีตัวหรือบานเล็กน้อย เน้นแบบเรียบๆ หลีกเลียงระบายพองฟู รวมทั้งชุดเข้ารูปพอดีตัว พยายามใช้สีอ่อนช่วงบน หนุนไหล่ได้เล็กน้อย เลี่ยงสีมืดๆ ทึมๆ เสื้อทรงป้ายข้างจะช่วยให้รูปร่างดูสมส่วนยิ่งขึ้น

3. *สาวทรงตะเกียบ* คือสาวที่มีรูปร่างผอม ไหล่ เอว และสะโพกเล็กแคบ ควรสวมชุดที่เน้นสีสดใส เน้นเนื้อผ้าค่อนข้างหนา พื้นผิวไม่เรียบ อย่างผ้าฝ้าย ผ้าไทยที่ทอลายปักในตัว หรือปักลวดลาย หรือแม้แต่การสวมเสื้อตัวในตัวนอก 3 ชั้น ก็ช่วยให้ตัวดูหนาขึ้น ส่วนกางเกงควรเน้นจีบหรือรูด กระโปรงใส่ได้ทุกแบบแต่ควรเน้นสีสว่างกระจ่างตา ถ้าอยากใส่ชุดติดกัน ควรมีเสื้อตัวนอกทับด้วยจะช่วยให้ดูมีเนื้อขึ้น

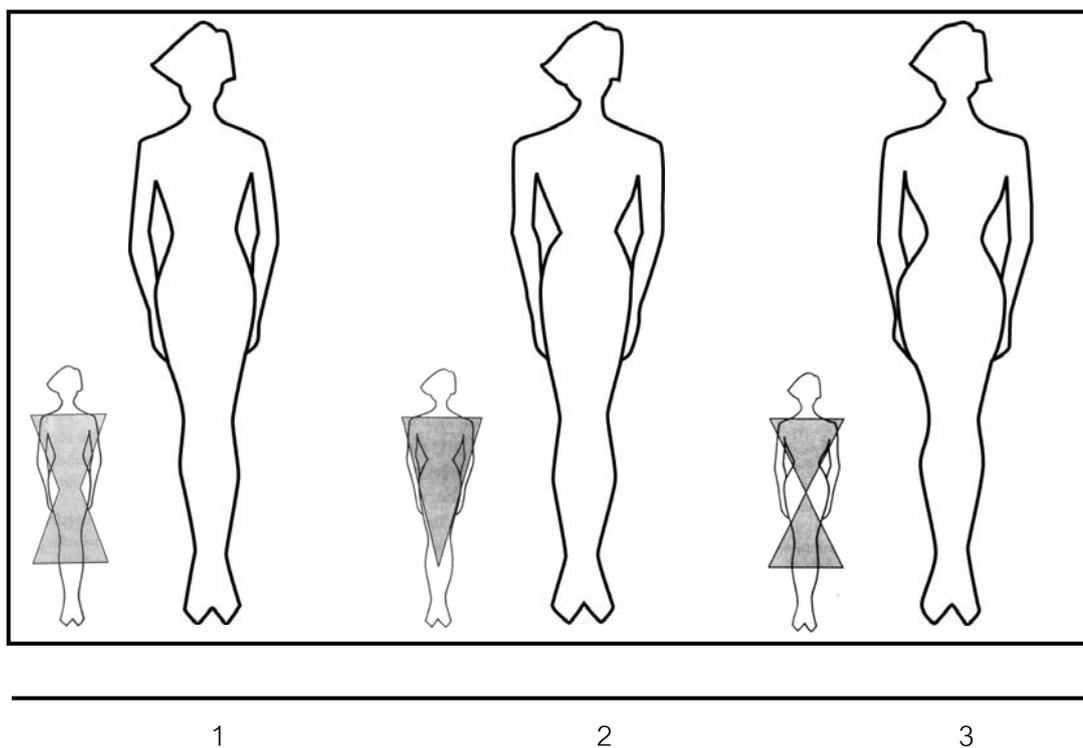
4. *สาวทรงนาฬิกาทราย* คือสาวอกใหญ่ ไหล่และสะโพกกว้าง ช่วงเอวยาว ไม่ควรสวมเสื้อที่เน้นเส้นไหล่และสะโพกโดยใช้ผ้าเนื้อบางเบา หลีกเลียงหมุ่นไหล่ กระโปรงควรเป็นทรงเรียบ ส่วนกางเกงก็ควรเป็นขาตรง หลีกเลียงเสื้อคอลึก คอกว้าง เสื้อรัดรูป ต่อใต้อก กระเป๋ापะ ถ้าช่วงเอวยาวมากต้องหลีกเลียงชุดติดกัน

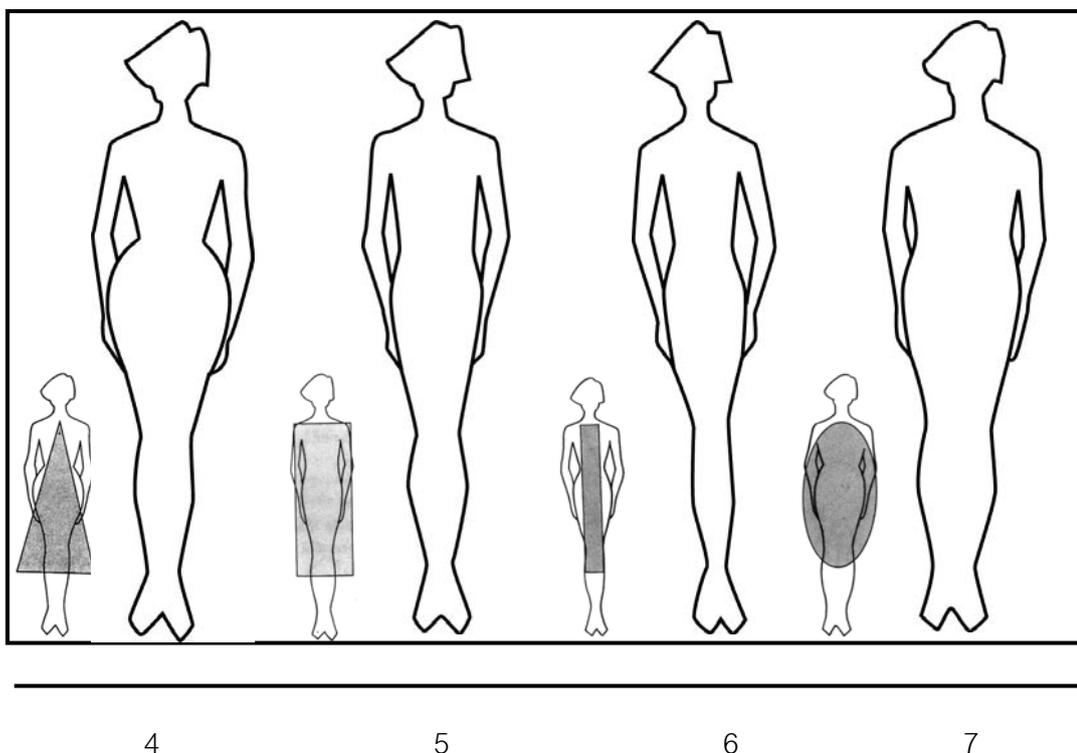
5. *สาวรูปร่างกลม* คือสาวที่มีช่วงอก เอว และสะโพกใหญ่ ช่วงเอวสั้น ดูกลมเกลี้ยงเหมือนลูกบอล สาวหุ่นแบบนี้เหมาะกับกระโปรงยาว กางเกงขายาว เนื้อผ้าบางเบา ทรงตรง พอดีตัวหรือบานเล็กน้อย ชุดติดกันทรงหลวมก็ยิ่งพอใส่ได้ และควรปล่อยชายเสื้อให้ยาวเลยสะโพกเป็นโทนสีมืดๆ เสื้อยืดคอเต่า คอกกลม ควรเลี่ยง ไม่ควรใส่ปกเสื้อใหญ่ๆ หรือระบาย

6. *สาวรูปร่างสามเหลี่ยมกลับหัว* คือคนที่มีไหล่กว้าง โดดเด่น ตัวแขนใหญ่ อกใหญ่ แต่สะโพกเล็ก ต้องลดเส้นไหล่ โดยใช้แขนกิโมโน แขนยาวเลย ศอก แขนแร็คแลน และเป็นสีเข้มลวดลายแนวตั้ง อย่าเน้นเอว ส่วนท่อนล่างให้เลือกกระโปรงไม่มีเกดัด แบบจีบรูดหรือจีบรอบตัวก็ยิ่งพอจะใส่ได้บ้าง กางเกงตัดแบบมีจีบหรือติเกดัดให้ช่วงสะโพกพองออกเล็กน้อย หลีกเลียงเสื้อหมุ่นไหล่หรือเน้นช่วงไหล่ เสื้อลายขวาง เสื้อแขนกุด เสื้อแขนเลย หรือแขนสั้นที่โชว์แขน กระโปรงเข้ารูปและทรงตรง ควรสวมเสื้อตัวยาวเลยสะโพก เพราะจะให้สะโพกดูใหญ่และอวบขึ้น

จากการศึกษาข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยพบว่าผู้แบ่งประเภทรูปร่างของผู้หญิงไว้หลากหลายประเภท ทั้งการแยกประเภทโดยภาพรวม และโดยรายละเอียดย่อย หรือบางประเภทมีความหมายเดียวกันแต่มีชื่อเรียกต่างกันไป ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้สรุปประเภทรูปร่างเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการวิจัย โดยแบ่งเป็น 7 ประเภท ดังนี้

- 1) รูปร่างปกติ
 - 2) รูปร่างเป็นรูปทรงกลม
 - 3) รูปร่างเป็นทรงนาฬิกาทราย
 - 4) รูปร่างเป็นสามเหลี่ยม
 - 5) รูปร่างสี่เหลี่ยมผืนผ้า
 - 6) รูปร่างผอม
 - 7) รูปร่างทรงแปดเหลี่ยม
- ดังปรากฏในภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 1 การแบ่งประเภทรูปร่างของผู้หญิง

ที่มา : จารุพรรณ ทรัพย์ปรง, การออกแบบเครื่องแต่งกาย (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไอเดียเนลส์ไตร์, 2543).

จุดบกพร่อง และหลักการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่าง

นอกจากประเภทของรูปร่างดังที่กล่าวไว้ข้างต้นจะมีอิทธิพลต่อการออกแบบเสื้อผ้าแล้ว ยังพบว่าจุดบกพร่องในร่างกายผู้หญิงก็ยังมีผลกระทบต่อ การแต่งกาย รวมไปถึงบุคลิกภาพด้วย ไม่ว่าจะเป็นจุดบกพร่องเฉพาะส่วน หรือแม้กระทั่งรูปร่างของร่างกายที่ไม่สมส่วน ซึ่งในทฤษฎี สรีระได้กล่าวไว้ว่าสัดส่วนความสัมพันธ์ระหว่างช่วงตัวบนร่างกายของคนเรานั้นแบ่งได้ 4 ส่วนใหญ่ๆ คือ ส่วนศีรษะถึงใต้รักแร้ ใต้รักแร้ถึงต้นขา ต้นขาถึงหัวเข่า และ หัวเข่าถึงปลายเท้า (พลอย จริยะเวช 2547 : 19) ผู้ที่มีความสมดุลทั้ง 4 ส่วนจึงเรียกว่าเป็นผู้ที่มีรูปร่างสมส่วนที่สุด

ดังนั้นการเลือกเสื้อผ้าให้เหมาะสมกับรูปร่างจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง นักออกแบบที่ดีจะต้องสามารถออกแบบเสื้อผ้าให้สามารถอำพรางส่วนที่บกพร่องของผู้สวมใส่ให้ได้ และพร้อมกันนั้น จะต้องส่งเสริมให้ผู้สวมใส่ดูดีและสง่างามยิ่งขึ้น หลักการออกแบบเสื้อผ้าให้สามารถอำพรางจุดบกพร่องของแต่ละบุคคลมีดังต่อไปนี้

เดเบอราห์ (2548 : 42) ได้กล่าวถึงจุดบกพร่องของร่างกายผู้หญิง และวิธีการแก้ไขไว้ดังนี้

1. *สะโพกกว้าง* ต้องขยายช่วงไหล่ให้ดูกว้าง เพื่อให้ร่างกายเกิดความสมดุล เส้นแนวขวางของร่างกายช่วงบนจะช่วยในกรณีนี้ เช่นเดียวกับสีอ่อนและสีสดใสเหนือเอวขึ้นไปด้วย สีเข้มกับแนวตั้งที่อยู่ต่ำกว่าช่วงเอวจะช่วยพรางขนาดสะโพกได้ สวมกระโปรงทรงแคบที่มีจีบหน้าหลังแทนจีบข้าง

2. *สะโพกเล็ก* ต้องขยายส่วนสะโพกเพื่อให้ดูสมดุลกับร่างกายช่วงบน ควรสวมกระโปรงบานหรือกางเกงจีบและผ้าเนื้อหนา

3. *ต้นขาใหญ่* ควรสวมใส่กางเกงและกระโปรงที่มีจีบหน้า หรือกระโปรงบานและกางเกงที่ช่วงขาหลวม เลือกเนื้อผ้าที่ใส่สบายไม่รัดรูป เลือกกางเกงสีเข้ม แบบที่ติดจีบหน้าหรือหลังแทนจีบข้างซึ่งจะดึงดูดสายตาไปยังส่วนที่หนาของต้นขา และสวมกระโปรงที่ยาวพอดีเข้าหรือเลยเข้าสองสามนิ้ว

4. *ไหล่กว้าง* ต้องทำให้ไหล่ดูแคบลงเพื่อให้ร่างกายได้สัดส่วน ควรสวมเสื้อเปิดคออย่าสวมเสื้อแบบคอปกเป็นอันตรายเพราะจะเน้นช่วงอก ควรเลือกเสื้อคอวีหรือคอปาน หลีกเลียงผ้าเนื้อหนา ฟองน้ำหนาใหญ่ และเส้นแนวขวางหรือลวดลายขนาดใหญ่บริเวณไหล่ หลีกเลียงสีอ่อนและสีสดใสในส่วนนี้ด้วย เป็นส่วนที่ควรใช้สีเข้มหรือสีพื้นแทน หากสะโพกเล็กควรสวมเสื้อผ่าท่อนล่างให้ดูเต็ม

5. *ไหล่เล็ก* ต้องทำให้ไหล่ดูกว้างขึ้น โดยใช้ฟองน้ำหนาให้เลยไหล่จริง วิธีนี้จะช่วยพรางหน้าอกที่อิมเต็มได้ สามารถทำให้เส้นไหล่กว้างขึ้นได้ด้วยการสวมเสื้อเปิดคอ เช่น คอปกหรือคอถั่ว สามารถสวมเสื้อแขนสั้น มีอินทรธนู และเสื้อต่อโยค (คือเสื้อที่มีรอยต่อขวางที่ตัวเสื้อเพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น ต้องการจีบรูปร่างได้อก เป็นต้น) และหากมีหน้าอกเล็กก็สามารถสวมเสื้อสีอ่อนและสีสดใส มีลวดลายและเส้นแนวขวางบนเสื้อได้ เพื่อให้รูปร่างดูสมดุล

6. *ไหล่กลมหรือลาด* การสวมฟองน้ำหนาใหญ่เป็นสิ่งสำคัญ หากไหล่ไม่เสมอกันก็ควรใช้ฟองน้ำหนาต่างกัน ใส่ขึ้นบางบนไหล่ที่สูงกว่า และใส่ขึ้นหนาบนไหล่ที่ต่ำกว่า ไม่ควรสวมเสื้อไหล่ตกเพราะจะเน้นส่วนไหล่ที่ตกอยู่แล้วโดยธรรมชาติ การไม่สวมฟองน้ำหนาใหญ่จะทำให้ดูกลมไปทั้งตัว สายตาที่ไล่ไปตามไหล่ที่ลาดลงจนกลายเป็นรูปลูกบอลโดยธรรมชาตินั้นจะส่งผลให้คนดูรู้สึกเหมือนเห็นร่างที่กลมไปทั้งตัว แม้ว่าความจริงมีแค่ไหล่เท่านั้นเป็นส่วนที่กลม

7. ส่วนที่กว้างที่สุดอยู่กลางลำตัว ควรหลีกเลี่ยงเสื้อตัวสั้นและเสื้อแจ๊คเก็ตที่ยาวพอดีตัว โดยทั่วไปควรเลือกเสื้อผ้าที่ไม่เน้นรูปร่าง หลีกเลี่ยงผ้าคาดเอวที่รัดตึง จี๊ปพลีท และผ้าเนื้อหนา ชุดกระโปรงเอวต่ำจะทำให้ดูดี เช่นเดียวกับชุดกระโปรงติดกันซึ่งเป็นสีเดียวหรือลายเดียวกันทั้งชุด อาจทำให้เกิดรูปร่างที่กลมกลืนได้ด้วยท่อนบนที่หลวม ไม่รัดรูป และกระโปรงหรือกางเกงทรงแคบ

8. เอวสั้น ต้องทำให้ช่วงลำตัวดูยาวขึ้น ควรคาดเข็มขัดเส้นเล็กให้สีเข้ากับเสื้อ สวมเสื้อลายทางตามแนวตั้ง และควรดึงเสื้อออกมาปิดส่วนเอวเล็กน้อยจะช่วยให้ลำตัวดูยาวขึ้น สวมเสื้อแจ๊คเก็ตที่ชายอยู่ใต้กระดูกสะโพก และใช้ปลอกสีตรงช่วงที่น่าจะเป็นเอวแทนที่เอวจริง หรือสวมเสื้อผ้าที่ไม่เน้นช่วงเอว หรือเสื้อที่คาดแถบผ้าสีเข้มๆ เพื่อให้เห็นภาพลวงตาของช่วงลำตัวที่ยาวขึ้น ใช้ชุดสีเดียวหรือลายเดียวเพื่อกำจัดเส้นแนวขวางของช่วงลำตัว

9. เอวยาว ต้องทำให้ช่วงลำตัวดูสั้นลง ทำได้โดยคาดเข็มขัดเส้นใหญ่ที่สีเข้ากับกระโปรงหรือกางเกง สวมเสื้อลายขวาง มีกระเป๋าบริเวณหน้าอก เสื้อต่อโยค เสื้อคอวี แจ๊คเก็ตตัวสั้น หรือเสื้อแจ๊คเก็ตที่ปลอกสีสูงกว่าเอวธรรมชาติ จะช่วยให้ลำตัวดูสั้นลงและมีผลทำให้รูปร่างดูสมดุลขึ้น

10. ส่วนที่กว้างที่สุดคือช่วงอก ไม่ควรคาดเข็มขัดเส้นใหญ่หรือผ้าคาดเอวที่ทำให้ดูตัวเตี้ย เพราะจะทำให้ทรงอกดูใหญ่ขึ้น ไม่สวมเสื้อที่มีกระเป๋าบริเวณหน้าอก หลีกเลี่ยงเสื้อมีปก อย่าสวมเสื้อที่มีเนื้อผ้าหนาแข็ง สวมเสื้อสีเข้มเพื่อพรางช่วงอก และอย่าสวมสร้อยคอหรือผ้าพันคอที่ห้อยระดับอก

11. อกเล็ก ต้องเน้นช่วงอกด้วยบางสิ่งบางอย่าง ควรสวมเสื้อที่มีกระเป๋าหรือปลอกสีตรงช่วงอก สวมเสื้อที่มีการตกแต่งตรงระดับอก ผ้าสีอ่อนและผ้าเนื้อหนาจะช่วงให้ทรงอกดูอิมเต็มขึ้น ชายกรวย จี๊ป ยกทรงเสริมฟองน้ำ แถบผ้าที่ซ้อนกันเป็นชั้น เส้นแนวขวาง ทั้งหมดเหล่านี้จะช่วยให้เกิดภาพลวงตาว่าอกใหญ่ขึ้น สวมเสื้อสีอ่อน สีสดใส มีลวดลาย และใส่สีเข้มหรือสีพื้นท่อนล่าง จะช่วยเน้นลำตัวช่วงบน

12. ขาสั้น ใช้สีเดียวตั้งแต่เอวจนถึงรองเท้า และต้องสวมเสื้อผ้าที่มีเส้นแนวตั้ง อย่างเช่นจี๊ป รอบพับ ตะเข็บ และอื่นๆ อย่าสวมกางเกงพับขา เพราะชายกางเกงจะทำให้ดูขาสั้น สวมเสื้อแจ๊คเก็ตตัวสั้นเพื่อทำให้ขาดูยาวขึ้น และหลีกเลี่ยงเสื้อแจ๊คเก็ตตัวยาวที่จะทำให้ขาคูสั้นลง จะดูดีที่สุดเมื่อสวมกระโปรงแคบสั้น ถ้าสีรองเท้าและถุงน่องเป็นสีที่เข้ากับชายกระโปรง สามารถสวมกระโปรงที่แคบยาวครึ่งน่องได้ การเลือกสีรองเท้า ถุงน่อง และชายกระโปรงให้เข้าชุดกันจะช่วยให้ขายาวขึ้น

13. *ขาเล็ก ควรสวมกระโปรงสามส่วนหรือกางเกง ออย่าสวมกระโปรงยาว เพราะจะทำให้ขาข้างดูเล็ก สวมถุงน่องสีเนื้อ เพราะสีดำจะยิ่งทำให้ขาดูเล็กลง ส่วนถุงน่องสีและถุงน่องมีลาย จะดึงดูดความสนใจมายังส่วนที่ไม่ต้องการให้คนสนใจ เลี่ยงการสวมรองเท้าแบบปิดทึบ ยึดอยู่กับรองเท้าที่ตัดขอบต่ำกว่าตามุมจะดูดีที่สุด*

14. *น่องใหญ่หรือข้อเท้าหนา ควรสวมถุงน่องสีเข้มจัด เพราะจะช่วยให้น่องและข้อเท้าดูเพรียวขึ้น เลี่ยงถุงน่องสีอ่อน หรือถุงน่องที่มีลวดลาย สวมรองเท้าที่หน้ารองเท้าต่ำ ส้นสูงปานกลาง ออย่าสวมรองเท้าเทอะทะหรือรองเท้าบู๊ตเพราะจะยิ่งเพิ่มน้ำหนักให้ข้อเท้ากับน่อง และอย่าเลือกรองเท้าที่มีสายรัดข้อเท้า เพราะจะสร้างเส้นแนวขวางให้ส่วนกว้าง สวมกระโปรงสามส่วนและกระโปรงยาวเพื่อทำให้ดูเพรียวและดูยาวขึ้น*

15. *บั้นท้ายใหญ่ ต้องสวมเสื้อที่ยาวกว่าหรือไม่ก็ต่ำกว่าส่วนที่กว้างที่สุดของสะโพก เลี่ยงผ้าแนบเนื้อและเลียงกางเกงที่มีกระเป๋าดัง*

16. *แขนเล็กหรือใหญ่เกินไป หากไม่ชอบสวมเสื้อไม่มีแขนและต้องการปกปิด ควรสวมเสื้อแขนยาวหรือเสื้อแขนสั้นพับแขนในกรณีที่แขนเล็ก หากแขนใหญ่อย่าสวมแขนสั้นพับแขน เพราะจะยิ่งทำให้แขนดูใหญ่ขึ้น ชายแขนเสื้อจะยิ่งทำให้แขนดูสั้นและดูกว้างขึ้นไม่ว่าจะอยู่ตรงส่วนไหน ถ้าแขนเล็กอย่าให้กลืนหายไปบนแขนเสื้อสั้นพอง ถ้าแขนใหญ่ก็ควรใส่เสื้อแขนสามส่วนที่ค่อนข้างหลวม อย่าดึงดูดยาวตามผู้มองมายังแขนที่พอมเกินไปบนแขนเสื้อตัวหลวมและแขนใหญ่ในแขนเสื้อคับ*

17. *คอสั้นหรือคางสองชั้น ควรสวมเสื้อคอเปิดอย่างคอวีที่ช่วยทำให้คอยาวขึ้น ออย่าสวมเสื้อคอสูงหรือคอเต่า*

18. *คอยาว ควรสวมเสื้อคอสูงหรือคอเต่า*

ซึ่งมีความสอดคล้องกับ พลอย จริยะเวช (2547 : 20) ซึ่งได้กล่าวถึงจุดบกพร่องของรูปร่างไว้ว่า

1. *ไหล่กว้าง สามารถลดความแข็งของช่วงไหล่โดยใช้เสื้อคอวี เสื้อสีเข้ม หรือเสื้อแบบที่ไม่โชว์ช่วงไหล่*

2. *ไหล่แคบ สร้างความสมดุลทางสายตา ต่อความยาวให้ช่วงไหล่โดยใช้เสื้อคอปก คอกว้าง หรือเชิ้ตมีปก*

3. *อกเล็ก ใช้เสื้อผ่าหรือแจ็กเก็ตสูทแบบมีกระเป๋าดิบบริเวณอก เสื้อไหล่ล้า เส้นสายของวงแขนเว้าจากคอกลงมา โชว์แขนโชว์ไหล่ เบี่ยงความสนใจไปจากหน้าอก*

4. *อกใหญ่เกินไป* ลดความหนาของส่วนนี้โดยการเลือกเสื้อท่อนบนสีเข้ม และเล่นเฉดให้เสื้อผ้าท่อนล่างสีอ่อนกว่าท่อนบน ผ้าที่ใช้ควรเป็นผ้านุ่ม พลิ้ว มีน้ำหนัก ไม่ควรเลือกเสื้อที่มีทรงเป็นโครงดูแข็ง หลีกเลี้ยงเสื้อคอเหลี่ยมคอปีนสูง เสื้อปกใหญ่

5. *สะโพกใหญ่* ควรเลือกเสื้อผ้าที่มีลีลาจัด เช่น คอระบาย ผ้าชีฟองเป็นชั้นๆ การสร้างลายขวางก็เป็นการสร้างเส้นให้สมดุลกับสะโพกกว้าง ขณะเดียวกันกระโปรงควรตัดเย็บด้วยผ้านุ่มพลิ้วมีน้ำหนัก หลีกเลี้ยงการใช้ผ้าหนาหนักหรือเงาวาว หรือผ้าพลีท

6. *หน้าท้องใหญ่* ควรสร้างเส้นสายแนวตั้งทางลงให้กับบริเวณท่อนบนของลำตัว เลือกเสื้อลายทางลงหรือคอเสื้อที่เหมาะสมกับรูปหน้า กระโปรงหรือกางเกงควรเป็นแบบซิปปข้าง ไม่ควรคาดเข็มขัดเส้นใหญ่ที่มีดีไซน์โดดเด่นชวนมอง เช่น เข็มขัดดอกหมุด ปักเลื่อม

7. *เอวสั้น ชายยาว* ให้เพิ่มความยาวให้ช่วงเอว ดึงระดับเอวให้แลดูยืดมากกว่าความเป็นจริง ควรใช้เข็มขัดสีเดียวกับเสื้อท่อนบนโดยคาดให้หลวมลงมากกว่าเอวจริง

8. *เอวยาว ขาสั้น* จะต้องทำให้ช่วงขาดูยาวขึ้นโดยจัดสมดุลให้ช่วงเอว เลือกสวมเสื้อท่อนบนตัวสั้นเพื่อลดความยาวของเอวและเพิ่มความยาวให้ช่วงขา กระโปรงกางเกงควรใช้แบบที่เรียบที่สุด เพื่อโชว์ช่วงขาให้ดูเพรียวยาว และหลีกเลี้ยงกางเกงเอวต่ำ

ส่วน ลีอาห์ (Leah 2547 : 56) ได้กล่าวถึงปัญหาของรูปร่างประการหนึ่งคือ สัมพันธภาพระหว่างร่างกายท่อนบนกับร่างกายท่อนล่าง ซึ่งประกอบไปด้วย

1. *ช่วงล่างใหญ่* จะต้องเพิ่มน้ำหนักให้ร่างกายส่วนบน ลดน้ำหนักให้ร่างกายส่วนล่าง และเบี่ยงเบนความสนใจจากความกว้างของร่างกายช่วงล่างไปยังความเพรียวบางของร่างกายส่วนบน โดยใช้ฟองน้ำเสริมไหล่ จะช่วยขยายความกว้างของช่วงไหล่ ช่วยให้ไหล่ตั้งตรงมากขึ้น เป็นแนวเดียวกับสะโพก และก่อให้เกิดภาพรวมอันได้สัดส่วน ทั้งนี้ฟองน้ำจะต้องมีขนาดและรูปร่างที่เหมาะสม

2. *ช่วงบนใหญ่* ไหล่จะกว้างกว่าสะโพก น้ำหนักส่วนใหญ่ดูเหมือนจะไปตกอยู่ตรงบริเวณหน้าท้อง เอว หน้าอก และแผ่นหลังด้านบน เอวจะไม่ปรากฏชัด สะโพกค่อนข้างเล็ก จะต้องพยายามลดขนาดส่วนบนของร่างกายช่วงบนให้มากที่สุด ด้วยวิธีต่อไปนี้

2.1 ไม่ใช้ฟองน้ำเสริมไหล่ หรือหากมีความจำเป็นต้องใช้จะต้องใช้ฟองน้ำประเภทบางที่สุดเท่าที่จะทำได้

2.2 สวมเสื้อที่ไร้รูปทรง นิ่มนวล และพลิ้วไหว เสื้อถักบางเบาไปจนถึงเนื้อหนาระดับปานกลาง ไม่เน้นโครงร่างมากเกินไปจะช่วยอำพรางรูปร่างได้อย่างเป็นธรรมชาติ

2.3 หลีกเลี้ยงเส้นที่มีการตกแต่งฟูมเพื่อย เช่น กระจ่างปะ อินทธรณู ลายปัก จีบ ระบาย คอปกกว้าง

2.4 เพิ่มลายเส้นแนวตั้งตรงบริเวณเหนือช่วงเอวด้วยเส้นคอวี เส้นปกทักซิโด และเส้นเปิดคอ ห้ามสวมเสื้อคอเหลี่ยม คอปาด หรือเสื้อตะเบ็งมาน

3. ลำตัวยาว/ขาสั้น จะต้องทำให้เรียวยาวดูยาวขึ้น ด้วยวิธีต่อไปนี้

3.1 ทรงกางเกงที่ไม่เหมาะกับคนที่มีลำตัวยาว ได้แก่ กางเกงขาสามส่วน กางเกงรัดรูปสามส่วน กางเกงขาจัมป์ และกางเกงที่รัดบริเวณสะโพก

3.2 ทรงกางเกงที่เหมาะสม ได้แก่ กางเกงเอวสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกางเกงทรงคลาสสิกขาตรง ยาว แคบเล็กน้อย และจับจีบไปในแนวตั้งสวยงาม ขอบเอวกางเกงที่สูงขึ้นจะช่วยยกระดับเอว

3.3 การซ้อนทับเสื้อผ้า เสื้อตัวนอกควรสั้นกว่าเสื้อตัวในเพื่อให้สายตาคนที่มองจดจำโครงร่างของเสื้อตัวนอก ทำให้เอวดูสูงกว่าปกติ ส่งผลให้ขาดูยาวไปด้วย

3.4 เข็มขัดเส้นใหญ่ที่มีสีเดียวกับกางเกงจะช่วยเพิ่มระดับเอวและความยาวของช่วงขา

4. ลำตัวสั้น/ขายาว จะต้องเพิ่มความยาวให้กับลำตัวเพื่อถ่วงน้ำหนักสมดุลดังนี้

4.1 สร้างลายเส้นแนวตั้งและทแยงชั้นตรงบริเวณเหนือรอบเอว โดยใช้เส้นคอวีลึก เสื้อเชิ้ตเปิดอกยาวถึงช่วงเอว (สวมทับเสื้อชั้นใน เสื้อยืด หรือเสื้อคอเต่า) สร้อยลูกบิด (ความยาวยี่สิบหกนิ้วหรือมากกว่า) และผ้าพันคอยาว

4.2 เสื้อที่มีความยาวคลุมขอบเอวกางเกงลงมาประมาณ 1-2 นิ้ว สำหรับกางเกงขาแคบ หน้าเรียบ ไม่มีจีบ

4.3 ดึงชายเสื้อจากขอบกางเกงให้คลุมปิดขอบกางเกง และย้ายห่วงสอดเข็มขัดออกจากกางเกงหรือเลื่อนให้ต่ำลงแล้วรัดเข็มขัดข้างใต้รอบเอวแทนที่จะรัดตรงบริเวณช่วงเอว

4.4 หากคาดเข็มขัด ให้เลือกใช้เข็มขัดสีเดียวกับเสื้อ จะช่วยเพิ่มความยาวให้กับลำตัวได้ประมาณ 1-2 นิ้ว

4.5 สวมเข็มขัดเส้นเล็กหรือโซ่ห่วงแถวตรงบริเวณสะโพกจะช่วยเพิ่มความยาวให้กับลำตัว

5. ลำคอสั้น ให้เพิ่มลายเส้นแนวตั้งหรือแนวทแยงให้กับคอปกเสื้อด้วยเส้นคอวี หรือเสื้อคอเปิด หลีกเลี้ยงเสื้อคอกลม คอปาด เสื้อที่ติดกระดุมปิดมาจนถึงต้นคอ เสื้อคอปิด เสื้อคอเต่า หรือพันผ้าพันคอเหนือหน้า

6. *ขาใหญ่-น่องและข้อเท้า* ห้ามสวมกางเกงรัดรูป กางเกงขาสวมส่วน กระโปรงสั้น รองเท้าแบบมีสายรัด และรองเท้าส้นเข็ม ให้เลือกสีของชายกระโปรง ถุงน่อง และรองเท้าให้อยู่ใน โทนเดียวกัน และควรวีเสกางเกงสแล็คทรงคลาสสิก กระโปรงยาวพลิ้วมีชายที่ตกลงยังจุดที่เรียวยาคู เพรียวที่สุด

7. *แขนใหญ่* เหมาะกับเสื้อแขนยาวซึ่งมีรายละเอียดสำคัญสามประการ คือ 1) ขนาดของวงแขน กล่าวคือ วงแขนที่สูงขึ้นจะทำให้ดูเพรียวลงเนื่องจากก่อให้เกิดลายแนวตั้งจากรักแร้ไป ถึงสะโพก ช่วยเพิ่มความยาวให้กับลำตัวตลอดจนรูปร่างโดยรวม 2) ความกระชับของแขนเสื้อ นั่นคือ แขนเสื้อควรมีขนาดเล็กตรงบริเวณข้อมือจะทำให้แขนดูเล็กลง หรืออาจใช้วิธีการร่นแขนเสื้อ ขึ้นก็ได้ แต่ห้ามสวมเสื้อแขนรัดรูปเด็ดขาด และ 3) ความยาวของแขนเสื้อ ในกรณีที่ตัดเสื้อแขน กุด ควรใช้ผ้าแพรอย่างบางปิดคลุมไหล่ไว้

8. *หน้าท้องใหญ่* หลีกเลียงเข็มขัดหรือสิ่งต่างๆ ที่จะเพิ่มความหนาให้กับช่วงเอว ควรใช้เสื้อตัวใหญ่ซึ่งปิดคลุมหน้าท้องแต่เนื้อผ้าไม่แนบติดกับผิวหนัง

ซึ่งสอดคล้องกับที่ได้กล่าวถึงในเว็บไซต์ไทยเฮลท์ (2007) ไว้ว่า

1. *ขาเล็ก* พยายามอย่าใส่ถุงน่องสีเข้ม ประโปรงสั้น และสวมรองเท้าสูง ถ้าขาตะเกียบ หลีกเลียงการใส่กางเกงยี่ดร์รูป มาเป็นกางเกงขานิ่มทรงพลิ้วสีอ่อน หากไม่มุ่งกระโปรงยาว ก็ไม่ควรสั้นเหนือเข่า สีสันของกระโปรงควรเป็นผ้าลาย ผ้าสีอ่อน

2. *ขาใหญ่ โดยเฉพาะต้นขา* พยายามหลีกเลียงกางเกงที่พืดพอดีตัวประเภทขากระดิ่ง ข้าม้ามาเป็นกางเกงสีเข้มเข้าทรงกับเอวสะโพกกับเป้าหลวมนิดๆ กระโปรงไม่ควรสวมกระโปรงทรง ตรงสั้น ควรใส่ทรงเอหรือทรงตรงยาวจะดูดีกว่า

3. *อกเล็ก* หลีกเลียงเสื้อยืดตัวเล็ก สายเดี่ยว เกาะอก เสื้อที่เหมาะสมคือเสื้อที่มีลาย ทางขวางช่วงอกหรือมีลูกไม้ระบายลดลายที่ช่วงอก

4. *หน้าอกใหญ่* ควรหลีกเลียงเสื้อรัดรูป คอกกว้าง และเสื้อยืดตัวเล็ก เสื้อที่ใส่แล้วพราง หน้าอกให้ดูเล็กลงได้ คือ เสื้อแขน กุดหลวมๆ (ถ้าแขนเล็ก) หรือเสื้อแขนยาวพอดีตัว หลีกเลียงลาย ทางขวาง ลายริ้ว ลายสม็อคหรือการติดอะไรที่รกรุงรังบริเวณเสื้อช่วงอก รวมทั้งกระเป๋าสีเสื้อที่ใช้ควรเป็นสีเข้ม ไม่มีลวดลายมากกว่าสีสว่าง การเลือกแบบเสื้อไม่ควรเลือกแบบที่กั๊ดกระดุม ด้านหน้ายกเว้นเสื้อเชิ้ตคอที่เหมาะสมคือคอวีสูทแบบสวมทับเสื้อตัวในคือชุดที่เหมาะสมอย่างยิ่ง

5. *บั้นท้ายใหญ่* ปัญหานี้ส่วนมากผู้หญิงมักจะประสบปัญหา แต่แก้ไขได้ไม่ยาก แคใส่เสื้อหรือสูทที่พอดีตัว ให้ความยาวของเสื้อคลุมปิดบั้นท้ายไว้ อย่าใส่เสื้อทับในกางเกงหรือกระโปรง และกระโปรงที่สั้นเต่อหรือที่ใส่แล้วทำให้ดูพอง

6. *หน้าท้องใหญ่* หน้าท้องยื่น หน้าท้องหลวม ให้หาเสื้อตัวในแบบพอดีตัว ความยาวพอปิดหน้าท้องใส่ก่อนหลังจากนั้นจึงใส่สูทคลุมทับอีกที อย่าใส่เสื้อตัวในเป็นสายเดี่ยวผ้ายืด เพราะเวลานั่งจะเห็นหน้าท้อง หรือถ้าอยากใส่เสื้อตัวเดียว ควรละเว้นเสื้อประเภทเอวลอย เอวจัมพ์ กระโปรงที่ใช้ไม่ควรใช้กระโปรงยางยืด กระโปรงเอวรูต กระโปรงที่จับจีบพอง ช่วงเอว และสะโพก กางเกงควรเลือกแบบซิบบ้างมากกว่าซิบน้า เสื้อที่เหมาะสมกับคุณคือเสื้อทรงตรง ปล่อยชายไม่รัดเข็มขัด

7. *ช่วงบนเล็ก ช่วงล่างใหญ่* ควรสวมกางเกงทรงสอบ ปลายกางเกงไม่บาน แต่ควรดูไปตามรูปขา เสื้อที่เหมาะสมคือเสื้อแจ็คเก็ตหรือเสื้อสูท ที่มีลวดลายอยู่ในเนื้อผ้า ที่สำคัญควรเลือกแบบเสื้อที่มีพองน้ำเสริมไหล่ เพื่อช่วยสร้างความสมดุลให้ไหล่ที่แคบและสะโพกที่ผาย

8. *ก้นเล็ก ก้นลีบ* เหมาะกับกางเกงขายาวที่มีกระเป๋าล้าง กระโปรงจีบรอบ กระโปรงทรงสุ่ม กระโปรงเอวรูตสีอ่อน เหมาะสมกว่ากระโปรงรัดรูปสีเข้มทรงตรง

นอกจากนี้ยังมีผู้กล่าวถึงการออกแบบเสื้อให้เหมาะกับรูปร่างเพิ่มเติมไว้อีก ดังนี้ (การออกแบบเสื้อให้เหมาะกับรูปร่าง 2550)

1. คนผอมสูง

1) ควรออกแบบ โดยใช้เส้นตามขวาง คอจีบ คอเช็ด คอที่มีการตกแต่ง ปกควรมีระบาย ปกใหญ่ เสื้อแขนยาว-พอง แขนเสื้อแบบกิโมโน เสื้อที่มีการตกแต่งด้วยจีบระบายใบ กระโปรงตกแต่งบริเวณเอวสะโพก กระโปรงจีบรูต ชุดคนละท่อน

2) ควรหลีกเลี่ยงการออกแบบชนิดใช้เส้นตามยาว เสื้อคอหลวม หรือเสื้อคอเล็ก เสื้อไม่มีปก เสื้อแขนลำหรือไม่มีแขน เสื้อตัวยาว กระโปรงเข้ารูป

2. คนอ้วนเตี้ย

1) ควรออกแบบโดยใช้เส้นตามยาว เส้นมีลวดลายขึ้นลง เส้น Princess line เสื้อคอแหลม คอเล็ก หรือตั้งน้อย กระโปรงปลายบานเล็กน้อยและยาวกว่าธรรมดา 1 นิ้ว ชุดติดกัน

2) ควรหลีกเลี่ยงการออกแบบเสื้อตามขวาง เสื้อปกใหญ่ หรือปกติดคอ เสื้อที่มีการตกแต่งมาก เสื้อแขนพอง แขนกิโมโน ผ้าที่มีลวดลายใหญ่ดอกโต สีจัด

3. คนอกใหญ่

1) ควรออกแบบ โดยใช้เส้นตั้งฉาก เส้นทับจากไหล่ลงมา เส้น Princess line เส้นคอแหลม เสื้อที่มีเอวต่ำอยู่บริเวณสะโพก กระโปรงปลายบานกระโปรงที่ได้ตกแต่งได้สัดส่วนกับหน้าอก

2) ควรหลีกเลี่ยงเส้นขวางบริเวณอก เส้นโค้งบริเวณเอว เสื้อคอเหลี่ยม คอเล็ก คอเรือ เสื้อเข้ารูป การรูตจีบตั้งแต่ช่วงไหล่ เอว กระโปรงแคบปลายสอบ

4. คนไหล่ตั้งลาด

- 1) การออกแบบ โดยใช้เส้นโค้ง คอกลม คอจีน แขนพองที่ยกสูง แขนฟิลิปปีนส์ เสื้อทรงหลวม
- 2) ควรหลีกเลี่ยงเสื้อคอสี่เหลี่ยมเล็ก แขนค้ำคาว แขนพองสั้นๆ เสื้อรูทบริเวณไหล่

5. คนสะโพกใหญ่

- 1) ควรออกแบบ โดยใช้เส้นตบแต่งบริเวณอื่นที่ไม่ใช่สะโพก กระโปรงปลายบาน กระโปรง 2 ชั้น กระโปรงผ่าหน้าติดกระดุมตามยาว เส้นเอวต่ำหรือสูงกว่าปกติเล็กน้อย
- 2) ควรหลีกเลี่ยงเส้นขวางในแนวกระโปรง การตบแต่งบริเวณสะโพก กระโปรงแคบชนิดสอดชุดเข้ารูป

6. คนที่มีช่วงขาโค้งงอ

- 1) ควรออกแบบ โดยสวมใส่กระโปรงที่มีความยาวคลุมเข่า กระโปรงทรง A-line หรือสวมใส่กางเกงทรงกระบอกหลวมๆ
- 2) ควรหลีกเลี่ยงกระโปรงสั้นเหนือเข่า กางเกงสามส่วน กระโปรงเข้ารูป

7. คนสะโพกต่ำ

- 1) ควรออกแบบ โดยสวมใส่กางเกงขาใหญ่ๆ กระโปรงปลายบาน สวมเสื้อสูททับ จำช่วยพรางตาให้ดูดี
- 2) ควรหลีกเลี่ยงกระโปรงเข้ารูป เพราะสะโพกต่ำจะทำให้ค้ำที่ต้นขา เมื่อเดินจะเหนียวรั้งให้กระโปรงย่นขึ้นมาทำให้เนื้อผ้ามากองบนหน้าท้อง

8. คนหน้าอกเล็ก

- 1) ควรออกแบบเสื้อที่มีลักษณะเป็นคอปก อาจประดับด้วยโบด้านหน้า หรือเสื้อมีจีบรูระบายช่วงหน้าอก
- 2) ควรหลีกเลี่ยงเข้ารูปที่เน้นช่วงไหล่และหน้าอก

จากการศึกษาค้นคว้าข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปจุดบกพร่องของร่างกาย และหลักการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางจุดบกพร่องเหล่านั้น ดังต่อไปนี้

1. ลำคอยาว

เหมาะสม : เสื้อคอตั้งปิดคอ คอปีน คอตลบ ตบแต่งคอเสื้อด้วยโบว์ เสริมเสื้อผ้าวด้วยผ้าพันคอ หรือสร้อยคอที่มีรูปทรงใหญ่

หลีกเลี่ยง : เสื้อคอกว้าง คอแหลม คอยู และคอกว้างเล็ก

2. ลำคอสั้น

เหมาะสม : เลื้อยคอกกว้าง

หลีกเลี่ยง : เลื้อยคอกตั้งปิดคอก

3. ไหล่แคบ

เหมาะสม : เลื้อยเสริมไหล่ เลื้อยเปิดคอก เช่น คอกปาด หรือคอกถั่วย เลื้อยแขนสั้น มีอินทรธนู และเลื้อยต่อโย้ค เลื้อยที่แต่งด้วยเส้นขวางบริเวณไหล่ แขนรูป

หลีกเลี่ยง : เลื้อยที่ใช้เส้นโค้งลง

4. ไหล่กว้าง

เหมาะสม : เลื้อยแขนเร็กแลน เลื้อยเปิดคอก เลื้อยคอวีหรือคอบ้าน เลื้อยคอกกลม คอกมนๆ หรือคอกตั้ง เลื้อยแขนพองยกสูง แขนฟิลิปปีนส์ หรือแขนค่างคาว

หลีกเลี่ยง : เลื้อยคอกปาด ผ้าเนื้อหนา ฟองน้ำหนุนไหล่ และเส้นแนวขวางหรือลดลายขนาดใหญ่บริเวณไหล่ สีอ่อนและสีสดใส เลื้อยคอสี่เหลี่ยมเล็ก

5. ไหล่กลมหรือลาด

เหมาะสม : เลื้อยเสริมไหล่

หลีกเลี่ยง : เลื้อยไหล่ตก

6. แขนใหญ่

เหมาะสม : เลื้อยแขนยาว หรือแขนสามส่วนที่ค่อนข้างหลวม

หลีกเลี่ยง : เลื้อยแขนสั้นรัดรูปหรือแขนสั้นพับแขน

7. แขนผอม

เหมาะสม : เลื้อยแขนยาว เลื้อยแขนสั้นพับแขน

หลีกเลี่ยง : เลื้อยไม่มีแขน

8. ออกเล็ก

เหมาะสม : เลื้อยที่ตกแต่งตรงระดับอก ผ้าสีอ่อนและผ้าเนื้อหนาชายกรุย จีบ แถบผ้าที่ซ้อนกันเป็นชั้น เส้นแนวขวาง เลื้อยสีอ่อน สีสดใส มีลดลาย เลื้อยปกใหญ่ ชุดคนละท่อนสีเลื้อยอ่อนกว่าสีกระโปรง เลื้อยทรงหลวม ตกแต่งด้วยโบว์ เดรป หรือระบาย และชุด 3 ชั้น

หลีกเลี่ยง : เลื้อยคอต่ำหรือรัดรูป เลื้อยคอแหลมและชุดคนละท่อนที่เลื้อยสีเข้มกว่ากระโปรง

9. อกใหญ่

เหมาะสม : เสื้อหลวมๆ เรียบง่าย ท่อนบนสีเข้ม และเล่นเฉดให้เสื้อผ้าท่อนล่างสีอ่อนกว่าท่อนบน ฝ้านิ่ม พลิ้ว มีน้ำหนัก เสื้อคอแหลมหรือปกเรียวยาว ชายเสื้อยาวลงคลุมสะโพกลงมาทรงหลวมเล็กน้อย กระโปรงปลายบานเล็กน้อย ใช้เส้นตั้งฉากจากไหล่

หลีกเลี่ยง : เสื้อที่มีทรงเป็นโครงดูแข็ง เสื้อคอเหลี่ยมคอป็นสูง เสื้อปกใหญ่ คอเล็ก เสื้อเข้ารูป เสื้อที่มีจีบรูดช่วงใหญ่ เสื้อที่มีเส้นโค้งบริเวณอกและเอว กระโปรงทรงสอบแคบ การใช้เส้นขวางบริเวณอก

10. เหวหนา

เหมาะสม : เสื้อหลวม ปล่อยช่วงเอว

หลีกเลี่ยง : เข็มขัดเส้นหนา

11. ช่วงเอวยาว

เหมาะสม : เข็มขัดเส้นหนาที่ใส่เข้ากับกระโปรงหรือกางเกง สวมเสื้อลายขวาง มีกระเป๋าบริเวณหน้าอก เสื้อคอวี แจ็คเก็ตตัวสั้น หรือเสื้อแจ็คเก็ตที่บิลอกสีสูงกว่าเอวธรรมชาติ

หลีกเลี่ยง : สวมเสื้อเน้นเอวหรือต่อสะโพก

12. ช่วงเอวสั้น

เหมาะสม : เสื้อต่อสะโพก คาดเข็มขัดเส้นเล็กให้สีเข้ากับเสื้อคาดเข็มขัดให้ต่ำกว่าเอว สวมเสื้อลายทางตามแนวตั้ง สวมเสื้อแจ็คเก็ตที่ชายอยู่ใต้กระดูกสะโพก หรือเสื้อที่คาดแถบฝ้านิ่มๆ ใช้ชุดสีเดียวหรือลายเดียว เสื้อทรงหลวม เอวจัมพ์ที่สะโพกบน เสื้อที่ตีเกล็ดจากบ่าถึงชายเสื้อที่ตกแต่งริมปกริมสาบ ออกเสื้อตลอดลงมา ชุดติดกันที่มีแนวตัดต่อบริเวณต่ำกว่าเอวลงมา กระโปรงทรงเอวต่ำ

หลีกเลี่ยง : เข็มขัดเส้นหนาและเสื้อผ้าที่เน้นช่วงเอว เสื้อจัมพ์ที่เอว เสื้อเอวลอย ชุดติดกันที่ตัดต่อได้ออกและกระโปรงเอวสูง หรือเอวป็น

13. หน้าท้องใหญ่

เหมาะสม : กระโปรงเนื้อผ้าอ่อนนุ่มไม่เน้นรูปร่าง ชุดกระโปรงเอวต่ำ ชุดกระโปรงติดกันซึ่งเป็นสีเดียวหรือลายเดียวกันทั้งชุด เลือกลายลายทางลง กระโปรงหรือกางเกงเป็นแบบขีบข้าง กระโปรงทรงเอเสื้อคลุมตัวสั้นแบบมีเข็มขัดหรือสอดเข้า เสื้อต่อได้ออก และเสื้อแขนยาว

หลีกเลี่ยง : กระโปรงแนบตัวเสื้อตัวสั้นและเสื้อแจ็คเก็ตที่ยาวพอดีตัว และผ้าคาดเอว จีบพลีท และผ้าเนื้อหนาเข็มขัดเส้นใหญ่ เนื้อผ้าและแบบเสื้อที่แนบตรงส่วนท้อง เสื้อคลุมเอวลอย เสื้อที่มีจีบหรือรูดพองช่วงกลางลำตัว

14. ก้นหรือสะโพกใหญ่

เหมาะสม : เสื้อตัวนอกยาวคลุมสะโพก เสื้อทรงตรงหรือหลวมเข้าเอวเล็กน้อย กระโปรงทรงหลวม กระโปรง ปลายบาน กระโปรงจีบทวิส และกางเกงทรงตรงที่ปล่อยจากสะโพกลงมาที่ชายแขนอยู่เหนือข้อมือ

หลีกเลี่ยง : กางเกงที่มีกระเป๋าล้าง การใช้ผ้าหนาหนักหรือเงาวาว หรือผ้าพลีท กระโปรงลายสอแคบ และการใช้เส้นขวางในกระโปรง

15. สะโพกกว้าง

เหมาะสม : กระโปรงเนื้อผ้าอ่อนนุ่ม และใช้เส้นแนวขวางกับสีอ่อนสีสดใสเหนือเอว และใช้สีเข้มกับแนวตั้งที่อยู่ต่ำกว่าช่วงเอว

หลีกเลี่ยง : กระโปรงต่อเป็นเส้นตามแนวนอนตรงช่วงเส้นสะโพก และกระโปรงที่มีจีบข้าง

16. สะโพกเล็ก

เหมาะสม : กระโปรงบานหรือกางเกงจีบและผ้าเนื้อหนา

หลีกเลี่ยง : -

17. ต้นขาใหญ่

เหมาะสม : กระโปรงที่มีจีบหน้าหรือกระโปรงบาน ที่ยาวพอดีเข้าหรือเลยเข้าสองสามนิ้ว และกางเกงที่ช่วงขาหลวม สีเข้ม ติดซิปก้นหน้าหรือหลัง

หลีกเลี่ยง : เสื้อผ้ารัดรูป หรือกางเกง/กระโปรงที่ติดซิปก้นข้าง

18. ขาเล็ก (น้อง)

เหมาะสม : กระโปรงสามส่วนหรือกางเกงรองเท้าที่ตัดขอบต่ำกว่าตาตุ่ม

หลีกเลี่ยง : ชายกระโปรงพองฟูหรือบานยาว ถูกรองสีดำ รองเท้าแบบปิดทึบ

19. ขาใหญ่(น้อง)

เหมาะสม : กระโปรงยาว ถูกรองสีเข้มจัด รองเท้าที่หน้ารองเท้าต่ำ ส้นสูงปานกลาง กระโปรงสามส่วนและกระโปรงยาว กางเกงตัวหลวมขาบานสีเข้ม กางเกงลายตามยาวสีเข้ม กางเกงสีดำทรงหลวม กระโปรงยาวทรงเอ

หลีกเลี่ยง : กระโปรงสั้น ถูกรองสีอ่อนหรือถูกรองที่มีลวดลาย รองเท้าบู๊ตและรองเท้าที่มีสายรัดข้อเท้า กางเกงสีอ่อนกว่าเสื้อ กางเกงรัดรูป และกระโปรงที่ผ่าสูง

20. ขาสั้น

เหมาะสม : ใช้สีเดียวตั้งแต่เอวจนถึงรองเท้า และเสื้อที่มีเส้นแนวตั้ง เสื้อแจ็คเก็ตตัวสั้นเพื่อทำให้ขาดูยาวขึ้น กระโปรงแคบสั้น ชุดติดกันที่ยาวถึงข้อเท้า กระโปรงสั้นทรงเอ

และถ่วงน้ำหนักที่บดเดียวกัน กางเกงยีนส์ทรงตรง เสื้อคลุมเข้ารูปยาวเลยเอวลงไป ชุดเข้ารูปแบบ หลวมคอสูง กางเกงเอวสูงขาตรง รองเท้าส้นกว้างสูงไม่น้อยกว่า 1 นิ้ว ใส่กับกระโปรงสั้นและ รองเท้าบูตยาว

หลักเลียง : กางเกงพับขาและเสื้อแจ๊คเก็ตยาว การเกงตัวใหญ่ กระโปรงยาว กางเกงพับขา เสื้อปล้อยชายตัวยาว และเข็มขัดหรือสีกัดกัน

21. ผอม

เหมาะสม : เสื้อที่มีปกใหญ่ระบาย คอกกลมหรือคอถ่วง แขนยาวมีจีบหรือรูด ตกแต่งด้วยโบว์ระบาย กระโปรงพริ้ว ๆ ใช้เส้นตามแนวขวาง

หลักเลียง : คอแหลมปกเล็ก เรียว แขนกุด แขนล้า กระโปรงที่มีชายสอบแคบ และ เส้นตามแนวตั้ง

22. อ้วน

เหมาะสม : คอแหลม คอกว้างลึก ปกเรียว ผ้าลายทางขึ้นลงหรือผ้าสีเข้มหนัก ชุด ติดกันหรือคนละท่อนที่มีสีเดียวกัน กระโปรงชายบานเล็กน้อย และเส้นตามแนวตั้ง

หลักเลียง : คอสีเหลี่ยม คอปาดกว้าง ปกใหญ่ หรือเสื้อคอตั้ง ผ้าลายใหญ่ ลาย ดอกโต ชุดคนละท่อนที่ใช้สีติดกัน เสื้อแขนพอง และเส้นแนวขวาง

สิ่งสำคัญที่ควรคำนึงถึงในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่าง

ในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่างและจุดบกพร่องนั้น นอกจาก ผู้ออกแบบจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของรูปร่างและจุดบกพร่องต่างๆ ดังที่ได้กล่าวข้างต้น แล้วนั้น ก็ยังมีแนวคิดอื่นๆ ที่ยังจะต้องให้ความสำคัญด้วย ดังนี้

เดเบอร์ราห์ (2548 : 30) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับหลักสำคัญ 2 ประการ ประการแรกคือ “จะกว้างเพียงแค่ว่าส่วนที่กว้างที่สุดของร่างกาย” ซึ่งร่างกายของคนเราจะมีจุดของเส้นแนวขวางและ เส้นแนวตั้ง เส้นแนวขวางคือเส้นตรงส่วนคอ ไหล่ เส้นอก เอว สะโพก ข้อมือ เข่า และข้อเท้า ส่วน ความยาวของคอ ลำตัว และความยาวของแขนและขาคือเส้นแนวตั้ง เสื้อผ้าก็เช่นเดียวกับร่างกาย ที่มีทั้งเส้นแนวขวางและเส้นแนวตั้ง ชายขอบเสื้อผ้าและรอบเอว กระเป๋าคอและเครื่องประดับ เช่นเดียวกับแนวกระดุม เหล่านี้ล้วนแสดงเส้นแนวขวางทั้งสิ้น เส้นแนวตั้งจะเทียบได้กับปกเสื้อ เส้น ปรีนเซส (ชุดเจียนเส้นเข้ารูป เป็นเส้นที่เริ่มจากกึ่งกลางไหล่หน้า หรือเริ่มจากข้างรักแร้ ผ่านจุดอก เอว ไปจนสุดชายเสื้อ) แขนเสื้อ ความยาวของเสื้อ กระโปรง กางเกง หรือชุดกระโปรงติดกัน และ รวมถึงเครื่องประดับและแนวกระดุม เรื่องสำคัญคืออย่าให้เส้นแนวขวางอยู่ในส่วนที่กว้างที่สุดของ

ร่างกาย ส่วนแนวคิดประการที่สองคือสีอ่อนและสีสดใสจะดึงดูดสายตา ก่อนสีเข้ม และลวดลายจะดึงดูดสายตา ก่อนสีพื้น

ส่วน ลีอาห์ (2547 : 33) ได้กล่าวเพิ่มเติมถึงกฎสำคัญของการอำพรางรูปร่างไว้ดังนี้

1. ชุดสีเดียว หมายถึง การแต่งชุดสีเดียวจะเป็นสีใดก็ได้ ซึ่งหลักดังกล่าวสามารถใช้อำพรางรูปร่างได้ผลเนื่องจากสีเป็นสิ่งที่คนเราสังเกตเห็นเป็นอันดับแรก กระทั่งคนที่ไม่มีความรู้เรื่องแฟชั่นหรือไม่ชอบสังเกตเห็นเสื้อผ้าของคนอื่นก็ยิ่งสังเกตเห็นสีล้วน และการแต่งกายด้วยชุดสีเดี่ยวก่อนให้เกิดรูปทรงในแนวตั้ง ทำให้เรือนร่างดูระหงมากขึ้น

การใช้เนื้อผ้าในชุดสีเดียวนั้นสามารถใช้วิธีการผสมผสานเนื้อผ้าหลากหลายชนิด เช่น เสื้อนอกหนังฟอกเนื้อนุ่มสวมคู่กับเสื้อคอเต่าขนแคชเมียร์ กางเกงผ้าสักหลาดเรียบลื่น และผ้าพันคอทำจากผ้าไหมมันวาว ถึงแม้เสื้อผ้าทุกชิ้นจะมีสีเดียวกันหมด แต่ความแตกต่างของเนื้อผ้าจะช่วยเพิ่มมิติให้น่าสนใจยิ่งขึ้น

2. การใช้เสื้อผ้าสีเข้ม เป็นสีที่จะช่วยอำพรางรูปร่างให้ดูผอมบางลง ซึ่งสีดำก็เป็นสีที่มีผู้ให้ความนิยม เนื่องด้วยเป็นสีที่ทำให้รูปร่างเพรียว สามารถเข้าคู่กับสีอื่นได้ทุกสี ไม่ล้าสมัย เหมาะกับทั้งงานกลางวันและงานกลางคืน ส่วนการเพิ่มสีล้วนให้กับเสื้อผ้าสีเข้มนั้นอาจใช้วิธีเลือกใช้ผ้าหลากสไตล์กับเสื้อ ผ้าพันคอ และผ้าคลุม เช่น ผ้าชีทรี ผ้าเครป ผ้าไหม ผ้ากำมะหยี่ เป็นต้น และสามารถเพิ่มเครื่องประดับแวววาวจำพวก ทอง เงิน เพชร ไข่มุก

3. รูปทรงแนวตั้ง รูปทรงแบบนี้ในงานแฟชั่นไม่ได้เป็นเพียงลายเส้น เพราะหมายรวมไปถึงลักษณะการตัดเย็บ รายละเอียดของการออกแบบ รอบจับ โคนง่ามและสีล้วน การใช้รูปทรงแนวตั้งเป็นเพราะสายตามองผ่านแนวเส้นได้อย่างรวดเร็ว รูปร่างก็จะดูยาวขึ้นและแคบลง แต่รูปทรงแนวตั้งก็สามารถทำให้เกิดเครื่องแต่งกายที่ไม่พึงประสงค์ได้เช่นกัน นั่นคือลายที่อยู่บนกางเกงผ้ายัดแน่นเนื้อ และการใช้เส้นแนวตั้งที่มีระยะระหว่างเส้นห่างกันมาก

4. ความสมดุล หมายถึง สัดส่วนของเสื้อผ้าสอดคล้องกับสัดส่วนร่างกาย การแต่งกายที่ไม่ได้สมดุลจะเน้นย้ำให้เห็นข้อด้อยตามร่างกายให้ชัดเจน ส่วนการแต่งตัวที่ได้สมดุลจะช่วยเบี่ยงเบนสายตาให้ออกห่างจากข้อด้อยเหล่านั้น ซึ่งหลักการในการปรับระดับความสมดุล คือ

4.1 ยาวคู่สั้นหรือแคบ และสั้นคู่ยาวหรือหลวม หมายถึง หากเสื้อตัวบนมีรูปทรงยาวเหมาะที่จะสวมคู่กระโปรงสั้นหรือกางเกงแคบ ในทางกลับกัน หากเสื้อตัวบนมีรูปทรงสั้นก็จะเหมาะกับกระโปรงยาวและกางเกงขาใหญ่

4.2 พลิ้วไหว แต่ไม่แน่นเนื้อ เพราะเนื้อผ้าที่พลิ้วไหวจะช่วยทำให้รูปร่างดูเพรียวบาง ในขณะที่เนื้อผ้าที่แน่นชิดลำตัวจะทำให้รูปร่างอ้วนความความเป็นจริง

4.3 กระโปรงที่ทิ้งน้ำหนักไปข้างลำตัว และมีรูปทรงออกทางแนวยาวมากกว่าแนวกว้างจะทำให้รูปร่างเพรียว

4.4 เสื้อใหล่กว้าง ปกใหญ่ และกางเกงขาใหญ่จะเพิ่มมิติให้กับรูปร่างในส่วนนั้นๆ

4.5 เสื้อโค้ทยาวประพั้นและกระโปรงสำหรับฤดูหนาวจะทำให้รูปร่างแลดูเตี้ยลง

4.6 ยิ่งกางเกงมีความกว้างของขามากเท่าใด เนื้อผ้าก็ต้องยิ่งนุ่มนวล พลิ้วไหวมากขึ้นเท่านั้น เช่นเดียวกับความยาวของกางเกง

4.7 กระโปรงที่มีการจับจีบมากจะเพิ่มความสมบูรณ์ให้กับรูปร่าง

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่าการออกแบบก็มีกฎเกณฑ์และข้อคำนึงถึงที่สำคัญซึ่งนักออกแบบจะต้องเข้าใจและยึดถือปฏิบัติ เพื่อให้การออกแบบเครื่องแต่งกายมีความสมบูรณ์และเป็นไปตามเป้าประสงค์ที่ได้วางเอาไว้

ทฤษฎีและหลักการขององค์ประกอบทางศิลปะจากทัศนธาตุสำคัญ

ทัศนธาตุ หรือองค์ประกอบเบื้องต้นที่ศิลปินและนักออกแบบนำมาใช้เป็นเครื่องมือเพื่อใช้ประกอบการถ่ายทอดความคิดให้ปรากฏเป็นภาพ (ปรีดา บุญรัตน์ 2548 : 21) โดยใช้ เส้น สี รูปร่าง และรูปทรง

1. **เส้น (Line)** คือ จุดหลายจุดที่เรียงกันเป็นแถว และถ้ามีหลายแถวจะก่อให้เกิดความรู้สึกเคลื่อนไหวไปในทิศทางต่างๆ กัน สามารถแสดงให้เห็นถึงจุดเริ่มต้นและจุดสุดท้าย นับเป็นเครื่องมือชนิดแรกของมนุษย์ ที่ใช้สื่อความหมายในการแสดงออกทางภาษาเขียน และสร้างงานออกแบบ โดยปกติแล้วเส้นมีอยู่ 2 ลักษณะที่สำคัญ คือ เส้นตรงและเส้นโค้ง แต่อาจรวมกันเกิดเป็นลักษณะที่ 3 คือ เส้นตรงผสมกับเส้นโค้งก็ได้

เส้นตรง คือ เส้นที่มีทิศทางไปในแนวเดียวกันตลอด ทิศทางดังกล่าวนี้อาจจะเป็นไปในแนวต่าง ๆ กัน และมีชื่อเรียกตามทิศทางไปด้วย เช่น เส้นราบ ซึ่งมีทิศทางไปในแนวนอน เส้นตั้งมีทิศทางไปในแนวตั้งฉาก และเส้นทแยงมีทิศทางไปในแนวเฉียงทำมุมกับแนวนอน น้อยหรือมากกว่า 90 องศา นอกจากนี้แล้วถ้าเส้นเปลี่ยนทิศทางอย่างกะทันหัน ไม่ว่าจะ เป็นบน ล่าง ซ้าย หรือขวา ก็จะมีลักษณะเป็นหยัก เรียกว่า “เส้นหยัก”

เส้นระดับหรือเส้นราบ เป็นเส้นที่มีทิศทางไปในแนวนอน มีความหมายและแสดงออกถึงความสงบ และเยือกเย็น ความราบเรียบ ความกว้างใหญ่ไพศาล การพักผ่อน ความจี๊ดจ๊าด ขาดความมีชีวิตชีวา

เส้นตั้งฉากหรือเส้นตั้ง เป็นเส้นที่มีทิศทางไปในแนวตั้งฉาก 90 องศา กับเส้นราบ มีความหมายและแสดงออกถึงความยุติธรรม ความมั่นคงแข็งแรง ความสง่าผ่าเผย ความความทะเยอทะยานในสิ่งที่สูงกว่า การทรงตัว การเชิดชู และความซื่อตรง

เส้นเฉียงหรือเส้นทแยง เป็นเส้นที่มีทิศทางไปในแนวเฉียงทำมุมน้อยกว่าหรือมากกว่า 90 องศา กับเส้นราบ มีความหมายและแสดงออกถึงความเคลื่อนไหวความมีชีวิตชีวาสามารถที่จะพาสายตาจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งได้ แต่มีลักษณะขาดความสมดุล มีอุปสรรคสับสน และไม่มั่นคง ในสัญลักษณ์ที่เป็นเครื่องหมาย เช่น เครื่องหมายการจราจร เส้นทแยงนี้หมายถึง การห้าม

เส้นหยัก เป็นเส้นตรงที่เปลี่ยนทิศทางอย่างกะทันหัน ไม่ว่าจะ เป็นบนล่าง ซ้ายหรือขวา ก่อให้เกิดเป็นมุมแหลมขึ้น มีความหมายและแสดงออกถึงความเปลี่ยนแปลงความตื่นเต้น ซึ่งขัดกันกับความรู้สึกธรรมดา

เส้นโค้ง คือ เส้นที่มีทิศทางไปในแนวเดียวกันแล้วค่อยๆ เปลี่ยนองศาไปช้าๆ ก็จะเป็นเส้นโค้งได้ เมื่อคุณเส้นโค้งจะรู้สึกสบายตา เส้นโค้งนี้ได้ชื่อว่า “เส้นแห่งความงาม” มีความหมายและแสดงออกถึงความอ่อนโยน ละมุนละไม เคลื่อนไหว และไม่หยุดนิ่ง มีลีลาคล้ายๆ กับเกลียวคลื่น แลดูสวยงามสดงามและมีชีวิตชีวา การแสดงออกโดยใช้เส้นตรงและเส้นโค้งนี้มีอยู่ 2 วิธี คือ ใช้มือขีดเขียนโดยตรง และใช้เครื่องมือช่วยในการเขียน การแสดงออกโดยวิธีแรกสามารถที่จะถ่ายทอดอารมณ์ได้ดีกว่าวิธีหลัง นอกจากนั้นลักษณะของเส้นยังแสดงความอ่อนไหว มีลีลาและชีวิตจิตใจมากกว่าการแสดงออกโดยใช้เครื่องมือช่วย เส้นทั้ง 2 ลักษณะนี้ สามารถบ่งบอกถึงลักษณะของรูปร่าง ระยะเวลา ความลึก ความงดงามในตัวเอง และอารมณ์ของการแสดงออก

2. หลักการใช้สี (Color)

การใช้สีในการสร้างสรรค์งานศิลปะทั้งประเภทจิตรศิลป์และประยุกตศิลป์นั้น การใช้สีมีความสำคัญมาก เปรียบเหมือนกับการปรุงอาหาร อาหารจานหนึ่ง ๆ นั้น ถ้าแม่ครัวทำอย่างธรรมดาก็สามารถรับประทานได้ แต่ไม่อร่อย ไม่มีรสชาติ ต้องปรุงแต่งเพิ่มเติมจนเป็นที่ถูกปาก ส่วนการสร้างงานศิลปกรรม โดยเฉพาะงานจิตรกรรมและเลขนศิลป์นั้น ถ้าไม่มี การใช้สี เพื่อให้เป็นที่ต้องตาและต้องใจแล้ว ผลงานชิ้นนั้นก็แทบจะหมดความหมายไป อาจไม่มีคนสนใจเลย วิธีปรุงแต่งหรือการใช้สีนั้นมีอยู่หลายเรื่องด้วยกันที่นักออกแบบควรจะทราบ ดังนี้

สีเอกรงค์ (Monochrome)

ผลงานที่มีโครงสีเป็นเอกรงค์โดยทั่วไป หมายถึง ผลงานที่มีสีเพียงสีเดียวแต่มีความเข้มของสีต่าง ๆ เด่นชัดออกมา ซึ่งจะเป็นสีใดก็ได้ ส่วนความหมายทางหลักการใช้นั้น การใช้สีเอกรงค์ หมายถึง การใช้สีใดสีหนึ่งเป็นตัวตั้งระบายลงในภาพ ซึ่งจะต้องเป็นแม่สี และมีสีอื่นประกอบอยู่ด้วยเป็นจำนวนไม่เกิน 5 สี ที่เรียงกันในวงจรสีทางซ้ายมือ หรือทางขวามือทางใดทางหนึ่ง จะปะปนกันไม่ได้ ผลงานที่มีเอกรงค์นั้น จะให้ความงดงามแบบเรียบง่าย ไม่ดูฉูดฉาดบาดตา

สีกลมกลืนหรือสีที่สัมพันธ์กัน (Color Harmony)

ผลงานที่มีโครงสีกลมกลืนกันนั้น ย่อมให้ผลเป็นที่พอใจแก่ผู้ที่ได้พบเห็นโดยทั่วไป กล่าวคือ จะแลดูรื่นรมย์ตา ไม่บาดตา และไม่แข็งกระด้าง หลักการใช้นี้เพื่อให้เกิดความกลมกลืนกันนั้น จะต้องใช้สีที่อยู่ข้างเคียงในวงจรของสีในวรรณะเดียวกันไม่เกิน 6 สี นับจากแม่สี ผลงานที่มีโครงสีกลมกลืนกันแบบนี้ ให้ความรู้สึกงดงามและมีชีวิตมากกว่าผลงานที่มีโครงสีเป็นเอกรงค์

การสร้างความกลมกลืนของสีนั้น นักออกแบบส่วนใหญ่คำนึงถึงเป็นประการสำคัญ เพราะเป็นวิธีการที่ทำให้ผลงานได้รับความสนใจ สีแต่ละสีมีคุณสมบัติในตัวเอง และถ้านำไปใช้ร่วมกันกับสีอื่นอย่างมีหลักเกณฑ์ แล้วจะบังเกิดผลเป็นที่น่าสนใจและน่าตื่นตึ่ง มีข้อควรสังเกตดังต่อไปนี้

1. สีที่กลมกลืนกันนั้นควรจะมีสีใดสีหนึ่งเป็นใหญ่ หรือมีจำนวนอยู่มากที่สุด
2. ไม่ควรนำเอาสีที่มีความจัดมาก (Pure Intensity) เหมือนๆ กันมาใช้ร่วมกันจะทำให้แลดูไม่ประณีต

สีคู่หรือสีตรงกันข้าม (Complementaries or True Contrasts)

เมื่อเรามองดูในวงจรของสี จะเห็นว่าทุกสีจะมีสีที่อยู่ตรงข้ามกัน เรียกว่าสีคู่หรือสีตรงกันข้าม เช่น สีเหลืองตรงกันข้ามกับสีม่วง สีแดงตรงกันข้ามกับสีเขียว ฯลฯ การที่จะใช้สีคู่หรือสีตรงกันข้ามให้ได้ผลจะต้องเป็นส่วนส่วนของพื้นที่ เช่น ใช้สีหนึ่งเป็นจำนวนประมาณ 80% ส่วนอีกสีหนึ่งซึ่งเป็นสีตรงกันข้ามเพียง 20% ของจำนวนสีทั้งหมดก็จะได้ภาพที่มีสิ่งงดงาม ผลงานศิลปะที่มีโครงสีประสานกลมกลืนกันโดยไม่มีสีคู่ หรือสีที่ตรงกันข้ามปะปนอยู่ด้วยแล้ว แม้จะดูงดงามกว่าภาพที่มีโครงสีเอกรงค์ แต่ก็จะทำให้แลดูน่าเบื่อไม่ตื่นตึ่ง ถ้านำเอาเข้าไปใช้ปะปนด้วย จะทำให้ผลงานมีชีวิตขึ้น

สีไม่เข้ากัน (Discord)

ผลงานศิลปะที่มีโครงสร้างกลมกลืนกัน (Harmony) เป็นอย่างดีนั้น ถ้าจะเพิ่มสีที่ไม่เข้ากันลงไปเป็นจำนวนน้อยประมาณ 10% ของพื้นที่สีทั้งหมด ก็จะทำให้ดูงดงามยิ่งขึ้น สีที่ไม่เข้ากันนี้ เกิดจากการกลับความเข้มของสีเก่ามาเป็นสีอ่อน กล่าวคือระบายความเข้มของสีเก่าให้บางกว่าสีอ่อน เช่น ภาพที่มีโครงสร้างเป็นสีเหลือง แล้วใช้สีม่วงซึ่งเป็นสีแก่ที่มีปริมาณน้อยมาระบายลงในภาพเป็นบางแห่งให้บางกว่า คือให้มีความเข้มอ่อนกว่าสีเหลือง ผลงานศิลปะชิ้นนั้นก็จะมีชีวิตและเป็นที่น่าสนใจมากขึ้นในธรรมชาติ เราจะเห็นสีที่ไม่เข้ากันได้ในที่สว่างจัด (High Light) บนวัตถุหรือสิ่งของที่เป็นมัน เมื่อถูกแสงส่องมากระทบ

สีเลื่อมพราย (Vibration)

นักออกแบบหรือจิตรกรบางคนสรรหากรรมวิธีต่าง ๆ กันในการสร้างงานเพื่อหวังผลที่เร้าอารมณ์ให้มากยิ่งขึ้น เช่น การระบายสีเป็นจุดเรียง ๆ กันโดยให้สีผสมกันเอง ถ้าต้องการสีเขียว แทนที่จะใช้สีเหลืองกับสีน้ำเงินผสมกันในจานสีแล้วนำมาระบาย แต่กลับนำสีทั้งสองนี้มาระบายเป็นจุดสลับใกล้ ๆ กันในพื้นที่ ผลที่เกิดขึ้น เมื่อดูรวม ๆ แล้วจะกลายเป็นสีเขียวที่สดใส แลดูเป็นประกาย แต่ถ้าจะทำให้เกิดผลผสมบูรณ ยิ่งขึ้น ควรจะใส่สีคู่ของสีเขียวคือสีแดงปะปนลงไปด้วย จะแลดูงดงามและมีลักษณะเคลื่อนไหวได้

สีน้ำเงิน สามารถลดความตึงตัง ด้วยเหตุนี้จึงช่วยทำให้คนที่ได้สัมผัสมีสมาธิ แต่ถ้าอยู่กับสีน้ำเงินมากเกินไป คนเราก็จะเกิดความรู้สึกซึมเศร้าได้ และเป็นสีที่เกี่ยวกับการสื่อสาร ความอดทน ไหวพริบ ปฏิภาณ การเสียสละ และความไว้วางใจ (เดเบอร์ราห์ 2548 : 96)

สีเขียว เป็นสีในวรรณะเย็น สร้างความรู้สึกเย็นสบายใช้เป็นสีที่ช่วยคลายความเครียด ให้ความรู้สึกของอิสรภาพ ดุลยภาพ ความมั่นใจในตัวเอง สามารถฟังฟังได้ และการบำบัด (เดเบอร์ราห์ 2548 : 96)

สีเหลือง เป็นตัวแทนของความร่าเริง กิจกรรม ความหรูหรา และความหวัง สร้างการมองโลกในแง่ดีและความมุ่งมั่น (เดเบอร์ราห์ 2548 : 95) เป็นสีแห่งความเบิกบาน ไร้อารมณ์ และเรียกร้องความสนใจ สีเหลืองเป็นสีสว่าง ขอให้สังเกตเวลาในฤดูฝน วันที่ท้องฟ้ามีดครึ้มปราศจากแสงแดด ผู้คนจะรู้สึกหงอยเหงา หดหู่ใจ ขาดความกระตือรือร้น แต่พอแดดออกท้องฟ้าสว่าง คนเราก็จะกลับมีชีวิตชีวาขึ้น ด้วยเหตุที่สีเหลืองเป็นสีที่ดึงดูดความสนใจ นักออกแบบจึงใช้สีเหลืองในเขตอันตรายต่าง ๆ เช่น เส้นแบ่งผิวการจราจรบางช่วง หรือขอบชานชาลาสถานีรถไฟใต้ดิน

สีแดง เป็นตัวแทนแห่งบวกของความมั่นใจ ความกล้าหาญ อำนาจ ความพึงปรารถนา และพลังสีที่สร้างความตื่นเต้น และกระตุ้นสมอง สีแดงปานกลางแสดงควมมีสุขภาพดี ความมีชีวิตชีวา ส่วนสีแดงจ้ามักจะมีความหมายแฝงด้านกามารมณ์ นอกจากนี้ สีแดงยังสร้างความรู้สึกก้าวร้าว มักจะใช้ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับความตื่นเต้น และรุนแรง วางอำนาจบาตรใหญ่ สีแดงเป็นสีที่เหมาะสมที่สุดกับสุททรวงพลังที่ตัดเย็บด้วยช่างฝีมือดี คุณสวมสีนี้เมื่อคุณต้องการเรียกร้องความสนใจหรือแสดงบทบาทสำคัญก็ได้ (เดเบอราห์ 2548 : 93)

สีชมพู เป็นสีที่เกี่ยวข้องกับเพศหญิงและความอ่อนโยน (เดเบอราห์ 2548 : 97)

สีม่วง เป็นสีที่ปลอบโยน และช่วยลดความเครียด แต่เดิมนั้นสีม่วงได้มาจากสัตว์ประเภทมีเปลือกหรือกระดองในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน มีชื่อว่า Purpura เป็นสีที่เกี่ยวข้องกับความคิดสร้างสรรค์ การตระหนักรู้ จินตนาการ การเคารพตนเอง ความอดกลั้น (เดเบอราห์ 2548: 94)

สีม่วงแดง ในทางบวกมันเป็นสีที่เซ็กซี่ เป็นผู้หญิง และเต็มไปด้วยอารมณ์และปรารถนา ในแง่ลบ สีม่วงแดงจะคุกคามบาดเจ็บ (เดเบอราห์ 2548 : 94)

สีส้ม เป็นสีที่เร้าความรู้สึก ปกติควรใช้แต่น้อยเมื่อเทียบกับสีอื่น คนที่ทำงานอยู่ในห้องสีส้มจะทำงานอยู่ได้ไม่นานและจะหาโอกาสออกจากห้องอยู่เสมอ นอกจากนี้ยังเป็นตัวแทนของความกระปรี้กระเปร่า ความคิดสร้างสรรค์ การมองโลกในแง่ดี การชอบสมาคม และความกระตือรือร้น (เดเบอราห์ 2548 : 94)

สีน้ำตาล ให้ความรู้สึกอบอุ่น ทำให้เกิดความรู้สึกว่าได้พักผ่อน เกี่ยวกับความสมถะ ความอบอุ่น และปลอดภัยแต่ควรใช้ร่วมกับสีส้ม เหลือง หรือสีทอง เพราะถ้าใช้แต่เฉพาะสีน้ำตาลเพียงสีเดียว อาจทำให้เกิดความรู้สึกหดหู่ได้

สีเทา ให้ความรู้สึกน่านับถือ เป็นกลาง ภูมิฐาน และสุภาพ เป็นที่ปลอดภัยที่สุดสำหรับชุดสูทนักธุรกิจ ในแง่ลบเป็นสีที่ไม่มีชีวิตชีวา หม่นหมอง ไม่แน่นอน และหลอกลวง (เดเบอราห์ 2548 : 97)

สีขาว เป็นสีที่เกี่ยวข้องในเชิงบวกกับการปกป้อง ความซื่อสัตย์ ความสว่างไสว และความสะอาด (เดเบอราห์ 2548:97)

สีดำ เป็นสีที่เกี่ยวข้องกับพิธีการ ความซับซ้อน มีชั้นเชิง และความแข็งแรง เป็นสีที่มีพลัง เป็นสีของอาชีพการงานที่ไว้วางใจได้ มั่นคง และมีอำนาจ อีกทั้งยังแสดงถึงความโดดเด่น ความโดดเด่น (เดเบอราห์ 2548:98)

สีกลาง เป็นสีที่ไม่แข่งขันกับสีอื่น สีกลางจะช่วยขับสีที่สด และไม่ขมสีนั้นลง สีกลางใช้เข้าคู่ได้ทั้งสีโทนเย็นและโทนร้อน สีกลางคือ สีดำ สีขาว สีน้ำเงิน สีน้ำตาล สีเทา สีน้ำตาลอ่อน และสีน้ำตาลเข้ม

ในการค้นคว้าเรื่องสีพบว่าสีเหลืองกับสีแดงเป็นสีที่ทำให้ชุ่มชื่นร่าเริง และสีน้ำเงินกับสีดำเป็นสีที่ทำให้เกิดความสงบเยือกเย็นมากที่สุด สีเหลืองถูกพบว่าเป็นสีที่ช่วยเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้ สีแดงเป็นสาเหตุที่ทำให้หัวใจเต้นและการสูบฉีดเลือดเร็วขึ้น ขณะที่สีน้ำเงินเป็นสาเหตุที่ทำให้การเต้นของหัวใจและการสูบฉีดเลือดช้าลง

ตามหลักทฤษฎีของแสงแล้ว แสงสีแดง เขียว และน้ำเงินม่วง เป็นแม่สีแทนที่จะเป็นสีแดง น้ำเงิน และเหลือง ซึ่งเป็นแม่สีตามทฤษฎีของสีทางเคมี

แม่สีแสง (Primary Colors) ตามทฤษฎีแสงมี 3 สี ดังนี้ คือ สีแดง ม่วง เขียว

สีแสง ชั้นที่สอง (Secondary Colors) เป็นสีแสงผสม เกิดขึ้นได้ดังนี้

แม่สี (แสง)	+	แม่สี (แสง)	----->	สี (แสง) ชั้นที่สอง
แดง		+ เขียว	----->	เหลือง
แดง		+ น้ำเงินม่วง	----->	แดงม่วง
เขียว		+ น้ำเงินม่วง	----->	น้ำเงิน

วงจรรวมของแสงสีมี 6 สี คือ แดง ม่วงแดง น้ำเงินม่วง น้ำเงิน เขียว เหลือง

เส้นประ योगสีที่คู่กัน สีคู่ในลำแสงนั้นถ้าผสมกันจะทำให้เกิดแสงสีขาว มีคุณสมบัติเท่ากับผสมแม่สีทุกสีเข้าด้วยกัน

3. **รูปร่าง (Shape)** คือ รูปสองมิติ เมื่อเราเขียนเส้นเส้นหนึ่งไม่ว่าจะเป็นเส้นตรงหรือเส้นโค้ง ย่อมมีจุดเริ่มต้นและจุดสุดท้าย และถ้าเรานำเอาปลายของเส้นมาเชื่อมต่อกันก็จะเกิดเป็นบริเวณพื้นที่ขึ้น ซึ่งมีเส้นเป็นขอบรูปนอกที่แสดงถึงอาณาเขตหรือบริเวณ บริเวณนี้เรียกว่า “รูปร่าง” มีลักษณะแบนไม่มีความหนาเป็นรูป 2 มิติ ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่ารูปร่างเกิดจากเส้นและทิศทางที่มีปลายทั้งสองมาบรรจบกันมีอยู่ 3 ลักษณะ คือ วงกลม สามเหลี่ยม และสี่เหลี่ยม ซึ่งเรียกว่าเป็นรูปร่างพื้นฐาน หรือรูปร่างเรขาคณิต รูปร่างเหล่านี้ต่างมีความหมายในตัวเองซึ่งสามารถจะรับรู้ได้ เช่น รูปสี่เหลี่ยมให้ความรู้ถึงสงบ ตรงไปตรงมาและซื่อสัตย์ รูปสามเหลี่ยมมี

พลังให้ความรู้สึกได้แย่งและตั้งเครียด ส่วนวงกลมนั้น ให้ความรู้สึกอบอุ่น มีความปลอดภัย และเป็นอมตะ ไม่มีความสิ้นสุด

นอกจากรูปร่างพื้นฐาน ซึ่งเป็นรูปเรขาคณิตแล้ว ยังมีรูปร่างอีกชนิดหนึ่ง คือ รูปร่างอิสระ (Free shape) เกิดขึ้นตามความต้องการของนักออกแบบหรือจิตรกร รูปร่างอิสระให้ความรู้สึกที่เป็นเสรี

ในการสร้างรูปร่างนั้น นักออกแบบหรือจิตรกรนิยมสร้างกันอยู่ 2 วิธี คือ

1. สร้างในลักษณะปิด (Closed Shape) คือ การสร้างโดยเน้นให้เส้นรูปนอก (Outline) คงอยู่ในสภาพเดิม แสดงให้เห็นอาณาเขตหรือบริเวณอย่างชัดเจน รูปร่างชนิดนี้ทำให้แลดูแตกต่างออกจากพื้นหลัง (Background) แสดงถึงความเด็ดขาด มีสัดส่วนและขนาดที่แน่นอน ลักษณะเช่นนี้เรียกว่า เส้นรูปนอกแข็ง (Hard Edge)

2. สร้างในลักษณะเปิด (Opened Shape) คือ การสร้างโดยไม่เน้นเส้นรูปนอกหรือลดความสำคัญของเส้นรูปนอกลง แต่เมื่อมองดูในภาพรวมแล้ว ยังสามารถเห็นอาณาเขตหรือบริเวณของรูปร่างที่สร้างขึ้นนั้นได้ รูปร่างชนิดนี้มีเส้นรูปนอกที่นุ่มนวล ไม่แข็งกระด้าง ไม่ทำให้แลดูแตกต่างจากพื้นหลังอย่างเด็ดขาด ลักษณะเช่นนี้เรียกว่า เส้นรูปนอกนุ่มนวล (Soft Edge)

4. **รูปทรง (Form)** คือ รูปสามมิติ รูปทรงมีวิวัฒนาการมาจากเส้นเช่นเดียวกับรูปร่าง แต่มีลักษณะแตกต่างกันกล่าวคือ รูปทรงมีลักษณะเป็น 3 มิติ เป็นรูปร่างที่มีความหนา รูปทรงที่เป็นแท่งตัน ไม่โปร่งเรียกว่า “มวล” (Mass) ส่วนรูปทรงที่ภายในโปร่ง ไม่ทึบเป็นแท่งตัน เรียกว่า “ปริมาตร” (Volume) ถ้าเราระบายเงาลงไปในรูปร่างเพื่อแสดงให้เห็นถึงการตกทอดของแสงและบังเกิดเงาขึ้นจะเกิดเป็นรูปทรงขึ้นมาทันที ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า การที่สายตาเรามองไปยังวัตถุ ขึ้นใดก็ตาม หากไม่มีแสงมาส่องกระทบ และทำให้เกิดเงาขึ้นแล้ว เราไม่อาจมองเห็นวัตถุชิ้นนั้นเป็นรูปทรงได้ รูปทรงก็คือรูปร่างที่มีลักษณะเป็น 3 มิติ นั่นเอง

รูปทรงมีสองประเภทใหญ่ ๆ คือ รูปทรงเรขาคณิต (Geometrical Form) ซึ่งมีลักษณะ (Regular Form) ได้แก่ รูปทรงลูกบาศก์ (Cube) รูปทรงกลม (Sphere) รูปทรงกระบอก (Cylinder) รูปทรงกรวย (Cone) รูปทรงเหล่านี้ถือได้ว่าเป็นรูปทรงพื้นฐานที่เป็นต้นกำเนิดทรงต่าง ๆ

รูปทรงอีกประเภทหนึ่ง คือ รูปทรงอิสระ (Free Form) ซึ่งมีลักษณะผิดไปจากรูปทรงปกติ (Irregular Form) คือ เป็นรูปทรงที่มีลักษณะไม่จำกัด เกิดขึ้นตามความต้องการของผู้สร้าง

รูปทรงเรขาคณิตนั้นเป็นรูปทรงที่สามารถให้คำนิยามได้แน่ชัด แต่มีลักษณะจำกัดผลิตภัณฑ์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน หรืองานประติมากรรม รูปทรงแต่ละชนิดจะให้ความรู้สึกแก่เรา

ต่าง ๆ กันด้วย เช่น รูปทรงเหลี่ยม จะทำให้รู้สึกมีความแข็งแรงและมั่นคงแน่นอน รูปทรงกลมจะสร้างความรู้สึกเคลื่อนไหว และรูปทรงกระบอกสูงจะให้ความรู้สึกสง่างาม น่าเกรงขาม ส่วนรูปทรงแฉะ มักจะเห็นกันอยู่ในธรรมชาติ เช่น พืช สัตว์ ก้อนหิน รูปทรงเหล่านี้จะให้ความรู้สึกที่เป็นอิสระเสรี

เทคนิคในการจัดองค์ประกอบ

ในการจัดองค์ประกอบ เริ่มต้นจะต้องมีองค์ประกอบพื้นฐาน ได้แก่ จุด เส้น ระนาบ ปริมาตร ซึ่งแตกต่างกันด้วย สี ผิวสัมผัส ขนาด และที่ว่างเมื่อนำองค์ประกอบพื้นฐานเหล่านี้มาจัดรวมกันหลายองค์ประกอบ จะต้องคำนึงถึงขั้นตอนของการจัดองค์ประกอบเหล่านั้น ด้วยการเลือกองค์ประกอบที่เหมาะสม และนำมาจัดวาง หรือสร้างโครงสร้างขององค์ประกอบใหม่ โดยทำให้เกิดรูปร่างหรือรูปทรงที่สวยงาม ทางเลือกในการจัดโครงสร้างองค์ประกอบจะนำไปสู่การแสดงออกถึงความรู้สึก ซึ่งเราเรียกวิธีดังกล่าวว่าเทคนิคในการสร้างภาพ ระหว่างสื่อสำคัญทั้งสองสิ่งนี้นามาสวมผสานกันคือ องค์ประกอบ (ELEMENTS) และเทคนิค (TECHNIQUES) ซึ่งจะแสดงให้เห็นงานศิลปะที่มีความหมายมากด้วยวิธีต่าง ๆ ที่เลือกได้ไม่สิ้นสุด

ความหมายที่เกิดขึ้นจากการมองเห็นถูกชักนำโดยการจัดองค์ประกอบหรือการยกย้ายถ่ายเทองค์ประกอบ ทั้งนี้ต้องประกอบด้วยเทคนิคในการจัดภาพที่ให้ผลต่อการมองเห็น ซึ่งมักจะเกี่ยวข้องกับส่วนประกอบพิเศษ ที่สร้างแรงหรือพลังให้เกิดขึ้นในภาพเทคนิคเริ่มแรกที่สำคัญคือ ความแตกต่าง (CONTRAST) ซึ่งเป็นเทคนิคที่มีแรงช่วยเน้นจุดเด่นในการจัดองค์ประกอบให้ชัดเจน แต่ปฏิกริยาทำจิตจากสิ่งกระตุ้นภายนอกต่อระบบร่างกายมนุษย์นั้น มีแนวโน้มที่มักจะจัดความสัมพันธ์ให้องค์ประกอบมีความคล้ายคลึงกัน

การบังคับสายตาขององค์ประกอบที่อยู่ใกล้ หรือประโยชน์จากการซ้อนกันขององค์ประกอบ เพื่อเพิ่มความลึกในการมองเห็นเหล่านี้คือ ส่วนประกอบที่นำไปสู่การยอมรับของสายตา ซึ่งประโยชน์ของเทคนิคเหล่านี้มนุษย์ได้นำไปใช้ในงานศิลปะ งานอุตสาหกรรม หรือแม้แต่ในธรรมชาติก็มีลักษณะของรูปทรงซึ่งประกอบด้วยเทคนิคที่เกิดขึ้นเองอย่างคาดไม่ถึง

สิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึงนอกจากความสัมพันธ์ของรูปทรง ซึ่งนำเทคนิคต่างๆ มาใช้ในการออกแบบให้สวยงามแล้ว วัตถุประสงค์หรือความต้องการที่จะสร้างงานศิลปะชิ้นนั้น ศิลปินหรือนักออกแบบจะต้องสร้างสรรค์งานให้รูปทรงแสดงถึงทิศทางของพลังหรือแรง ซึ่งสนองต่อจุดมุ่งหมาย

ในการออกแบบ ประโยชน์ของเทคนิคที่ทำให้เกิดความตื่นเต้น หรือสะดุดตา จะเป็นจุดมุ่งหมายที่นักออกแบบหลายคนต้องการ และเห็นว่าเป็นความจำเป็น ซึ่งเหตุผลในการออกแบบด้วยเทคนิคเหล่านั้น อาจจะมาจกสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่อไปนี้

1. เพื่อเรียกร้องความสนใจ การทำให้เกิดความสนใจ จะสร้างสรรค์ขึ้นจากส่วนใดส่วนหนึ่งของภาพหรือเน้นบริเวณที่สำคัญได้ (EMPHASIS)
2. เพื่อลดความซ้ำซาก ในการออกแบบประเภทซ้ำ (REPETITION) อาจจะทำให้เกิดความซ้ำซากน่าเบื่อหน่าย การแก้สิ่งเหล่านี้ทำได้โดยทำให้เกิดความเคลื่อนไหวและสันสะท้อน การจัดกระจาย อย่างไม่เป็นระเบียบแบบแผน
3. เพื่อเปลี่ยนแปลงสิ่งปกติธรรมดา จากการเปลี่ยนแปลงอย่างค่อยเป็นค่อยไป (GRADATION) จากรูปทรงธรรมดาชนิดหนึ่งไปสู่รูปทรงอีกชนิดหนึ่ง
4. เพื่อทำลายสิ่งปกติธรรมดา เป็นการทำลายอย่างรุนแรง ไม่มีเค้าโครงเดิมในบริเวณใดบริเวณหนึ่งแต่ยังคงมีความเป็นเอกภาพ

เทคนิค ความแตกต่าง ความกลมกลืน

สิ่งที่มีอิทธิพลสูงสุดต่อการมองเห็น ขึ้นอยู่กับความเข้าใจในการเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหาที่ต้องการจะแสดง หรือจุดหมาย ความหมาย และเทคนิคประโยชน์ของเทคนิคจะช่วยควบคุมผลงานให้เป็นไปตามความหมายและเนื้อหาที่ต้องการได้ เทคนิคนั้นมีมากมายหลายวิธี แต่ไม่มีสิ่งใดที่จะสำคัญไปกว่าความแตกต่าง

เทคนิคไม่เพียงแต่เป็นทางเลือกในการออกแบบที่มีมากมายหลายวิธีแต่เป็นการแสดงออกถึงความสัมพันธ์ระหว่างแนวความคิดและการแสดงออกความแตกต่างเป็นเทคนิคชนิดหนึ่งซึ่งให้ความหมายถึงความผิดแผกแตกต่างกัน ความตรงกันข้ามกัน ความตัดกัน ความขัดแย้งกัน เช่นเดียวกับความร้อนและหนาว สูงและต่ำ หวานและเปรี้ยว

ความแตกต่าง คือแรงที่จะประสานในศิลปะทุกชนิด และนอกจากนั้นความแตกต่างยังเป็นเครื่องมือที่แสดงออกถึงอำนาจจากเทคนิคที่มีอยู่ทั้งหมด ความกลมกลืน คือ สิ่งที่อยู่ในทิศทางตรงกันข้ามกับความแตกต่าง และทั้งสองสิ่งนั้นมีความสำคัญอย่างมากภายในระบบของการมอง มนุษย์เราพยายามค้นหาความกลมกลืนเพื่อลดความเครียดภาวะของการอยู่ในสภาวะไร้ผู้นำหนัก การคงที่ การสมดุลโดยไม่เคลื่อนไหว ความแตกต่าง คือ การใช้องค์ประกอบที่ตรงกันข้าม เพิ่มความมีชีวิตของมนุษย์ ไม่มีความสมดุลย์ที่เท่ากันทั้งสองข้างจะทำให้ภาพสะดุดตาหรือดึงดูดความสนใจ ถ้าไม่มีความแตกต่างภาพนั้นจะไม่มีชีวิตชีวา

มนุษย์มีความสามารถในการเข้าใจถึงความสมดุลที่เท่ากันทั้งสองข้าง (SYMMETRICAL BALANCE) อย่างอัตโนมัติและยังตอบสนองต่อความสมดุลที่ไม่เท่ากันทั้งสองข้าง (ASYMMETRICAL BALANCE) อีกด้วย ขั้นตอนเช่นนี้ไม่่ง่ายที่จะแสดงให้เห็นชัด ภาพสมดุลไม่เท่ากันทั้งสองข้าง แสดงให้เห็นถึงลักษณะที่ใกล้ความไม่สมดุลซึ่งเป็นสิ่งที่ทำได้ยากแต่งานศิลปะที่ดีแล้วทางเลือกควรจะกระจ่างชัด ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ความเรียบ หรือ ความเฉียบ และความแตกต่าง หรือความกลมกลืน

ความแตกต่าง ไม่เพียงแต่จะเรียกร่องความสนใจของผู้ดู แต่จะทำให้ความหมายของภาพมีความสำคัญขึ้น เช่น รูปทรงหนึ่งอาจจะดูไม่ใหญ่โตเมื่ออยู่โดดเดี่ยว แต่ถ้าเราต้องการทำให้ดูใหญ่ขึ้นให้เติมสิ่งเล็กๆ ทั่วใกล้กันเพื่อเปรียบเทียบ เราจะสังเกตเห็นได้ถึงความใหญ่โตมหัพราของรูปทรงเดิมนั้น นี่คือนิยามของ ความแตกต่าง การรวบรวมสิ่งเร้าที่มองเห็นได้ เพื่อที่จะให้เกิดความรู้สึกรุนแรง แต่ความหมายของความรุนแรงนี้มีมากไปกว่าการจัดองค์ประกอบที่ไม่เหมือนกันให้อยู่ใกล้ชิดกัน แต่จะต้องประกอบด้วยการจัดสิ่งที่ไม่จำเป็นออก

ความแตกต่าง คือ เครื่องมือสำคัญหรือเทคนิคในการควบคุมจุดเด่นของภาพ เพื่อให้เกิดผลต่อการดูภาพซึ่งสื่อความหมาย ความแตกต่าง คือ ความจริงทางกายภาพ ซึ่งถ้าเราได้สัมผัสของบางสิ่งที่ยาบแล้ว เปลี่ยนไปสัมผัสสิ่งที่ยเรียบ สิ่งเรียบจะดูเหมือนมีความเรียบมากกว่าที่คิด สิ่งใดที่อยู่ในทิศทางตรงกันข้าม ดูเหมือนจะช่วยส่งเสริมความรู้สึกตรงกันข้ามให้แรงกล้ามากขึ้น และเราจะเข้าใจถึงสิ่งนั้น เมื่อมีอีกสิ่งหนึ่งที่อยู่ตรงกันข้ามมาเปรียบเทียบอย่างใกล้ชิด ดังเช่น ความรู้สึกสุขกับความเศร้า ความรักกับความเกลียด ความเป็นเพื่อนกับการเป็นศัตรู การกระตุ้นและการเฉยเมย

ทุกกระแสแห่งแนวความคิดในการออกแบบจะเกี่ยวข้งกัน และแสดงออกโดยองค์ประกอบที่มองเห็น และเทคนิคซึ่งสามารถแสดงออกถึงความหมาย เช่น ความรักจะแสดงออกโดยเส้นโค้ง รูปทรงกลม ซึ่งมีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน

ส่วนความเกลียด กระแสของเส้นจะแสดงออกโดยความแข็งและความแหลมของมุม รูปทรงที่มีลักษณะตรงไปตรงมา สีร้อน ผิวสัมผัสหยาบสัดส่วนที่ไม่คล้ายคลึงกัน ถึงแม้ลักษณะองค์ประกอบจะไม่ตรงข้ามกันอย่างแท้จริง แต่ความแตกต่างยังอยู่ทุกหนทุกแห่งและมีผลต่อการมองเห็นในทุกระดับของแนวความคิด รวมถึงองค์ประกอบและโครงสร้าง ดังนั้นจึงควรจะบันทึกไว้ว่า ความแตกต่าง เป็นเครื่องมือทางการมองเห็นที่หาค่ามิได้ และต้องอ้างถึงเสมอ

เราจะเห็นได้อย่างชัดเจนจากการอธิบายถึงความสูง โดยเปรียบเทียบกับสิ่งที่แตกต่างกันคือความต่ำ

สัดส่วน (PROPORTION) เป็นสิ่งที่สำคัญต่อการจัดองค์ประกอบเพื่อที่จะแสดงการเน้นองค์ประกอบที่แตกต่างกัน การแบ่งพื้นที่ว่างส่วนใหญ่ ให้กับองค์ประกอบที่จะเน้นสัดส่วน นั้นมีความสำคัญ อย่างน้อยควรแบ่งขนาดประมาณ 2 ใน 3 ของพื้นที่ทั้งหมด

การแบ่งสัดส่วนพื้นภาพนี้ ควรกำหนดจุดประสงค์ในการออกแบบแรกเริ่ม หรือเป็นความคิดพื้นฐานของการสร้างภาพแตกต่าง แต่ไม่ใช่สิ่งจำเป็นเสมอไป แรงจากองค์ประกอบอื่น ๆ มีความสำคัญต่อการจัดภาพเช่นกัน

ในขั้นสุดท้ายแต่ละองค์ประกอบมีหน้าที่ที่จะช่วยให้เกิดความแตกต่างขึ้นได้เช่น ลักษณะเส้นตรง ที่เป็นระเบียบแบบแผนและเส้นที่แปรเปลี่ยน อย่างไม่มีระเบียบ แต่ละเส้นจะสื่อความหมายแตกต่างกันไป เส้นขยุกขยิกนั้นจะทำให้เราเกิดความรู้สึกอยากที่จะค้นหาปัญหาที่ทำให้เกิดความสับสน

ความแตกต่างจะเกิดขึ้นเสมอในงานศิลปะ ซึ่งบางครั้งผู้ดูจะมองข้ามไปนอกจากนั้น ยังมีช่วงความแตกต่างระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ตั้งแต่เล็กน้อยค่อนข้างมากจนกระทั่งเป็นตรงกันข้าม ซึ่งความแตกต่างนี้ยืดหยุ่นได้อาจจะเลื่อนสลับหรือเห็นได้เด่นชัด บางครั้งอาจจะดูง่าย หรือค่อนข้างยุ่งยาก

ความแตกต่าง รูปร่าง

เมื่อกล่าวถึงการจัดองค์ประกอบในการมองเห็นพื้นฐาน เราจะเห็นได้ถึงความแตกต่างที่หลากหลาย ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นจากการจัดภาพด้วยองค์ประกอบที่มีรูปร่างธรรมดา เมื่อใช้ประกอบกับรูปร่างผิดปกติ รูปร่างผิดปกตินี้จะดูเด่นกว่า และทำให้ดึงดูดความสนใจจากผู้ดู

นอกจากนั้นรูปร่างที่เกิดจากผิวสัมผัสที่แตกต่างกันอยู่ใกล้ชิดกันจะช่วยในการเน้นสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ดูเด่นกว่า ในทำนองเดียวกันกับรูปร่างใดที่ไม่ได้สัดส่วน และมีคุณภาพแตกต่างจากรูปร่างอื่น เมื่อนำมาจัดวางใกล้ชิดกัน การนำรูปร่างนั้นมาใช้ ก็เพื่อจุดมุ่งหมายที่จะได้ประโยชน์ในการดึงดูดความสนใจจากความแตกต่างภายในภาพที่ได้รับ ความแตกต่างของรูปร่างที่นำมาใช้นั้น อธิบายได้หลายความหมาย เช่น ความแตกต่างระหว่างรูปร่างเรขาคณิตและรูปร่างธรรมชาติ แต่ในขณะที่เดียวกันรูปร่างเรขาคณิตที่มีมุม จะแตกต่างกับรูปร่างเรขาคณิตอีกรูปหนึ่งที่ไม่ไม่มีมุมแหลม เช่น สีเหลี่ยมและวงกลม เป็นต้น

การสร้างความแตกต่าง (CONTRAST) ด้วยรูปร่างมีหลายวิธี ดังนี้

1. รูปร่างที่ประกอบด้วยเส้นโค้ง และรูปร่างที่ประกอบด้วยเส้นตรง (CURVILINEAR/RECTILINEAR)
2. รูปร่างของระนาบ และรูปร่างที่มีแต่เส้นล้อมรูป (PLANAR/LINEAR)
3. รูปร่างที่ใช้เครื่องมือช่วยในการเขียน และรูปร่างที่เขียนด้วยลายมือ (MECHANICAL/CALLIGRAPHIC)
4. รูปร่างที่สมมูล และรูปร่างที่ไม่สมมูล (SYMMETRICAL/ASYMMETRICAL)
5. รูปร่างที่สวยงาม และน่าเกลียด (BEAUTIFUL/UGLY)
6. รูปร่างที่เรียบง่าย และยุ่งยาก (SIMPLE/COMPLEX)
7. รูปร่างนามธรรม และรูปร่างที่เหมือนของจริง (ABSTRACT/REPRESENTATIONAL)
8. รูปร่างที่ไม่บิดเบือน และรูปร่างที่บิดเบือน (UNDISTORTED/DISTORTED)

ความแตกต่าง ความเข้มสี

ความเข้มสี จะแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างความมืดและความสว่างในพื้นที่ภาพ ทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างความเข้ม ขนาดหรือสัดส่วนไม่เพียงแต่จะเป็นสิ่งที่ตัดสิน ถึงความแตกต่างที่ชัดเจน การแบ่งพื้นที่ภาพให้มีส่วนเท่ากันสองส่วนสามารถที่จะแสดงถึงความแตกต่างของความเข้มสีได้ โดยทำให้เกิดความรู้สึกที่ว่าส่วนเข้มดูมีน้ำหนักมากกว่าจะเด่นกว่าหรือเป็นส่วนสำคัญของพื้นที่ภาพ ถ้าวัดความเข้มในส่วนสีดำให้อ่อนลง สัดส่วนพื้นที่บริเวณสีเข้มที่เบาบางลง จะดูมีขนาดเพิ่มขึ้นจากภาพแรก เรมแบรนต์ (REMBRANDT) มีผลงานที่แสดงถึงการควบคุมการจัดองค์ประกอบ โดยใช้ความมืดที่มีผลในการบังคับสายตาได้ดี

ความแตกต่าง สี

นอกจากความเข้มสี มีความสำคัญในการทำภาพให้เกิดความแตกต่างโดยเฉพาะในเรื่องสีแล้ว การใช้สีก็ทำให้เกิดความแตกต่าง ทำได้อีกหลายวิธี คือ

ความแตกต่าง ระหว่างความสว่างและความเข้ม

ความแตกต่าง ระหว่างสีร้อนและสีเย็น เช่น สีแดง-สีเหลือง เป็นสีร้อนและสีน้ำเงิน-สีเขียว เป็นสีเย็น คุณภาพของสีเหล่านี้ สามารถแสดงความรู้สึกเด่นหรือเป็นรอง เช่น สีเหลือง แดง จะใช้แสดงการขยายตัว

คุณภาพของสีทำให้ภาพที่เห็นงดงามขึ้น สีที่อยู่ตรงกันข้ามในวงจรของสีนั้น เมื่อผสมกันจะผลิตสีกลาง (NEUTRAL) ค่อนไปทางเทา แต่เมื่ออยู่ใกล้กันจะกระตุ้นความเข้มของแต่ละสี

ให้ถึงขีดสุด เช่น เมื่อเราเอาสีเหลืองสีเทาวางบนพื้นภาพสีเย็น (COOL) เราจะเห็นสีเทานั้นเป็นสีร้อนซึ่งเป็นสีตรงข้าม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสีของพื้นภาพ

ความแตกต่าง มาตรฐาน

การบิดเบือนมาตรฐาน (SCALE) สามารถทำความตระหนักให้เกิดแก่สายตาโดยการบังคับปรับเปลี่ยนสัดส่วนของวัตถุ เรารู้ถึงการขัดแย้งของสัดส่วนได้จากประสบการณ์ที่เคยเห็นวัตถุนั้นมาก่อน ความคิดในการใช้ความแตกต่าง โดยการบิดเบือนมาตรฐาน ควรมีเหตุผลที่สมควร เช่น นอกจากใช้ความใกล้เคียงของวัตถุ เพื่อเน้นความสำคัญแล้ว การใช้ความเข้มสีที่แตกต่างกันของต้นและผลมังคุดในแต่ละภาพนั้น ช่วยเพิ่มความแตกต่างชัดเจนมากขึ้นอีก

ความแตกต่าง โครงสร้าง

องค์ประกอบที่สัมพันธ์กัน เมื่อนำมาจัดเข้าด้วยกัน สามารถสร้างโครงสร้างที่แสดงความแตกต่างได้ โครงสร้างชนิดนี้เป็นโครงสร้างชนิดไม่มีแบบแผน (INFORMAL) อย่างชัดเจน ซึ่งเป็นการนำโครงสร้างแบบธรรมชาติอย่างห่าทางเท่าที่จะห่าทางได้ที่เดียว

ดังที่เราได้เห็นแล้วว่าโครงสร้างมีแบบแผน (FORMAL) เช่น โครงสร้างซ้ำ (REPETITION) โครงสร้างแปรเปลี่ยน (GRADATION) หรือโครงสร้างรัศมี (RADIATION) จะประกอบด้วย เส้นโครงสร้างธรรมดา หรือการแบ่งส่วนย่อยซึ่งนำกลุ่มรูปทรงมาจัดระบบเรียงให้เป็นระเบียบที่แน่นอน ส่วนโครงสร้างไม่มีแบบแผนนั้น จะไม่มีเส้นโครงสร้างและกลุ่มของรูปทรงจะอยู่กันอย่างอิสระ ในโครงสร้างที่แตกต่างกัน รูปทรงกลุ่มหนึ่งยากที่จะซ้ำกันทั้งทางด้านรูปร่างและขนาด แต่ความแปลกเปลี่ยนทำให้เสียความสัมพันธ์ในด้านความคล้ายคลึงกันไป (SIMILARITY) องค์ประกอบนั้นอาจมีมากกว่า 1 ชนิด แต่ทั่วไปแล้วจะมีอยู่ชนิดเดียวที่เด่นกว่าชนิดอื่น

ในการรวบรวมจัดระบบโครงสร้างที่แตกต่างกัน ไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัวที่จะตั้งขึ้นได้ รูปร่างและขนาดของกลุ่มรูปทรงอาจจะถูกปรับปรุงเมื่อรู้สึกจำเป็น มีการแสวงหาความคล้ายคลึงกันระหว่างองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กัน เพื่อที่คงไว้ซึ่งความรู้สึกเป็นเอกภาพ พร้อมด้วยการผสมความแตกต่างในบางโอกาส ทั้งนี้เพื่อที่สร้างความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ และความตื่นตัวในการดูงานศิลปะนั้น ๆ เราจะเห็นได้ถึงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบทุกรูปว่า รวมอยู่ในโครงสร้างที่แตกต่างกันได้อย่างไร

1. ทิศทาง (DIRECTION) กลุ่มรูปทรงส่วนมาก อาจจะมีทิศทางที่คล้ายคลึงกัน ทิศทางที่แตกต่างกันใช้เพื่อกระตุ้นให้เกิดความปั่นป่วน นอกจากนั้นเรายังสามารถจัดกลุ่มรูปทรงได้ทุกทิศทาง เพื่อเป็นการสร้างสรรค์ให้เกิดความแตกต่างที่แปรเปลี่ยนไประหว่างรูปทรงเหล่านั้น
2. ตำแหน่ง (POSITION) กลุ่มรูปทรงที่อยู่ในกรอบตามบริเวณขอบรูปในทิศทางที่ตรงกันข้าม จะสร้างแรงดึงดูดระหว่างกัน
3. ที่ว่าง (SPACE) การพบกันระหว่างภาพ (POSITIVE) และพื้นภาพ (NEGATIVE) ของกลุ่มรูปทรง คือทางที่จะทำให้เกิดความแตกต่างของที่ว่าง (SPACE) ที่ว่างจะถูกผลักและบีบโดยรูปทรงต่าง ๆ ซึ่งผลักดันซึ่งกันและกัน โดยจะมีความแตกต่างระหว่างบริเวณที่เว้นว่าง และที่แออัดได้ ที่ว่างตามปกติจะกว้างขวางจนหาขอบเขตมิได้ เป็นที่ที่สิ่งทั้งหลายทั้งปวงดำรงอยู่ ที่ว่างเป็นทัศนธาตุที่มองไม่เห็นจะปรากฏตัวก็ต่อเมื่อมีทัศนธาตุอื่นมากำหนดรูปร่างหรือมาก่อให้เกิดปฏิกิริยาขึ้น ที่ว่างจึงเป็นเสมือนสนามหรือเวทีที่ทัศนธาตุอื่นๆ จะลงไปแสดงหรือปรากฏตัวในบทบาทของรูปทรง (ปรีดา บุญรัตน์ 2548 : 22)
4. แรงดึงดูด (GRAVITY) กลุ่มรูปทรงที่ตกจากที่สูงมายังตำแหน่งที่ต่ำกว่า หรือการเรียงซ้อนของรูปทรงจากต่ำไปสูงนั้น ได้ให้ความรู้สึกถึงแรงดึงดูด ความมั่นคงและไม่มั่นคงการอยู่นิ่งและเคลื่อนไหว หรือความรู้สึกหนักและเบาของกลุ่มรูปทรง เมื่อรวมเข้าด้วยกัน จะให้ผลถึงความแตกต่างของแรงดึงดูด

ความเด่นและการเน้น (DOMINANCE AND EMPHASIS)

ความแตกต่างของโครงสร้าง เราควรจะพิจารณาความเด่นและการเน้น (DOMINANCE AND EMPHASIS) ไว้ 2 กรณี ดังนี้

1. ความเด่นจากองค์ประกอบส่วนใหญ่ (DOMINANCE OF MAJORITY) ความสำคัญขององค์ประกอบส่วนใหญ่จะทำให้เกิดความเด่นขึ้นได้โดยให้รูปทรงชนิดหนึ่งครอบคลุมเนื้อที่จำนวนมากกว่ารูปทรงชนิดอื่นในการออกแบบ และรูปทรงเหล่านี้แยกตัวจากรูปทรงอื่นโดยลักษณะแตกต่างของรูปร่าง ขนาด สี ผิวสัมผัส ทิศทาง ตำแหน่ง ที่ว่าง และ/หรือ แรงดึงดูดการแยกตัวออกนี้เป็นลักษณะใหญ่ เนื่องจากรูปทรงเหล่านั้นแผ่คลุมพื้นที่ที่กว้าง (DOMINANCE) หรือความเด่นของภาพส่วนใหญ่ จะช่วยทำให้การออกแบบมีความเป็นเอกภาพ
2. การเน้นองค์ประกอบส่วนน้อย (EMPHASIS OF MINORITY) ความเด่นขององค์ประกอบส่วนใหญ่ไม่จำเป็นที่จะทำให้ลืมน้ององค์ประกอบส่วนน้อย ในทางกลับกันองค์ประกอบส่วนน้อยมักจะถูกเน้น และทำให้เกิดความสนใจได้มากกว่าอยู่บ่อย ๆ เหมือนกับสิ่งที่อยู่ผิดที่ มักจะทำให้เห็นได้ชัดเด่นกว่าความเด่นขององค์ประกอบส่วนใหญ่ และการเน้นองค์ประกอบส่วนน้อย

โดยทั่วไปมักจะทำให้เกิดความแตกต่างทางโครงสร้าง ถึงแม้ว่าจะมีเพียงรูปทรงชนิดเดียวในการออกแบบนั้น ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบที่แปรผันไปสามารถผสมผสานทำให้เกิดความเด่นและการเน้นขึ้นความเด่นขององค์ประกอบส่วนใหญ่ให้ความรู้สึกว่ามีน้ำหนักมากใกล้จุดศูนย์ถ่วง และการเน้นองค์ประกอบส่วนน้อยเหมือนมีน้ำหนักน้อย อยู่ไกลจากจุดศูนย์ถ่วง ความสัมพันธ์ของลักษณะทั้งสองนี้ ทำให้เกิดความสมดุล

ทฤษฎีการลวงตา

ทฤษฎีการลวงตาของเอมส์ (Ames illusion theory) บทบาทของการเรียนรู้และประสบการณ์มีส่วนสำคัญมาก การรับรู้ในสภาพการที่จำกัด หรือในสภาพการณ์ที่ไม่เป็นไปตามปกติธรรมดา เช่น ไม่มีตัวชี้แนะระยะทางหรือความลึก ฯลฯ และถ้าตัวกระตุ้นกับความเป็นจริงไม่ตรงกัน การลวงตาจะเกิดขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับประสบการณ์ที่เคยมีมา เอมส์ได้พิสูจน์ทฤษฎีการลวงตาของเขา ดังนี้

หน้าต่างสี่เหลี่ยมคางหมู (Trapezoidal window) เอมส์ได้สร้างหน้าต่างสี่เหลี่ยมคางหมูที่กรุดด้วยกระจกแผ่นเล็กๆ และทาสี จนทำให้มองดูเหมือนหน้าต่างสี่เหลี่ยมมุมฉากปกติธรรมดาที่อยู่ในแนวเฉียง ตรงกลางหน้าต่างมีแกนที่ต่อเข้ากับเครื่องหมุน ทำให้สามารถหมุนได้รอบตัวในแนวอนด้วยอัตราความเร็วที่สม่ำเสมอ เมื่อหน้าต่างนี้หมุนรอบตัวเองจะเกิดการลวงตาเห็นเป็นแกว่งกลับไปมาในแนว 180 องศา ทั้งนี้เพราะจากประสบการณ์และการเรียนรู้ชอบหน้าต่างในแนวตั้งด้านยาว จะต้องอยู่ใกล้ตัวผู้มองเสมอ ส่วนด้านสั้นจะอยู่ห่างออกไป ฉะนั้นเมื่อด้านยาวถูกหมุนห่างออกไป ด้านสั้นใกล้เข้ามาเพื่อคงประสบการณ์เรียนรู้ที่เคยมีมา จึงเกิดการลวงตาเห็นขอบหน้าต่างด้านยาวยังคงอยู่ใกล้แกว่งผ่านแกนกลางกลับไปกลับมา

ห้องบิดเบือน (The distortion room) เอมส์ได้สร้างห้องขึ้นมาห้องหนึ่ง มีลักษณะความลึกของห้องไม่เท่ากัน ทำให้พื้นของห้องไม่เป็นสี่เหลี่ยมมุมฉาก นอกจากนั้นผนังด้านหลังห้องก็ไม่ใช่สี่เหลี่ยมมุมฉากแต่เป็นสี่เหลี่ยมคางหมู ลักษณะห้องนอกจากจะทำให้ผนังห้องด้านขวาอยู่ตื้นกว่าด้านซ้ายแล้ว เพดานห้องขวายังต่ำกว่าด้านซ้ายด้วย ถ้าให้คน 2 คน สูงเท่ากันยืนที่ผนังด้านหลังห้อง ศิระษะคนยืนด้านขวาจะอยู่ติดผนังเพดานห้องมากกว่าคนทางซ้าย ทำให้เกิดการขัดแย้งกันระหว่างการรับรู้ 2 ชนิด คือ คนที่ 2 อยู่ห่างออกไปไม่เท่ากัน (รับรู้ระยะทาง) หรือคนที่ 2 สูงไม่เท่ากัน (รับรู้ขนาด) แต่จากประสบการณ์ห้องจะต้องเป็นสี่เหลี่ยมมุมฉากนั่นคือ คนทั้ง 2 จะต้องอยู่ห่างออกไปเท่ากัน จึงจะเกิดการลวงตาขึ้นว่าคนทั้ง 2 สูงไม่เท่ากัน

ทฤษฎีการเคลื่อนไหวลูกนัยน์ตา (Eye-movement theory) ทฤษฎีนี้อธิบายการลวงตาที่เกิดจากเส้นแนวนอนเปรียบเทียบกับเส้นแนวตั้ง (Horizontal-vertical illusion) โดย วู้ดท์ (Wundt) ในปี ค.ศ. 1958 กล่าวคือ ถ้ามีเส้นตรง 2 เส้น ยาวเท่ากัน เส้นหนึ่งวางตั้งฉาก ณ ตำแหน่งกึ่งกลางของอีกเส้นหนึ่งจะเกิดการลวงตามองเห็นเส้นตั้งยาวกว่าเส้นนอน ถ้าจะทำให้การมองเห็นเส้นตั้งยาวเท่ากับเส้นนอน เส้นนอนจะต้องยาวกว่าเส้นตั้งไม่ต่ำกว่า 30% การลวงตาชนิดนี้เชื่อว่าการเกิดจากการเคลื่อนไหวลูกนัยน์ตา เส้นในแนวตั้งต้องใช้ความพยายามในการเคลื่อนไหวลูกนัยน์ตา มากกว่าเส้นในแนวนอนจึงทำให้มองดูยาวกว่า แต่ในปี ค.ศ. 1966 อีแวนส์และมาร์สเดน (Evans and Marsden) ได้ใช้วิธีทำให้เกิดภาพติดตาที่ภาพชนิดนี้ ซึ่งแสดงว่าเมื่อมองเห็นภาพไม่มีการเคลื่อนไหวลูกนัยน์ตาก็ยังปรากฏว่ามีการลวงตาเกิดขึ้น นอกจากนี้ ในปี ค.ศ. 1974 ชิฟฟ์แมน และ ทอมป์สัน (Schiffman and Thompson) ได้ใช้ภาพลวงตาชนิดนี้แต่มีขนาดเล็กมาก ฉายให้ปรากฏอยู่บนจอในระยะเวลาเพียง 0.05 วินาที เพื่อควบคุมไม่ให้เกิดการเคลื่อนไหวในตาขึ้นการลวงตาก็ยังเกิดขึ้นอีกเช่นกัน

ทฤษฎีขอบเขตของสายตา (Visual field theory) ขอบเขตการมองเห็นของนัยน์ตาเป็นรูปวงรีหรือรูปไข่ ซึ่งมีแกนยาวอยู่ในแนวนอน ดังนั้นถ้าเรามองภาพลวงตาในแนวนอน เปรียบเทียบกับแนวตั้ง ปลายเส้นในแนวตั้งจะอยู่ใกล้ขอบเขตของสายตามากกว่าในแนวนอน และจากการวิจัยพบว่า การรับรู้ขนาดของเส้นจะขึ้นอยู่กับขนาดของพื้นหลังของเส้นนั้น ถ้าพื้นหลังยังมีขนาดใหญ่ขึ้นเส้นจะยิ่งดูสั้นลง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เกิดการลวงตา มองเห็นเส้นตั้งยาวกว่าเส้นนอน แต่ถ้าเราให้ผู้รับชมองภาพการลวงตานี้โดยเอียงคอไป 90 องศา หรือใส่แว่นพิเศษซึ่งจะมีการขอบเขตของสายตา คือ แกนยาวจะอยู่ในแนวตั้งและแกนสั้นจะอยู่ในแนวนอน การลวงตาที่เกิดขึ้นจะกลับกัน คือ จะมองเห็นเส้นนอนยาวกว่าเส้นตั้ง แม้ว่าทฤษฎีนี้จะน่าเชื่อถือและสามารถพิสูจน์ให้เห็นได้ แต่ก็ยังมีการลวงตาบางอย่างที่ทฤษฎีนี้ไม่สามารถอธิบายได้ เช่น ถ้าความสัมพันธ์ของเส้นตั้งเส้นนอนและขอบเขตของสายตาถูกควบคุมให้คงที่ แต่เปลี่ยนแปลงเรื่องขนาดเส้นตำแหน่งในจอร์รับภาพ จะทำให้มีผลต่อปริมาณในการลวงตา ซึ่งหากเป็นไปตามทฤษฎีของเขตของสายตาแล้วการลวงตาไม่ควรจะเปลี่ยนแปลง

ทฤษฎีเกี่ยวกับมุม (Angle-of-regard theory) ในปี ค.ศ. 1940 ฮอลเวย์ และ บอริง (Holwey and Boring) ได้ให้ผู้รับรู้เรื่องดวงไฟขนาดต่างๆ กัน ที่ฉายไปบนจอว่าดวงไฟนั้นมีขนาดเท่าพระจันทร์เมื่ออยู่ที่ขอบฟ้า เปรียบเทียบกับเมื่อพระจันทร์ขึ้นมาพ้นขอบฟ้าแล้วเป็นมุม 30 องศา ปรากฏว่าขนาดของดวงไฟที่ถูกเลือกครั้งแรกจะใหญ่กว่าดวงไฟที่ถูกเลือกครั้งหลัง บอริงสรุปว่า การลวงตานี้มีความสัมพันธ์กับมุมเงย (คือมุมระหว่างเส้นสายตากับแนวนอน) ถ้าตำแหน่ง

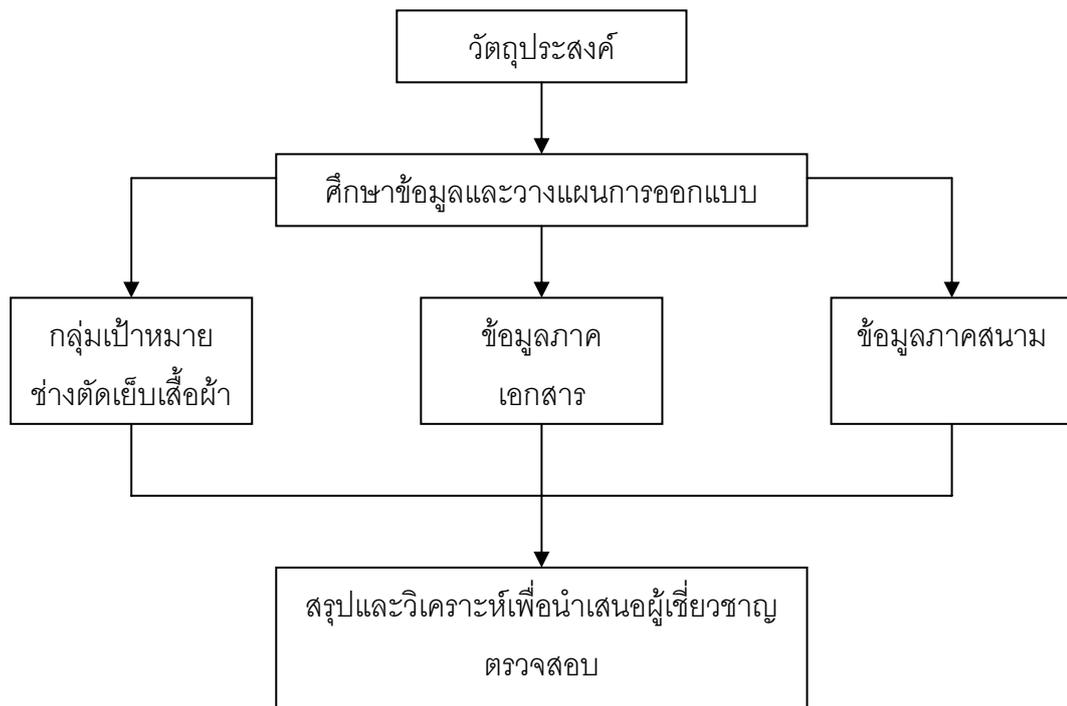
ของตัวกระตุ้นทำให้เกิดมุมเงยใหญ่มาก ตัวกระตุ้นจะยิ่งเล็กลงเมื่อเทียบกับตำแหน่งของตัวกระตุ้นที่อยู่ในแนวนอน ดังนั้นถ้าให้ผู้รับรู้บนองนงายมองตัวกระตุ้นที่อยู่ตรงขึ้นไป กับมองตัวกระตุ้นตัวเดิมที่อยู่ในแนวเดียวกับขอบโต๊ะมุมเงยจะกลับกัน ทำให้ตัวกระตุ้นที่อยู่ตรงขึ้นไปดูใหญ่กว่าเมื่ออยู่ในระดับเดียวกับขอบโต๊ะ

ทฤษฎีระยะปรากฏ (Apparent distance theory) ขนาดของวัตถุจะมีความสัมพันธ์กับระยะทาง ถ้ายังอยู่ไกลออกไปขนาดของวัตถุจะยิ่งเล็กลง ฉะนั้นถ้าขนาดของวัตถุคงที่วางอยู่ไกลออกไปเป็นระยะต่างๆ กันจะเกิดการลวงตามองเห็นวัตถุนั้นมีขนาดใหญ่ขึ้นตามระยะทาง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่าง” เป็นการศึกษาเพื่อศึกษาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกายที่เหมาะสมกับสัดส่วนรูปร่างของผู้หญิงในช่วงอายุ 20-30 ปีซึ่งมีจุดบกพร่องแตกต่างกัน เพื่อปิดบังจุดบกพร่องและช่วยเสริมบุคลิกภาพให้ดีขึ้น โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัยจากการรวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูลทั้งทางทฤษฎีและปฐมภูมิ รวมทั้งการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาอิทธิพลของส่วนประกอบทางศิลปะในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่างโดยอ้างอิงจากหลักทฤษฎีและการประมวลผลจากผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้นตอนดังนี้

ภาพที่ 2 กระบวนการวิจัยและการประเมินผลการวิจัย

การศึกษาข้อมูลภาคเอกสารและภาคสนาม

1. ศึกษาข้อมูลจากเอกสารวิชาการ บทความ งานวิจัย แหล่งข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่ออำพรางรูปร่าง และทฤษฎีและหลักการขององค์ประกอบทางศิลปะจากทัศนธาตุสำคัญ คือ เส้น สี รูปร่าง และรูปทรง
2. ศึกษาข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างโดยการแจกแบบสอบถามให้แก่ช่างออกแบบตัดเย็บเสื้อผ้าที่มีความเชี่ยวชาญ และมีประสบการณ์ จากร้านตัดเสื้อที่เน้นการตัดเสื้อผ้าตามความประสงค์ของลูกค้า เพื่อให้ได้แนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่ออำพรางรูปร่าง
3. ศึกษาข้อมูลจากการประเมินผลของผู้เชี่ยวชาญในด้านการออกแบบตัดเย็บเสื้อผ้า เพื่อให้ได้ข้อสรุปในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่ออำพรางรูปร่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. เก็บรวบรวมข้อมูลจากแนวทาง เทคนิค และวิธีการในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่าง ซึ่งประกอบไปด้วยการใช้เส้น สี รูปร่าง รูปทรง
2. เก็บข้อมูลจากการแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นช่างออกแบบตัดเย็บเสื้อผ้าที่มีความเชี่ยวชาญ และมีประสบการณ์ จากร้านตัดเสื้อที่เน้นการตัดเสื้อผ้าตามความประสงค์ของลูกค้า จำนวน 200 คน
3. เก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะโดยผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย จำนวน 10 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ ช่างออกแบบตัดเย็บเสื้อผ้าที่มีความเชี่ยวชาญ และมีประสบการณ์ จากร้านตัดเสื้อที่เน้นการตัดเสื้อผ้าตามความประสงค์ของลูกค้า จำนวน 200 คน

วิธีการสร้างแบบสอบถาม

1. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับรูปร่างและจุดบกพร่องในร่างกาย
2. ศึกษาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่ออำพรางรูปร่างจากแหล่งข้อมูลเอกสาร ได้แก่ หนังสือ ตำรา งานวิจัย และบทความ
3. ออกแบบสอบถามเพื่อใช้สำรวจแนวทางการออกแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายเพื่ออำพรางจุดบกพร่องในส่วนต่างๆ ของร่างกาย โดยผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์และศึกษาตัวอย่างงานออกแบบเสื้อผ้าในการอำพรางรูปร่างเพื่อหาอิทธิพลส่วนประกอบทางศิลปะในการออกแบบ อันได้แก่ เส้น สี รูปร่าง และรูปทรง
2. วิเคราะห์แบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาวิธีการออกแบบตัดเย็บเสื้อผ้าในการปกปิดหรืออำพรางรูปร่างที่มีข้อบกพร่อง
3. นำผลการสัมภาษณ์ ข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์สรุปผลหาแนวทางในการออกแบบตัดเย็บเสื้อผ้าเพื่อปกปิดหรืออำพรางรูปร่างที่มีข้อบกพร่อง

การประเมินผล

เป็นการนำข้อมูลที่วิเคราะห์จากแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 200 คน มาเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญซึ่งมีประสบการณ์และความชำนาญเกี่ยวกับการออกแบบเครื่องแต่งกายมาไม่น้อยกว่า 7 ปี และมีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับ เพื่อหาข้อสรุปการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่ออำพรางรูปร่าง ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

Designer

1. คุณปริญญา สัจกุล
THEODDYSEE
2. คุณชลิพร พงศ์พรหม
Sr. Designer Product Development, Central Department Store
3. คุณนันทนุช วงศ์พัฑฒ์
Tutti

นักวิชาการ

1. อาจารย์ ดร.อินทิรา พรหมพันธ์
อาจารย์ประจำวิชาการออกแบบ costume Design คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Merchandiser

1. คุณธนาพร อมรลิลิต
Buying Manager, LME Co., Ltd.
2. คุณนรินดา ไทยานนท์
Brand Manager, Maxmara

3. คุณนุชนาฏ ไรจน์ศิริรินทร์
Buyer-Ready to Wear, Central

Stylist

1. คุณศศิกานต์ ศรีประทีปภัณฑิต
GMM
2. คุณอนันดา ฉลาดเจริญ
Freelance
3. คุณลินดา เจริญลาภ TAYLOR
Freelance

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลงานวิจัยเรื่อง “การออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรารูปร่าง” เป็นการศึกษาเพื่อหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบเครื่องแต่งกายที่เหมาะสมกับสัดส่วนและรูปร่างที่มีความแตกต่างกันของผู้หญิง โดยการรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย ทั้งเอกสารตำรา บทความ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และการสอบถามช่างออกแบบตัดเย็บเสื้อผ้าที่มีความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์ ตลอดจนการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบเสื้อผ้า เพื่อนำมาสรุปหาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรารูปร่างที่เหมาะสมที่สุด

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 สรุปผลการสัมภาษณ์ ข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรารูปร่าง

ตอนที่ 3 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรารูปร่าง

โดยผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม เป็นการวิเคราะห์เพื่อให้ได้แนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรารูปร่างในส่วนที่มีข้อบกพร่อง โดยนำเสนอข้อมูลจากการหาค่าสถิติพื้นฐาน คือ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย เพื่อใช้อธิบายลักษณะทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง วิธีการในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรารูปร่างที่เหมาะสมโดยการใช้ เส้น สี รูปร่าง และรูปทรง ซึ่งสามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
ช่างตัดเสื้อ	70	38.46
นักออกแบบเสื้อผ้า	55	30.22
ผู้ประกอบการห้องเสื้อ	48	26.37
อื่นๆ	8	4.40
รวม	182	100

จากตารางที่ 1 พบว่ากลุ่มตัวอย่างประกอบอาชีพช่างตัดเสื้อมากที่สุด โดยมีจำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 38.46 รองลงมาคือนักออกแบบเสื้อผ้า จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 30.22 ส่วนประกอบอาชีพเป็นผู้ประกอบการห้องเสื้อ มีจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 26.37 และประกอบอาชีพอื่น ๆ มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4.40

ตาราง 2 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามประสบการณ์

ประสบการณ์	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 1ปี	30	16.48
1-2 ปี	44	24.18
3-4ปี	30	16.48
4 ปีขึ้นไป	78	42.86
รวม	182	100

จากตารางที่ 2 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีประสบการณ์ในการประกอบอาชีพจำนวนตั้งแต่ 4 ปีขึ้นไปมากที่สุด โดยมีจำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 42.86 จำนวนประสบการณ์รองลงมา คือ 1-2 ปี มีจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 24.18 ส่วนจำนวนต่ำกว่า 1ปี และ จำนวน 3-4 ปี มีจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 16.48 เท่ากัน

ตาราง 3 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 20 ปี	10	5.49
20-30 ปี	96	52.75
30 ปีขึ้นไป	76	41.76
รวม	182	100

จากตารางที่ 3 พบว่าอายุของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในช่วง 20-30 ปีมากที่สุด โดยมีจำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 52.75 รองลงมา คือ ช่วงอายุ 30 ปีขึ้นไป จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 41.76 และ ช่วงอายุต่ำกว่า 20 ปี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 5.49

ตาราง 4 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการออกแบบ

การมีส่วนร่วมในการออกแบบ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี เนื่องจากมีหน้าที่ตัดเย็บเสื้อผ้าเท่านั้น	17	9.34
มีบางส่วน เนื่องจากส่วนใหญ่ลูกค้าจะมีแบบที่ต้องการมาก่อนแล้ว	106	58.24
เป็นผู้ออกแบบเสื้อผ้าให้กับลูกค้าพร้อมการตัดเย็บ	53	29.12
รวม	182	100

จากตารางที่ 4 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีส่วนร่วมในการออกแบบเสื้อผ้าบางส่วน เนื่องจากส่วนใหญ่ลูกค้าจะมีแบบที่ต้องการมาก่อนแล้วจำนวนมากที่สุด โดยมีจำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 58.24 รองลงมาเป็นผู้ออกแบบเสื้อผ้าให้กับลูกค้าพร้อมการตัดเย็บ จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 29.12 และไม่มีส่วนในการออกแบบเสื้อผ้าเนื่องจากมีหน้าที่ตัดเย็บเสื้อผ้าเท่านั้น จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 9.34

2. วิธีการในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่าง

ตาราง 5 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับจุดบกพร่องของร่างกาย

จุดบกพร่อง ของ ร่างกาย	อันดับ ที่ 1	อันดับ ที่ 2	อันดับ ที่ 3	อันดับ ที่ 4	อันดับ ที่ 5	อันดับ ที่ 6	อันดับ ที่ 7	อันดับ ที่ 8	อันดับ ที่ 9
ลำคอ มีขนาดยาว สั้น	14 (7.69)	17 (9.34)	16 (8.79)	20 (10.99)	12 (6.59)	11 (6.04)	28 (15.38)	31 (17.03)	22 (12.09)
ไหล่ มีลักษณะ แคบ กว้าง กลม ลาด	10 (5.49)	25 (13.74)	22 (12.09)	7 (3.89)	32 (17.58)	13 (7.14)	18 (9.89)	6 (3.30)	8 (4.40)
แขน มีขนาด ใหญ่ เล็ก	14 (7.69)	13 (7.14)	25 (13.74)	18 (9.89)	12 (6.59)	9 (4.95)	17 (9.34)	49 (26.92)	20 (10.99)
อก มีขนาด ใหญ่ เล็ก	24 (13.19)	41 (22.53)	12 (6.59)	16 (8.79)	20 (10.99)	28 (15.38)	12 (6.59)	11 (6.04)	28 (15.38)
เอว มีลักษณะ หนา ช่วง เอวยาว สั้น	19 (10.44)	8 (4.40)	17 (9.34)	23 (12.64)	14 (7.69)	23 (12.64)	11 (6.04)	18 (9.89)	39 (21.43)
หน้าท้อง ใหญ่	14 (7.69)	17 (9.34)	13 (7.14)	18 (9.89)	18 (9.89)	36 (19.78)	18 (9.89)	10 (5.49)	7 (3.85)
อ้วนหรือ ผอม จนเกินไป	24 (13.19)	19 (10.44)	31 (17.03)	25 (13.74)	28 (15.38)	19 (10.44)	20 (10.99)	13 (7.14)	14 (7.69)

ตาราง 5 (ต่อ)

จุดบกพร่อง ของ ร่างกาย	อันดับ ที่ 1	อันดับ ที่ 2	อันดับ ที่ 3	อันดับ ที่ 4	อันดับ ที่ 5	อันดับ ที่ 6	อันดับ ที่ 7	อันดับ ที่ 8	อันดับ ที่ 9
ก้นหรือ สะโพก มีขนาด ใหญ่ เล็ก แบน กว้าง	54 (29.67)	26 (14.29)	17 (9.34)	15 (8.24)	22 (12.09)	17 (9.34)	5 (2.75)	9 (4.95)	20 (10.99)
ขา มีขนาด ใหญ่ เล็ก สั้น	9 (4.95)	16 (8.79)	21 (11.54)	35 (19.23)	17 (9.34)	14 (7.69)	20 (10.99)	21 (11.54)	11 (6.04)
ไม่ตอบ	-	-	8 (4.40)	5 (2.75)	7 (3.85)	12 (6.59)	33 (18.13)	14 (7.69)	13 (7.14)
รวม	182 (100)								

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่าจากประสบการณ์ในการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการออกแบบและตัดเย็บเสื้อผ้าของกลุ่มตัวอย่างพบว่าลูกค้ำมีจุดบกพร่องของร่างกาย ดังนี้

จุดบกพร่องของร่างกายที่กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญเป็นอันดับที่หนึ่ง คือ ขนาดของก้นหรือสะโพก เช่น มีขนาดใหญ่ เล็ก แบน หรือกว้าง จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 29.6 อันดับที่สอง คือ ขนาดของอก เช่นมีขนาดใหญ่ หรือเล็ก จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 22.53 อันดับที่สาม คือ ลักษณะอ้วนหรือผอมจนเกินไป จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 17.03 อันดับที่ยี่สี่ คือ ขนาดของขา เช่นมีขนาดใหญ่ หรือเล็กสั้น จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 19.23 อันดับที่ยี่ห้า คือ ลักษณะของไหล่ ซึ่งมีลักษณะแคบ กว้าง กลม หรือลาด จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 17.58 อันดับที่ยี่หก คือ หน้าท้องมีขนาดใหญ่ จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 19.78 อันดับที่ยี่เจ็ด คือ ขนาดของลำคอ เช่นมีขนาดยาว หรือสั้น จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 15.38 อันดับที่ยี่แปด คือ ขนาด

ของแขน เช่นมีขนาดใหญ่ หรือเล็ก จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 26.92 และอันดับที่เก้า คือ ลักษณะของเอว เช่น มีลักษณะหนา ช่วงเอวยาว หรือสั้น จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 21.43

ตาราง 6 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับเทคนิคในการอำพรางรูปร่าง

เทคนิคในการอำพรางรูปร่าง	จำนวน	ร้อยละ
การใช้เส้นในการอำพรางรูปร่าง	116	63.74
การใช้สีในการอำพรางรูปร่าง	134	73.63
การใช้รูปทรงต่างๆ ของเครื่องแต่งกายอำพรางรูปร่าง	104	57.14

จากตารางที่ 6 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ใช้สีในการอำพรางรูปร่างมากที่สุด โดยมีจำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 73.63 รองลงมาคือการใช้เส้นในการอำพรางรูปร่าง จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 63.74 และการใช้รูปทรงต่างๆ ของเครื่องแต่งกายอำพรางรูปร่าง จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 57.14

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามใช้ลักษณะเส้นต่างๆ ในการอำพรางจุดบกพร่องที่มีความแตกต่างกันในแต่ละส่วน ดังนี้

ในส่วนลักษณะของลำคอ ผู้ที่มีลักษณะลำคอยาวควรรใช้เส้นตรงแนวนอนมากที่สุด จำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 70.33 ส่วนเส้นตรงแนวตั้ง เส้นตัดแนวเฉียง และเส้นโค้งขึ้นและลงนั้นควรรใช้เป็นลำดับรองลงมา โดยมีผู้ตอบจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4.40 เท่ากัน ส่วนผู้ที่มีลำคอสั้นนั้น ควรรใช้เส้นตรงแนวตั้งมากที่สุด จำนวน 142 คน คิดเป็นร้อยละ 78.02 และควรรใช้เส้นตรงแนวเฉียงเป็นลำดับรองลงมา จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 5.49

ในส่วนลักษณะของไหล่ ผู้ที่มีลักษณะไหล่แคบควรรใช้เส้นตรงแนวนอนมากที่สุด จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 32.97 ส่วนเส้นตรงแนวตั้งนั้นควรรใช้เป็นลำดับรองลงมา โดยมีผู้ตอบจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 9.89 ส่วนผู้ที่มีลักษณะไหล่กว้างนั้น ควรรใช้สามเหลี่ยมเล็กมากที่สุด จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 14.29 และควรรใช้เส้นตรงแนวตั้งและเส้นตรงแนวเฉียงเป็นลำดับรองลงมา จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 13.19 เท่ากัน ผู้ที่มีลักษณะไหล่กลมควรรใช้เส้นตัดกันมากที่สุด จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 16.48 และควรรใช้เส้นตรงแนวเฉียงเป็นลำดับรองลงมา จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 14.29 ผู้ที่มีลักษณะไหล่ลาดควรรใช้สามเหลี่ยมใหญ่มากที่สุด จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 14.29 และควรรใช้เส้นตรงแนวนอนเป็นลำดับรองลงมา จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 13.19

ในส่วนลักษณะของแขน ผู้ที่มีลักษณะแขนใหญ่ควรรใช้เส้นตรงแนวตั้งมากที่สุด จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 23.08 ส่วนวงกลมเล็กนั้นควรรใช้เป็นลำดับรองลงมา โดยมีผู้ตอบจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 13.19 ส่วนผู้ที่มีลักษณะแขนเล็กนั้นควรรใช้เส้นตรงแนวนอนเป็นอันดับแรก จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 23.06 รองมาควรรใช้วงกลมใหญ่เป็นจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 14.29

ในส่วนลักษณะของอก ผู้ที่มีลักษณะอกใหญ่ควรรใช้วงกลมใหญ่และเส้นโค้งกันหอยมากที่สุด จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 17.58 ส่วนเส้นตัดแนวเฉียงนั้นควรรใช้เป็นลำดับรองลงมา โดยมีผู้ตอบจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 14.29 ส่วนผู้ที่มีลักษณะอกเล็กควรรใช้เส้นที่เกิดจากจุดเรียงกันเป็นแถวมากที่สุด จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 23.08 ส่วนวงกลมเล็กนั้นควรรใช้เป็นลำดับรองลงมา โดยมีผู้ตอบจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 12.09

ในส่วนลักษณะของเอว ผู้ที่มีลักษณะเอวหนาควรรใช้เส้นตรงแนวตั้งมากที่สุด จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 15.36 ส่วนเส้นตัดแนวเฉียงนั้นควรรใช้เป็นลำดับรองลงมา โดยมีผู้ตอบจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 14.29 ส่วนผู้ที่มีช่วงเอวยาวควรรใช้เส้นตรงแนวนอนมากที่สุด

จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 21.98 ส่วนวงกลมใหญ่ นั้นควรใช้เป็นลำดับรองลงมา โดยมีผู้ตอบจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10.99 และผู้ที่มีช่วงเอวสั้นควรใช้เส้นตรงแนวตั้ง จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 42.86 ส่วนลำดับรองลงมาควรใช้เส้นตรงแนวเฉียง สามเหลี่ยมใหญ่ เส้นโค้งขึ้นและลง จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 12.09 เท่ากัน และผู้ที่มีหน้าท้องใหญ่ควรใช้เส้นที่เกิดจากจุดเรียงกันเป็นแถวมากที่สุด โดยมีผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 18.68 และควรใช้เส้นตรงแนวตั้งเป็นลำดับรองลงมา จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 14.29

ในส่วนลักษณะของกันและสะโพก ผู้ที่มีลักษณะกันและสะโพกใหญ่ควรใช้เส้นตรงแนวตั้งมากที่สุด จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 27.47 ส่วนสี่เหลี่ยมเล็กนั้นควรใช้เป็นลำดับรองลงมา โดยมีผู้ตอบจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 12.09 ส่วนผู้ที่มีลักษณะกันและสะโพกเล็กควรใช้วงกลมใหญ่และเส้นโค้งขึ้นและลงมากที่สุด จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 15.38 ส่วนสามเหลี่ยมใหญ่และสี่เหลี่ยมใหญ่นั้นควรใช้เป็นลำดับรองลงมา โดยมีผู้ตอบจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 9.89 ส่วนผู้ที่มีลักษณะกันและสะโพกแบนควรใช้เส้นโค้งมากที่สุด จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 21.98 ส่วนวงกลมใหญ่ นั้นควรใช้เป็นลำดับรองลงมา โดยมีผู้ตอบจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 14.29 ส่วนผู้ที่มีลักษณะกันและสะโพกกว้างควรใช้เส้นตรงแนวตั้งมากที่สุด จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 19.78 ส่วนสามเหลี่ยมเล็กนั้นควรใช้เป็นลำดับรองลงมา โดยมีผู้ตอบจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 13.19

ในส่วนลักษณะของขา ผู้ที่มีลักษณะขาใหญ่ควรใช้เส้นตรงแนวตั้งมากที่สุด จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 43.96 ส่วนเส้นตัดแนวเฉียงนั้นควรใช้เป็นลำดับรองลงมา โดยมีผู้ตอบจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10.99 ส่วนผู้ที่มีลักษณะขาเล็กควรใช้เส้นตรงแนวนอนมากที่สุด จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 29.67 ส่วนวงกลมใหญ่ นั้นควรใช้เป็นลำดับรองลงมา โดยมีผู้ตอบจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 9.89 และผู้ที่มีลักษณะขาสั้นควรใช้เส้นตรงแนวตั้งมากที่สุด จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 69.23 ส่วนเส้นหยักแหลมนั้นควรใช้เป็นลำดับรองลงมา โดยมีผู้ตอบจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 5.49

ตาราง 8 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับการใช้สีอ่อนในการอำพรางรูปร่าง

การใช้สีอ่อน	จำนวน	ร้อยละ
รูปร่างผอมบาง	166	91.21
รูปร่างเล็ก	6	3.30
รูปร่างเจ้าเนื้อ อ้วน	6	3.30

ตาราง 9 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับการใช้สีเข้มในการอำพรางรูปร่าง

การใช้สีเข้ม	จำนวน	ร้อยละ
รูปร่างผอมบาง	8	4.40
รูปร่างสันทัด	2	1.10
รูปร่างเจ้าเนื้อ อ้วน	172	94.51

ตาราง 10 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับการใช้สีเหลืองในการอำพรางรูปร่าง

การใช้สีเหลือง	จำนวน	ร้อยละ
รูปร่างสูง ผอม	78	42.86
รูปร่างเตี้ย	4	2.20
รูปร่างเจ้าเนื้อ	6	3.30
รูปร่างทุกประเภท	4	2.20
รูปร่างสมส่วน	72	39.56

จากตารางที่ 8, 9 และ 10 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามใช้สีลักษณะต่างๆ ในการอำพรางจุดบกพร่องที่มีความแตกต่างกัน ดังนี้

การใช้สีอ่อนจะใช้กับผู้ที่มีรูปร่างผอมบางมากที่สุด จำนวน 166 คน คิดเป็นร้อยละ 91.21 ส่วนการใช้สีเข้มควรใช้กับผู้ที่มีรูปร่างเจ้าเนื้อ อ้วนมากที่สุดจำนวน 172 คน คิดเป็นร้อยละ 94.51 และการใช้สีเหลืองนั้นควรใช้กับผู้ที่มีรูปร่างสูง ผอมมากที่สุด จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 42.86 ลำดับรองลงควรใช้กับผู้ที่มีรูปร่างเจ้าเนื้อ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.30

จากตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามใช้ลักษณะรูปทรงต่างๆ ในการอำพรางจุดบกพร่องที่มีความแตกต่างกันในแต่ละส่วน ดังนี้

ในส่วนลักษณะของลำคอ ผู้ที่มีลักษณะลำคยาวควรใช้เสื้อคอตั้งมากที่สุด จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 46.05 ส่วนเสื้อคอป็นั้นควรใช้เป็นลำดับรองลงมา โดยมีผู้ตอบจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 21.98 ส่วนผู้ที่มีลำคอสั้นนั้น ควรใช้เสื้อคอแหลมมากที่สุด จำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 28.24 และควรใช้เสื้อคออยู่เป็นลำดับรองลงมา จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 13.19

ในส่วนลักษณะของไหล่ ผู้ที่มีลักษณะไหล่แคบควรใช้เสื้อคอปาดมากที่สุด จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 26.37 ส่วนเสื้อคอแหลมและแขนค้ำคาวนั้นควรใช้เป็นลำดับรองลงมา โดยมีผู้ตอบจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10.99 ส่วนผู้ที่มีลักษณะไหล่กว้างนั้น ควรใช้เสื้อคอป็นมากที่สุด จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 18.68 และควรใช้คอปาดเป็นลำดับรองลงมา จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 16.48 ผู้ที่มีลักษณะไหล่กลมควรใช้เสื้อคอแหลมมากที่สุด จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 12.09 และควรใช้เสื้อคอปาดและแขนถ่วงเป็นลำดับรองลงมา จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10.99 ผู้ที่มีลักษณะไหล่ลาดควรใช้เสื้อแขนพองมากที่สุด จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 21.98 และควรใช้เสื้อคอตั้งเป็นลำดับรองลงมา จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 14.29

ในส่วนลักษณะของแขน ผู้ที่มีลักษณะแขนใหญ่ควรใช้เสื้อแขนค้ำคาวมากที่สุด จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 24.18 ส่วนเสื้อที่มีแขนปลายบานนั้นควรใช้เป็นลำดับรองลงมา โดยมีผู้ตอบจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 17.58 ส่วนผู้ที่มีลักษณะแขนเล็กนั้นควรใช้เสื้อแขนพองเป็นอันดับแรก จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 27.47 รองลงมาควรใช้ลักษณะเสื้อแขนรูดเป็นจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 16.48

ในส่วนลักษณะของอก ผู้ที่มีลักษณะอกใหญ่ควรใช้เสื้อที่มีคอระบายมากที่สุด จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 24.18 ส่วนเสื้อคอแหลมนั้นควรใช้เป็นลำดับรองลงมา โดยมีผู้ตอบจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 13.19 ส่วนผู้ที่มีลักษณะอกเล็กควรใช้เสื้อคอระบายมากที่สุด จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 34.07 ส่วนเสื้อคอตลบนั้นควรใช้เป็นลำดับรองลงมา โดยมีผู้ตอบจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 14.29

ในส่วนลักษณะของเอว ผู้ที่มีลักษณะเอวหนาควรใช้กระโปรงจีบกระทบมากที่สุด จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 16.48 ส่วนกางเกงจั๊บเดรปด้านข้างนั้นควรใช้เป็นลำดับรองลงมา โดยมีผู้ตอบจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 15.38 ส่วนผู้ที่มีช่วงเอวยาวควรใช้กระโปรงจั๊บรอบตัวมากที่สุด จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 31.87 ส่วนกางเกงจั๊บเดรปด้านข้างนั้นควรใช้เป็น

ลำดับรองลงมา โดยมีผู้ตอบจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 12.09 และผู้ที่มีช่วงเอวสั้นควรรใช้
 กระโปรงสอปลายมากที่สุด จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 16.48 ส่วนลำดับรองลงมาควรรใช้
 กระโปรงจีบรอบตัว จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 13.19 เท่ากัน และผู้ที่มีหน้าท้องใหญ่ควรรใช้
 กระโปรงย้วยมากที่สุด โดยมีผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 17.58 และควรรใช้
 กางเกงขาป้าเป็นลำดับรองลงมา จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 14.29

ในส่วนลักษณะของกันและสะโพก ผู้ที่มีลักษณะกันและสะโพกใหญ่ควรรใช้กระโปรง
 ย้วยมากที่สุด จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 32.97 ส่วนกระโปรงสอปลายนั้นควรรใช้เป็นลำดับ
 รองลงมา โดยมีผู้ตอบจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 14.29 ส่วนผู้ที่มีลักษณะกันและสะโพกเล็ก
 ควรรใช้กางเกงจับเข่าด้านข้างมากที่สุด จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 36.26 ส่วนกระโปรงจีบ
 รอบตัวนั้นควรรใช้เป็นลำดับรองลงมา โดยมีผู้ตอบจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 20.88 ส่วนผู้ที่มี
 ลักษณะกันและสะโพกแบนควรรใช้กระโปรงจีบรอบตัวมากที่สุด จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ
 45.05 ส่วนกางเกงจับเข่าด้านข้างนั้นควรรใช้เป็นลำดับรองลงมา โดยมีผู้ตอบจำนวน 30 คน คิด
 เป็นร้อยละ 16.48 ส่วนผู้ที่มีลักษณะกันและสะโพกกว้างควรรใช้กระโปรงจีบกระทบมากที่สุด
 จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 25.27 ส่วนกระโปรงสอปลายนั้นควรรใช้เป็นลำดับรองลงมา โดยมี
 ผู้ตอบจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 19.78

ในส่วนลักษณะของขา ผู้ที่มีลักษณะขาใหญ่ควรรใช้กางเกงขาป้ามากที่สุด จำนวน
 82 คน คิดเป็นร้อยละ 45.05 ส่วนกางเกงขาบานนั้นควรรใช้เป็นลำดับรองลงมา โดยมีผู้ตอบ
 จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 12.09 ส่วนผู้ที่มีลักษณะขาเล็กควรรใช้กางเกงจับเข่าด้านข้างมาก
 ที่สุด จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 32.97 ส่วนกางเกงขาบานนั้นควรรใช้เป็นลำดับรองลงมา โดย
 มีผู้ตอบจำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 30.77 และผู้ที่มีลักษณะขาสั้นควรรใช้กางเกงขาบานมาก
 ที่สุด จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 26.37 ส่วนกระโปรงสอปลายนั้นควรรใช้เป็นลำดับรองลงมา
 โดยมีผู้ตอบจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 20.88

ตอนที่ 2 สรุปผลการสัมภาษณ์และข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญในการออกแบบเครื่อง แต่งกายเพื่ออำพรางรูปร่าง

จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญในการออกแบบเครื่องแต่งกาย จำนวน 10 คน สามารถ
 สรุปผลได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 12 ตารางสรุปผลการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่ออำพรางรูปร่าง

ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ										
จุดบพร่อง	คุณสมบัติ	คุณชลิพร พงศ์พรหม	คุณนันทนุช วงศ์พัทธ์พันธ์	อ.ดร.อินทิรา พรมพันธุ์	คุณอนุชานฎา โรจนศิริรินทร์	คุณธนาพร อมรลิลิต	คุณรินดา ไทยานนท์	คุณศศิگانต์ ศรีประทีปภัณฑิต	คุณอนันดา จลาตเจริญ	คุณลินดา เจริญลาภ
1. ลำคอยาว	- เส้น	-	ใช้ได้ทุกเส้น	-	สามารถใช้ เส้นทแยงมุม	-	-	สามารถใช้เส้นอื่นๆ ได้อีกเช่น เส้น ทแยง ขยับตัดทอน ความยาวบริเวณ ลำคอ	-	สามารถใช้ เส้นแนวตั้ง
- สี	หากเป็นคอ เตาควรีใช้สี อ่อน เพราะสีเข้มจะทำให้ เห็นลำคอ ชัดเจนยิ่งขึ้น	ได้ทุกสี แต่ควร เป็นสีกลางๆ แบบคุมโทน จะ ดีกว่าใช้สีเข้ม หรือสีสดๆ	ได้ทุกสี	-	-	-	-	-	-	-
- รูปทรงการ ดัดยิบ	ใช้เสื้อปกเตี๊ยะใหญ่	เสื้อคอตั้ง อาจจะทำให้ดู เป็นการเน้น มากกว่า	ได้ทุกรูปแบบ	เสื้อที่มีปกแต่ง ขวงคอเพิ่ม เช่น ระบายฯ หรือโบว์	-	ใส่เสื้อเปิดคอ	เสื้อคอตั้ง หรือคอตลบ อาจจะเน้นให้ เห็นชัดไปอีก	เสื้อคอเต่าแบบ แบบลำคอคออาจเป็น การเน้นคอให้ดูยาว ขึ้นไปอีก ควรใส่	เสื้อคอตลบ หรือคอเต่าจะ เป็นการเน้นให้ เห็นชัดขึ้น	ใส่เสื้อเปิดคอ ให้เห็นชัด เพื่อ เป็นจุดเด่นไป เลย

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ										
จุดบกพร่อง	คุณปริญญ์ สัจกุล	คุณชสิทธิ์ พงศ์พรหม	คุณนันทนุช วงศ์พัฑฒ์	อ.ดร.อินทิรา พรหมพันธุ์	คุณนุชนาฎ โรจนศิริรินทร์	คุณธนาพร อมรลิลิต	คุณรินดา ไทยานนท์	คุณศศิภานต์ ศรีประทีปภัณฑิต	คุณอนันดา จลาตเจริญ	คุณลินดา เจริญลาภ
- เทคนิคอื่นๆ	-	-	ควรเน้นให้เห็น จุดเด่นและ เห็นชัดขึ้นอีก	-	-	ผู้พินคณีน เล็กๆ ให้ดูเก่า	-	เสื้อคอปกหรือคอ ตุงที่ช่วยตัดทอน ความยาวของ คอลง	-	ใส่ต่างหูให้ ระวังจะทำให้ ดูสง่างาม
2. ลำคอสั้น										
- เส้น	-	-	-	-	-	-	อย่าใช้ ลายเส้นมาก เกินไป เพราะ จะทำให้ดู ผอมมากกว่า ทำให้ดูยาวขึ้น	-	-	เส้นทแยงทำ ให้ดูทันสมัย มากขึ้น
- สี	-	-	ได้ทุกสี	-	-	-	-	-	สีโทนเข้มอาจ ง่ายทำให้ลำคอ ดูสั้นไปอีก	-

ตารางที่ 12 (ต่อ)

จุดบกพร่อง	ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ									
	คุณสมบัติผู้ สังเกต	คุณชลิพร พงศ์พรหม	คุณนันทนุช วงศ์พัฬพ์	อ.ดร.อินทิรา พรมพันธุ์	คุณนุชนामी โรจนศิริรินทร์	คุณธนาพร อมรลิลิต	คุณนรินดา ไทรยานนท์	คุณศศิภานต์ ศรีประทีปปัญฑิต	คุณอนันดา ฉลาดเจริญ	คุณลินดา เจริญลาภ
- รูปทรงการ ตัดเย็บ	เสื้อคอปก กว้างเป็นรูป โค้ง	เสื้อคอปกหรือ เสื้อคอรูปเรอิก ใช้ได้	-	-	-	เสื้อคอกว้าง เสื้อคอเปิด เสื้อ เกาะอก	-	เสื้อคอกลมที่มี คออ่อนข้างลึก กว่าคอปกติ	เสื้อคอแหลม ต้องเป็นแบบ ลึกมากๆ	-
- เทคนิคอื่นๆ	-	-	-	-	ใส่ เครื่องประดับ เช่น สร้อยเส้น ยาว ไม่ควรใส่ สร้อยเส้นสั้น ติดคอ	ใช้สร้อยคอ ยาวๆ	-	-	-	-
3. ช่วงไหล่แคบ										
- เส้น	-	-	-	-	-	เส้นทแยง	-	-	-	ได้ทุกเส้น
- สี	ใช้ได้ทุกสี และทุก ลวดลาย	-	ได้ทุกสี	สีสลับดำ-ขาว เพราะจะเน้น ลายขาว ขวดย พรางช่วงไหล่ ได้มากขึ้น	-	สีโทนอ่อน	ได้ทุกสี โดยเฉพาะ ลายและสี สว่าง	สีคุมโทนอาจ ทำให้ดูใหญ่ แคบชัดเจน มากขึ้น ควรใช้ ลายมาช่วยจะ อำพรางได้	-	-

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ										
จุดบกพร่อง	คุณสมบัติ	คุณลักษณะ	คุณนัทรบุษ วงศ์พัฑฒ์	อ.ดร.อินทรา พรมพัฑฒ์	คุณนุชนาถ โรจนศิริพัฑฒ์	คุณธนาพร อมรลิลิต	คุณนริตา ไทยานนท์	คุณศิกานต์ ศรีประทีปพัฑฒ์	คุณนันทา จลาตเจริญ	คุณลินดา เจริญลาภ
- รูปทรงการ ดัดเย็บ	เสื้อทรงหลวม กว้างตัวนิ่ด หน้อยเสื้อที่ ั้ชั้นไหล่และ แขนงมีการ ตกแต่ง เช่น ระบาย หรือ แขนงตัวตา	เสื้อที่มีการเปิด ั่วไหล่	-	เน้นการ ตกแต่งบริเวณ ไหล่	-	เสื้อเปิดไหล่ เสื้อเกาะอก เสื้อแขนพอง เสื้อแขนตัวตา	เสื้อคอกลม กว้างและคอ ปาดแบบ สำเร็จรูป ส่วนใหญ่มี มาตรฐาน ความกว้าง ของการปาด เมื่อคนที่มี ไหล่แคบใส่จะ ทำให้เสื้อตก ลงจากไหล่ได้	เสื้อแขนงตัวตา มา ขยายออกทำให้ดู กว้างหรือใช้พองน้ำ รองปากช่วยหลอก ตาให้หล่ดูกว้าง ขึ้น	เสื้อคอกลม กว้างจะยิ่งเน้น ให้เห็นงาไหล่ แคบ การมีลูก เส้นที่เหล่าน้าง จะช่วยได้ดี และเบียงบน ความสนใจ	เสื้อคอปาด ทรงตรงเปิด ไหล่ข้างเดียว หรือเสื้อที่มี ระบายตรง ไหล่
- เทคนิคอื่น ๆ	-	-	-	-	-	เนื้อผ้าไม่แนบ เนื้อ	-	-	-	-
4. ช่องไหล่ลาดหรือไหล่กลม										
- เส้น	ได้ทุกเส้น ทุก ทิศทาง	-	-	-	-	เส้นวงกลม	-	-	-	-

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ										
จุดบกพร่อง	คุณสมบัติผู้ สังเกต	คุณชติพร พงศ์พรหม	คุณนันทนุช วงศ์พิทักษ์	อ.ดร.อินทิรา พรหมพันธุ์	คุณนุชนาฏ โรจนศิริรินทร์	คุณธนาพร อมรลิลิต	คุณรินดา ไทรยานนท์	คุณศศิภานต์ ศรีประทีปปัญฑิต	คุณอนันดา ฉลาตเจริญ	คุณลินดา เจริญลาภ
- สี	-	-	ได้ทุกสี	ได้ทุกสีในลาย ขาวเพื่อช่วย เน้นเส้น	ได้ทุกสี	ได้ทุกสี	ได้ทุกสีทุก ลวดลาย	-	-	โทนสีเข้มหรือ สีคลุมโทน
- รูปทรงการ ตัดเย็บ	-	-	เสื้อแจ๊คเก็ต สูท และมีพองน้ำ เสริมไหล่ เล็กน้อย	-	-	เสื้อที่แน่นพอ เห็นสัดส่วน เสริมพองน้ำ เล็กน้อย	-	อาจใช้ของป่าช่วย เสริมให้ตั้งขึ้น หรือ ลดทอนความกลม ให้ไหล่ดูมีเหลี่ยม ขึ้นได้	-	เสื้อที่มีเสริม ไหล่ และ กระโปรงทรง ทิวลิป
- เทคนิคอื่น ๆ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	ให้ความสนใจ ที่เอวโดยการ คาดเข็มขัด เส้นใหญ่
5. ช่องไหล่กว้างจนเกินไป										
- เส้น	เส้นเล็กและ ลายเด็กจะ ดีกว่า	-	-	-	-	ทุกเส้นยกเว้น ลายขวาง	ได้หมดทุก เส้น	-	-	-

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ข้อมูลพร้อมชื่อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ										
จุดบกพร่อง	คุณสมบัติผู้ สังเกต	คุณชลิพร พงศ์พรหม	คุณภัทรนุช วงศ์พัฬพันธ์	อ.ดร.อินทิรา พรมพันธ์ุ	คุณนุชนาถ โรจนศิริรินทร์	คุณธนาพร อมรลิลิต	คุณรินดา ไทรยานนท์	คุณศศิภานต์ ศรีประทีปภัณฑิต	คุณอนันดา ฉลาตเจริญ	คุณลินดา เจริญลาภ
6. แขนใหญ่										
- เส้น	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
- สี	-	-	สีดำ	-	-	สีเข้มดีกว่าสี อ่อน	เสื้อแขนยาวที่ ไม่รัดแขน เช่น เสื้อเชิ้ต	สีโทนอ่อน	ได้ทุกสี	-
- รูปทรงการ ตัดเย็บ	เสื้อแขนพอดี ตัวก็ใช้ได้ แต่ ไม่ควรเข้ารูป	-	-	-	ควรระวังเสื้อ แขนค้างคาว ปีกกว้าง	เสื้อที่แขนต่อ จะยิ่งเน้นความ ใหญ่ ควรใช้ เสื้อเบ็ดคอ	เสื้อแขนสามส่วน อาจจะยังไม่เน้น ช่วงแขนที่ใหญ่ ควรเป็นเสื้อแขน ยาว หรือแขน กระดิ่งหลวมพอดี ตัว	เสื้อแขนสามส่วน อาจจะยังไม่เน้น ช่วงแขนที่ใหญ่ ควรเป็นเสื้อแขน ยาว หรือแขน กระดิ่งหลวมพอดี ตัว	ไม่ควรมีทรง หรือรูปแบบที่ รัดข้อแขน และ ไม่ควรใส่เสื้อ ไซส์ต้นแขน กรณีเป็นชุด กลางคืนก็ควร มีลูกเล่น ตกแต่งบริเวณ ช่วงแขน	ใส่ cardigan
- เทคนิคอื่นๆ	-	-	-	-	-	-	-	เนื้อผ้าบางเบา หลวมพอดีตัว เช่น เสื้อเชิ้ตสีขาวหรือสี	แพทเทิร์นของ ทรงแขนควร สัมพันธ์กับ	-

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ										
จุดบกพร่อง	คุณปริญญ์ สักกุล	คุณชลิพร พงศ์พรหม	คุณนันทบุษ วงศ์พัฬพันธ์	อ.ดร.อินทิรา พรมพันธุ์	คุณอนุชานามิ โรจนศิริรินทร์	คุณธนาพร อมรลิลิต	คุณนรินดา ไทรยานนท์	คุณศศิภานต์ ศรีประทีปปัญฑิต	คุณอนันดา ฉลาตเจริญ	คุณลินดา เจริญลาภ
7. แขนเหล็ก										
- เส้น	-	-	ได้ทุกเส้น ทุกทิศทาง	-	-	เส้นวงกลม หรือเส้นลาย กันหอย	-	-	-	ได้ทุกเส้น ทุก ทิศทาง
- สี	-	-	ได้ทุกสี	-	-	-	ได้ทุกสี	-	ได้ทุกสี	-
- รูปทรงการ ตัดเย็บ	-	เสื้อแขนยาว แบบไม่รัดรูป	-	ที่มีแขนหลวม เล็กน้อย หรือ เสื้อแขนกิโมโน	-	เสื้อที่เน้น ตกแต่งช่วง แขน หรือเสื้อ แขนสามส่วน	เสื้อปิดแขนได้ ทุกชนิด	สวมใส่เสื้อผ้าที่มี หลายชั้น หรือทับ ซ้อนกัน ไม่ควรเป็น เสื้อแขนงู	เสื้อแขนยาว	เสื้อสามส่วน เสื้อแขนตุ๊กตา หนักเตียงเสื้อ ที่พิถีพิถัน และผ้า elastic ดัด แขน

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ										
จุดบกพร่อง	คุณปริญญ์ สัจกุล	คุณชลิตพร พงศ์พรหม	คุณนันทนุช วงศ์พัฑฒ์	อ.ดร.อินทิรา พรหมพันธุ์	คุณนุชนาถ โรจนศิริพันธ์	คุณธนาพร อมรลิลิต	คุณรินดา ไททยานนท์	คุณศศิภานต์ ศรีประทีปภัณฑิต	คุณอนันดา จลาตเจริญ	คุณลินดา เจริญลาภ
- เทคนิคอื่นๆ	-	-	-	-	-	-	-	-	รูปทรงแพทเทิร์นมีผลในการอำพรางมากที่สุด	-
8. อก้าใหญ่										
- เส้น	-	-	-	-	-	ได้ทุกเส้น ยกเว้นเส้นลายขวาง และเส้นวงกลม	-	-	-	-
- สี	-	-	-	-	-	สีเข้มเท่านั้น	-	-	-	-
- รูปทรงการตัดเย็บ	เสื้อคอเตีตหรือเสื้ออิงโโด	เสื้อคอपादแบบถ่วงชนิดหน้อย	เสื้อคอกลมและเสื้อเจีต	เสื้อคอวีต้องไม่ลึกเกินไป	-	เสื้อที่เปิดช่วงลำคอและปากจะได้อุ้มนั่นเสื้อตัวหลวมไม่เน้นหน้าอก	เสื้อคอวีได้แต่ห้ามลึกเกินไป	ไม่ควรใส่เสื้อที่รัดรูปเกินไป ควรใส่เสื้อเจีตเพื่อลดทอนความเป็นผู้หญิง	-	ห้ามเสื้อที่มีระบายหรือระบายใหญ่ๆ

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ										
จุดบกพร่อง	คุณสมบัติผู้	คุณชลิพร	คุณภัทรนุช	อ.ดร.อินทิรา	คุณนุชนาถ	คุณธนาพร	คุณรินดา	คุณศศิภาณต์	คุณอนันดา	คุณลินดา
	สังกุล	พงศ์พรหม	วงศ์พัพน์	พรหมพันธุ์	โรจนศิริินทร์	อมรลิลิต	ไทยภรณ์	ศรีประทีปภัณฑิต	ฉลาดเจริญ	เจริญลาภ
- เทคนิคอื่นๆ	-	-	-	-	-	-	-	-	ในกรณีที่ต้อง ใส่ชื่อใน ควร เลือกขนาด ไซส์ที่ เหมาะสมไม่ ควรรัดรูป จนเกินไป	-
9. ออกเล็ก										
- เส้น	-	-	-	เส้นแนวอน	-	เส้นแนวขวาง และเส้นทแยง	-	-	-	ได้ทุกเส้น ทุก ทิศทาง
- สี	-	-	-	-	-	ได้ทุกสี	ได้ทุกสี	-	ได้ทุกสี ทุก ลวดลาย	-
- รูปทรงการ ตัดเย็บ	เสื้อทรงหลวม และเสื้อที่มี กระดุมผ่า หน้า	มีระบาย ตกแต่ง	-	-	-	ไม่ควรใส่เสื้อ เกาะอก ควรใส่ เสื้อที่มี smok ที่หน้าอก	ไม่ควรเป็น เสื้อมีกระเป๋ เพราะจะเน้น จุดบกพร่อง ให้เห็นชัดมาก	-	-	เพิ่มเติมโดย การใส่เสื้อยัด รัดรูป

ตารางที่ 12 (ต่อ)

จุดบกพร่อง	ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ									
	คุณปริญญ์ สัจกุล	คุณชสิทธิ์ พงศ์พรหม	คุณนันทนุช วงศ์พัฬพันธ์	อ.ดร.อินทิรา พรหมพันธุ์	คุณนุชงาม โรจนศิริพันธ์	คุณธนาพร อมรลิลิต	คุณรินดา ไทรยานนท์	คุณศศิภานต์ ศรีประทีปภัณฑิต	คุณอนันดา ฉลาตเจริญ	คุณลินดา เจริญลาภ
- เทคนิคอื่นๆ	-	-	บราเสริม ฟองน้ำ	-	-	-	ขึ้น ควรสวม เสื้อแขนสั้น จะทำให้ดู หน้าอกใหญ่ ขึ้น	-	ไม่ควรใส่เสื้อ ตัวเล็กหรือ ใหญ่เกินไปไป ควรเลือก ขนาดพอดี	สวมบราเสริม ฟองน้ำ
10. เหวหนา										
- เส้น	-	-	-	-	-	เส้นโค้งแนวตั้ง	-	-	-	เส้นแนวตั้งทำ ให้เหวดูหนา ขึ้นอีก
- สี	-	-	สีดำ	-	-	-	-	-	-	-

ตารางที่ 12 (ต่อ)

จุดบัพพร้อม	ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ										
	คุณสมบัติผู้ สังเกต	คุณสมบัติพร พจน์	คุณลักษณะ วิชาชีพ	อ.ดร.อินทิรา พรหมพันธุ์	คุณวุฒิ วิชาชีพ						
- รูปทรงการ ตัดเย็บ	เพิ่มเติมเสื้อ แขนยาวคลุม เอวช่วงบน, กระโปรงทรง ย้วย กระโปรง ทรงเอ	เพิ่มเติม กระโปรงที่ไม่ เน้นดีไซน์ที่ ขอบกระโปรง ขอบกระโปรง ควรรางและมีหู เข็มขัดเล็กๆ ประดับ	ชุดชั้นในแบบ เต็มตัว	-	-	-	-	-	-	-	-
- เทคนิคอื่น ๆ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
11. เหวอขาว											
- เส้น	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
- สี	-	-	กระโปรงเอวสูง	-	ได้ทุกสี	ได้ทุกสี	ได้ทุกสี	ได้ทุกสี	-	-	ได้ทุกสี

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ชื่อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ										
จุดบพร่อง	คุณสมบัติ	คุณชลิพร พงศ์พรหม	คุณนัทธนุช วงศ์พัฑฒ์	อ.ดร.อินทิรา พรหมพันธุ์	คุณนุชนาถ โรจนศิริินทร์	คุณธนาพร อมรลิลิต	คุณรินดา ไทยานนท์	คุณศศิภานต์ ศรีประทีปภัณฑิต	คุณอนันดา จลาตเจริญ	คุณลินดา เจริญลาภ
- สี	-	-	สีดำ	-	-	สีเข้ม	ได้ทุกสี	-	สีเข้มหรือ ลวดลาย เดียวกัน ทั้งหมดจะทำ ให้นำเป็น เกินไป ควรใช้ ทอนบนเป็นสี อ่อน แต่ กางเกงหรือ กระโปรงเป็นสี เข้มพราง เฉพาะส่วน ทอนล่าง จะดู น่าสนใจกว่า	-
- รูปทรงการ ดัดเย็บ	-	-	กระโปรง dress สั้นปลายบาน ทรงเอ ที่ไม่เน้น หน้าที่อง	-	ไม่ต้องเป็น ดายเดียวกัน ทั้งชุด และ ต้องเป็นลาย เด็ดขาด และ	ห้ามใส่ กระโปรงหรือ กางเกงเอวสูง เด็ดขาด และ	กระโปรงทรง เอ จะยังทำให้ เน้นเห็นหน้า ที่องชัดขึ้น	กระโปรงหรือ กางเกงขอบหนา เพื่อลดหน้าท้องให้ ราบและกระชับ	กางเกงที่อยู่ใน โทนสีที่บ	ชุด dress ทรงเอ

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ										
จุดบกพร่อง	คุณสมบัติผู้ สังเกต	คุณชติพร พงศ์พรหม	คุณนันทนุช วงศ์พัฑฒ์	อ.ดร.อินทิรา พรมพันธุ์	คุณนุชนาถ โรจนศิริพันธ์	คุณธนาพร อมรลิลิต	คุณรินดา ไทรยานนท์	คุณศศิภานต์ ศรีประทีปภัตติ	คุณอนันดา ฉลาตเจริญ	คุณลินดา เจริญลาภ
- เทคนิคอื่นๆ	-	-	ชุดชั้นในแบบ เต็มตัวหรือชุด ชั้นรัดหน้าท้อง	-	เด็ก ๆ	ห้ามกางเกง เอวต่ำเกินไป ควรเป็นกาง เกงเอวพอดี ละตัว	ควรใส่เสื้อ คลุม หรือ แจ๊คเก็ต	มากเกิน และควร เป็นทรงเอวสูง	-	ใช้ชุดชั้นในรัด หน้าท้อง
14. ก้น/สะโพกใหญ่										
- เส้น	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
- สี	-	-	สีโทนเข้ม และ สีดำ	-	-	-	-	-	สีเดจยังเพิ่ม ความเด่นและ เน้นชัดขึ้น	-
- รูปทรงการ ตัดเย็บ	กระโปรงทรง เอ	-	กางเกงขาเดรป หรือกางเกง ยีนส์สีเข้ม	-	-	กระโปรงทรง ตรงพอดีตัว ห้ามใส่	กระโปรงทรง ทิวลิป เพราะ จะพองพราง	ใส่กระโปรงช่วย กางเกง ทรงกระบอกตรง	-	-

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ										
จุดบกพร่อง	คุณสมบัติผู้ สังเกต	คุณชสิทธิ์ พงศ์พรหม	คุณนันทนุช วงศ์พัฬพันธ์	อ.ดร.อินทิรา พรมพันธ์	คุณอนุชานาม โรจนศิริพันธ์	คุณธนาพร อมรลิลิต	คุณรินดา ไทรยานนท์	คุณศศิภานต์ ศรีประทีปภัตติ	คุณอนันดา ฉลาตเจริญ	คุณลินดา เจริญลาภ
						กระป๋องที่แคบ ตรงปลายและ กระป๋องพลิก	สัดส่วนของผู้ สวมใส่ได้	หรือจากกระดิ่งบิด หน่อย ห้ามใส่ กระป๋องจับรูป เพราะจะยิ่งไป เสริมให้ดูสะโพก ใหญ่มากขึ้น		
- เทคนิคอื่นๆ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
15. ก้น/สะโพกกว้าง										
- เส้น	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
- สี	-	-	สีดำ	-	-	-	ได้ทุกสี	-	-	-
- รูปทรงการ ตัดเย็บ	กระโปรงทรง เอ หรือ กระโปรงทรง เรียบจะดีกว่า กระโปรงพลิก	-	-	-	-	ห้ามใส่ กระโปรงสอบ ปลาย กระโปรงเดวสูง และกางเกงขา บาน	-	ห้ามใส่กระโปรง จับรูป	กระโปรงทรง แคบยิ่งเน้นท่า ให้เห็นว่ากว้าง ไปอีก	กางเกงยีนส์ขา กว้าง และเสื้อ ยี่ดรูปตัว เล็ก

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ										
จุดบกพร่อง	คุณปริญญ์ สัจกุล	คุณชสิทธิ์ พงศ์พรหม	คุณภัทรนุช วงศ์พัฑน์	อ.ดร.อินทิรา พรหมพันธุ์	คุณนุชนาถ โรจนศิริรินทร์	คุณธนาพร อมรลิลิต	คุณรินดา ไทยภานนท์	คุณศศิภานต์ ศรีประทีปภัณฑิต	คุณอนันดา จลาตเจริญ	คุณลินดา เจริญลาภ
- เทคนิคอื่นๆ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	เพิ่มข้อได้เล็ก
16. ก้น/สะโพกเล็ก										
- เส้น	เส้นแนวขนอน	-	ได้ทุกเส้น ทุกทิศทาง	-	เส้นแนวขวาง	เส้นแนวขวาง	-	-	-	เส้นรูปร่างใหญ่ๆ ไม่จำเป็นต้องเป็นวงกลมอย่างเดียว
- สี	เป็นสีโทนอ่อน	-	ได้ทุกสี	-	-	สีอ่อน	ได้ทุกสี	ได้ทุกสี และมีหลากหลายได้ทุกแบบ	-	-
- รูปทรงการตัดเย็บ	กระโปรงพลีท	-	-	-	-	กระโปรงที่มีระบายเป็นชั้นๆ	กระโปรง Ruffle กระโปรงทรงเอ และกระโปรงหรือกางเกงที่มีจีบพองๆ	กระโปรงจีบชุดเพื่อเพิ่มสะโพกได้	-	กระโปรงทรงพักทองและกระโปรงทรงทิวลิป

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ข้อมูลพร้อม										
ชื่อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ										
จุดบกพร่อง	คุณสมบัติผู้	คุณชลิพร	คุณนันทนุช	อ.ดร.อินทิรา	คุณอนุชานามิ	คุณธนาพร	คุณนรินดา	คุณศศิภานต์	คุณอนันดา	คุณลินดา
-	สังกัด	พงศ์พรหม	วงศ์พัพน์	พรมพันธุ์	โรจนศิริพันธ์	อมรลลิต	ไทยภานนท์	ศรีประทีปภัณฑิต	ฉลาดเจริญ	เจริญลาภ
- เทคนิคอื่นๆ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	เพิ่มข้อสังเกต และใส่แผน เสริมสะพาน
17. กั้นสะพานแบบ										
- เส้น	-	-	ได้ทุกเส้น ทุก ทิศทาง	-	-	-	-	-	-	-
- สี	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
- รูปทรงการ ตัดเย็บ	กระเบื้องทรง ยี่หวาย	กระเบื้องทรงที่ มีสีจับ	-	กระเบื้อง ปลดอยจับช่วง สะพาน	-	กระเบื้องที่มี ระบายเป็น ชั้นๆ กระเบื้อง ที่มีใบใหญ่ๆ ข้างหลัง และ กระเบื้องหรือ ทางแยกขอบ เอวรูป ตัว	กระเบื้องหรือ ทางแยกที่มีจับ เยอะๆ โดยเฉพาะ ตรงสะพาน เพื่อให้เห็น สัดส่วน	กระเบื้องหรือ ทางแยกที่มีจับ เฉพาะด้านหลัง และทางที่มี กระเบื้องตรงสะพาน (กระเบื้องแบบ cargo)	-	ทางแยกยื่นขา กระบอก หรือ ทางแยกทรง ชาฟารี
- เทคนิคอื่นๆ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	ใส่แผนเสริม สะพาน

ตารางที่ 12 (ต่อ)

จุดบกพร่อง	ชื่อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ									
	คุณปริชญ์ สัจกุล	คุณชสิทธิ์ พงศ์พรหม	คุณนันทนุช วงศ์พัฬพันธ์	อ.ดร.อินทิรา พรมพันธ์ุ	คุณนุชนาม โรจนศิริรินทร์	คุณธนาพร อมรลิลิต	คุณรินดา ไทรยานนท์	คุณศศิภานต์ ศรีประทีปภัทิต	คุณอนันดา ฉลาตเจริญ	คุณลินดา เจริญลาภ
18. ขาใหญ่										
- เส้น	-	-	-	-	-	ห้ามใส่ กระโปรงสั้น เหนือเข่า ใส่ กระโปรงพองๆ ได้	-	-	-	-
- สี	-	-	สีดำที่สุด	-	-	ได้ทุกสีและ ขึ้นอยู่กับทรง เสื้อผ้า	-	-	-	-
- รูปทรงการ ตัดเย็บ	-	-	-	-	-	กระโปรงหรือ กางเกงต้อง เป็นยาวๆ หรือคลุมเข้า	ห้ามใส่กางเกงขา เดฟ	-	-	ใส่ Legging สีดำ
- เทคนิคอื่นๆ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	รองเท้าสั้นสูง ห้ามใส่รองเท้า สีสด

ตารางที่ 12 (ต่อ)

จุดบัพพร้อม	ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ									
	คุณสมบัติผู้ สังเกต	คุณชสิทธิ์ พงศ์พรหม	คุณนันทนุช วงศ์พิทักษ์	อ.ดร.อินทิรา พรมพันธุ์	คุณนุชนาถ โรจนศิริพันธ์	คุณธนาพร อมรลิลิต	คุณนรินดา ไทรยานนท์	คุณศศิกันต์ ศรีประทีปภัณฑิต	คุณอนันดา ฉลาดเจริญ	คุณลินดา เจริญลาภ
- สี	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
- รูปทรงการ ตัดเย็บ	เสื้อตัวสั้น กางเกงขายาว เอวสูง	-	กระโปรงได้ทุก แบบ โดยเฉพาะแบบ บาน กางเกงขา ใหญ่	-	-	ห้ามใส่กางเกง 3 ส่วน หรือ 5 ส่วน ควรใส่ กระโปรงตรงไม่ ควรตรงมาก	กางเกงขาสั้น	กระโปรงหรือ กางเกงเอวสูง เพื่อ ลดอกให้ดูยาว มากขึ้น หรือไม่ยาว ก็สั้นไปเลย ไม่ควร เป็นขา 3 ส่วน หรือ 5 ส่วน	กางเกงทรงขา เดฟ จะช่วยให้ ช่วงขาดูยาว ขึ้น	สวมกางเกงได้ ทุกทรงความ ยาวคลุมเท้า หรือกระโปรง แคบสั้น
- เทคนิคอื่น ๆ	-	-	รองเท้าสั้นสูง	-	-	-	-	-	-	ใส่รองเท้าสั้น สูง หรือ รองเท้า platform

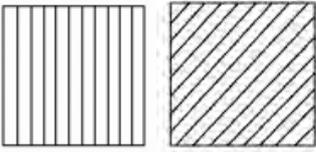
ตอนที่ 3 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่าง

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่างที่มีจุดบกพร่อง ทั้งการศึกษาเอกสาร ตำรา บทความทั้งจากวารสารและเว็บไซต์ การสำรวจความคิดเห็นจากช่างตัดเย็บเสื้อผ้า และนักออกแบบเสื้อผ้า รวมไปถึงการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ ความชำนาญ และประสบการณ์ในการออกแบบเสื้อผ้า จึงสามารถสรุปแนวทางการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่ออำพรางรูปร่าง ได้ดังนี้

ตารางที่ 13 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่ออำพรางจุดบกพร่อง: ลำคอยาว

การใช้เส้น	ใช้ได้ทุกแบบ โดยเฉพาะเส้นตรง แนวนอน เส้นแนวตั้ง และเส้นทแยงมุมซึ่งจะช่วยตัดทอนความยาวบริเวณลำคอ	
การใช้สี	ใช้ได้ทุกสีแต่ควรเป็นสีกลางๆ แบบคุมโทน	
การใช้รูปทรง การตัดเย็บ	เสื้อคอตั้ง เสื้อปกเชิ้ตใหญ่ เสื้อที่มีการตกแต่งช่วงคอเพิ่มเติม เช่น การระบายลูกไม้ ควรใช้เสื้อที่มีจุดเด่นในส่วนอื่นเพื่อดึงดูดความสนใจ	
การใช้เทคนิคอื่นๆ	ใส่ผ้าพันคอ ใส่ต่างหู	
ข้อควรระวัง	เสื้อเปิดคอ เสื้อคอตั้ง หรือคอตลบอาจจะเน้นให้เห็นจุดบกพร่องที่ต้องการอำพรางชัดขึ้น	

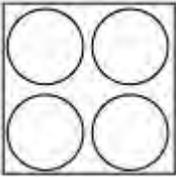
ตารางที่ 14 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกาย
เพื่ออำพรางจุดบกพร่อง : ลำคอสั้น

การใช้เส้น	ควรใช้เส้นตรงแนวตั้ง และเส้นทแยงมุม ไม่ควร ใช้ลายเส้นมากเกินไป เพราะจะทำให้ลำคอดู ผอมมากกว่าทำให้ลำคอ ดูยาวขึ้น	
การใช้สี	ได้ทุกสี หลีกเลียงสีโทน เข้ม เนื่องจากอาจทำให้ ลำคอดูสั้นลงอีก	
การใช้รูปทรง การตัดเย็บ	ควรใช้ลักษณะเสื้อคอ แหลม เสื้อคอปาดกว้าง เป็นรูปโค้ง เสื้อคอเปิด เสื้อเกาะอก เสื้อคอกลม ที่มีคอค่อนข้างลึกกว่าคอ ปกติ	
การใช้เทคนิค อื่นๆ	ใส่เครื่องประดับ เช่น สร้อยเส้นยาว	
ข้อควรระวัง	ไม่ควรใส่สร้อยเส้นสั้นติดคอ	

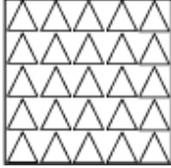
ตารางที่ 15 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกาย
เพื่ออำพรางจุดบกพร่อง: ช่วงไหล่แคบ

การใช้เส้น	ใช้เส้นได้ทุกแบบ โดยเฉพาะเส้นตรง แนวนอน และเส้นทแยง	
การใช้สี	ใช้ได้ทุกสี และอาจมีลาย ประกอบด้วย ควรใช้สีอ่อน และสีสว่าง	
การใช้รูปทรง การตัดเย็บ	เลือกคอปก เลือกทรงหลวม กว่าตัวนิดหน่อย เลือกที่ชั้นไหล่ และแขนมีการ ตกแต่ง เช่น ระบาย หรือแขน ตุ๊กตา เสื้อที่มี การเปิดเว้าไหล่	
ข้อควรระวัง	ไม่ควรใช้เสื้อผ้าที่มีลักษณะแนบเนื้อ	

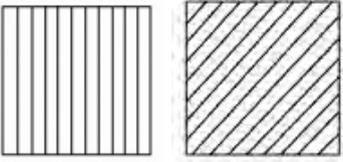
ตารางที่ 16 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกาย
เพื่ออำพรางจุดบกพร่อง : ช่วงไหล่ลาดหรือไหล่กลม

การใช้เส้น	ใช้เส้นได้ทุกแบบ โดยเฉพาะเส้นวงกลม และเส้นตัดกัน	
การใช้สี	ใช้ได้ทุกสี	
การใช้รูปทรง การตัดเย็บ	เสื้อคอแหลม เสื้อ แจ๊คเก็ต สูท และมี พองน้ำเสริมไหล่ เล็กน้อย เสื้อที่เน้นเอว เห็นสัดส่วน และ กระโปรงทรงทิวลิป	
เทคนิคอื่นๆ		ให้ความสนใจที่เอวโดยการคาดเข็มขัดเส้นใหญ่

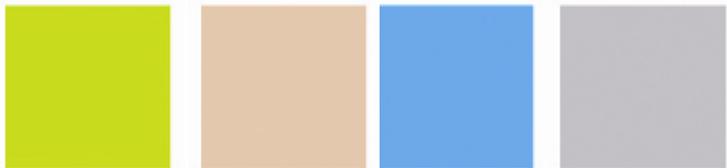
ตารางที่ 17 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกาย
เพื่ออำพรางจุดบกพร่อง : ช่วงไหล่กว้างจนเกินไป

การใช้เส้น	ได้ทุกแบบยกเว้น เส้นแนวขวาง อาจ ใช้สามเหลี่ยมเล็ก หรือลายเล็กด้วย	
การใช้สี	ใช้ได้ทุกสี	
การใช้รูปทรง การตัดเย็บ	เสื้อคอปิ่น เสื้อคอ เปิด เสื้อเปิดไหล่ ข้างเดียว หรือเสื้อ ทรงที่ไม่เน้นเอว เกินไป เป็น เสื้อเซ็ทพอดี้ตัว เสื้อแขนระบาย ใหญ่ หรือ puff sleeve หรือ cardigan	

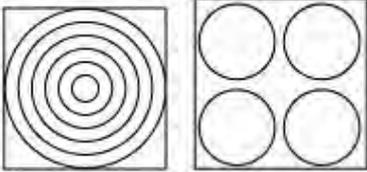
ตารางที่ 18 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกาย
เพื่ออำพรางจุดบกพร่อง : แขนใหญ่

การใช้เส้น	ใช้เส้นตรงแนวตั้งมากที่สุด	
การใช้สี	ใช้ได้ทุกสี	
การใช้รูปทรง การตัดเย็บ	<p>เสื้อแขนคางคาว</p> <p>เสื้อแขนพอดี้ตัวก็ใช้ได้</p> <p>เสื้อแขนยาวที่ไม่รัดแขน เช่น คอว์เป็นเสื้อแขนยาวหรือแขนกระดิ่ง</p> <p>หลวมพอดี้ตัว</p>	
เทคนิคอื่นๆ	กรณีเป็นชุดกลางคืนก็ควรมีลูกเล่นตกแต่งบริเวณช่วงแขน	
ข้อควรระวัง	<p>ไม่ควรเข้ารูป เสื้อเซ็ท เสื้อแขนสามส่วนอาจจะยิ่งไปเน้นช่วงแขนที่ใหญ่</p> <p>ไม่ควรมีทรงหรือรูปแบบที่รัดชัดเจน และไม่ควรใส่เสื้อโชว์ต้นแขน</p>	

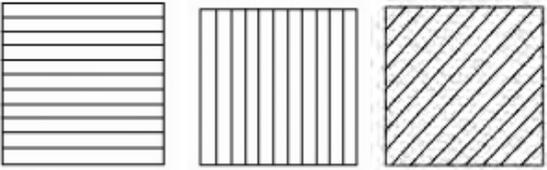
ตารางที่ 19 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกาย
เพื่ออำพรางจุดบกพร่อง : แขนเล็ก

การใช้เส้น	เส้นตรงแนวนอน	
การใช้สี	สีอ่อน	
การใช้รูปทรง การตัดเย็บ	เสื้อแขนพอง เสื้อแขนยาว	

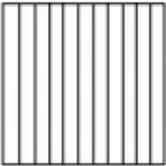
ตารางที่ 20 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อ
อำพรางจุดบกพร่อง : อกใหญ่

การใช้เส้น	ได้ทุกแบบ โดยเฉพาะวงกลม ใหญ่และเส้นโค้ง กันหอย	
การใช้สี	ใช้ได้ทุกสี	
การใช้รูปทรง การตัดเย็บ	ควรใช้เสื้อที่มีคอ ระบายมากที่สุด เสื้อคอเชิ้ตหรือเสื้อ โปโล เสื้อคอขาด แบบถ่วง เสื้อคอ กลม เสื้อคอวีแต่ จะต้องไม่ลึก เกินไป เสื้อที่เปิด ช่วงลำคอและบ่า เสื้อตัวหลวมไม่ เน้นหน้าอก	
ข้อควรระวัง	ควรหลีกเลี่ยงเสื้อที่มีระบายหรือริบบิ้นใหญ่ๆ	

ตารางที่ 21 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกาย
เพื่ออำพรางจุดบกพร่อง : อกเล็ก

การใช้เส้น	ได้ทุกแบบโดยเฉพาะลายเส้นที่เกิดจากจุดเรียงกันเป็นแถว เส้นแนวนอน เส้นแนวขวาง และ เส้นทแยง	
การใช้สี	ใช้ได้ทุกสี	
การใช้รูปทรง การตัดเย็บ	เสื้อคอระบาย เสื้อทรงหลวม และเสื้อที่มีกระดุมผ่าหน้า	
เทคนิคอื่นๆ	ใช้เสื้อชั้นในเสริมฟองน้ำ	

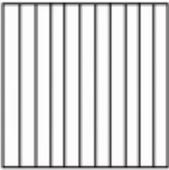
ตารางที่ 22 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกาย
เพื่ออำพรางจุดบกพร่อง : เหวหนา

การใช้เส้น	เส้นตรงแนวตั้ง เส้นโค้ง แนวตั้ง	
การใช้สี	สีเข้ม	
การใช้รูปทรง การตัดเย็บ	กระโปรงจีบกระทบ เสื่อแขนยาวคลุมเอว ช่วงบน กระโปรงทรง ย้วย กระโปรงทรงเอ กระโปรงที่ไม่เน้นดีไซน์ ที่ขอบกระโปรง ขอบ กระโปรงหรือกางเกง อาจใช้ขอบหนา เพื่อลด น้ำหนักองให้ดูแบนราบ มากขึ้น และควรเป็น ทรงเอสูง	
เทคนิคอื่นๆ	อาจใช้ชุดชั้นในแบบเต็มตัว	
ข้อควรระวัง	ควรหลีกเลี่ยงเสื้อรัดรูปและผ้ายืด	

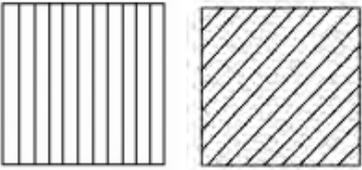
ตารางที่ 23 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกาย
เพื่ออำพรางจุดบกพร่อง : เหวียว

การใช้เส้น	เส้นตรงแนวนอน	
การใช้สี	ใช้ได้ทุกสี	
การใช้รูปทรง การตัดเย็บ	กระโปรงจับจีบรอบตัว ควรใส่กระโปรงยาวเลย เข้า กระโปรงเอวสูง หรือเสื้อจัมเอวเพื่อ หลอกตา	
ข้อควรระวัง	ไม่ควรสวมเสื้อเอวลอย เสื้อที่ซ้อนกันหลายระดับ และกระโปรงสอบ ควรหลีกเลี่ยงแจ็กเก็ตตัวสั้นเพราะยัง ทำให้เห็นช่วงเอวที่ยาวอย่างชัดเจน	

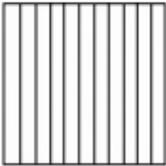
ตารางที่ 24 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกาย
เพื่ออำพรางจุดบกพร่อง : เหวล้น

การใช้เส้น	เส้นตรงแนวตั้ง	
การใช้สี	ได้ทุกสี	
การใช้รูปทรง การตัดเย็บ	<p>กระโปรงสอบ ปลาย กระโปรง เอวสูงเข้ารูป กางเกงเข้ารูป เช่น ทรงกางเกง ซีมี่า</p>	
เทคนิคอื่นๆ	ใส่รองเท้านูทเพื่อเสริมจุดเด่นพรางจุดด้อย	

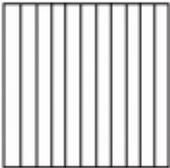
ตารางที่ 25 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกาย
เพื่ออำพรางจุดบกพร่อง : หน้าท้องใหญ่

การใช้เส้น	เส้นตรงแนวตั้ง เส้นทแยง เส้นที่เกิดจาก จุดเรียงกันเป็น แถว	
การใช้สี	เลือกใช้ได้ทุกสี โดยเฉพาะสีเข้ม สีดำ	
การใช้รูปทรง การตัดเย็บ	กระโปรงย้วย กระโปรง dress สั้นปลายบาน ทรงเอ ที่ไม่เน้น หน้าท้อง กระโปรงหรือ กางเกงขอบ หนาเพื่อกดหน้า ท้องให้ราบและ กระชับมากขึ้น ควรเป็นทรงเอ สูง หรือพอดี สะตือ	
เทคนิคอื่นๆ	การสวมชุดชั้นในแบบเต็มตัวหรือชุดชั้นรัดหน้าท้อง	
ข้อควรระวัง	ห้ามใส่กระโปรงหรือกางเกงเดอต่ำเกินไป	

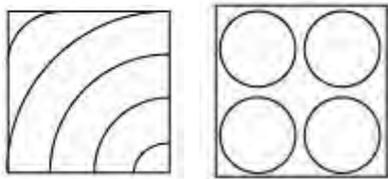
ตารางที่ 26 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกาย
เพื่ออำพรางจุดบกพร่อง : ก้น/สะโพกใหญ่

การใช้เส้น	เส้นตรงแนวตั้ง	
การใช้สี	เลือกใช้ได้ทุกสี โดยเฉพาะสีเข้ม สีดำ	
การใช้รูปทรง การตัดเย็บ	กระโปรงย้วย กระโปรงทรงเอ กางเกงขาเดรป หรือ กางเกงยีนส์สีเข้ม กระโปรงทรงตรง พอดี้ตัดว กระโปรงทรง ทิวลิป กางเกง ทรงกระบอกตรง หรือขากระดิ่ง	
ข้อควรระวัง	ห้ามใส่กระโปรงจีบรูด เพราะจะเสริมให้ดูสะโพกใหญ่มากขึ้น	

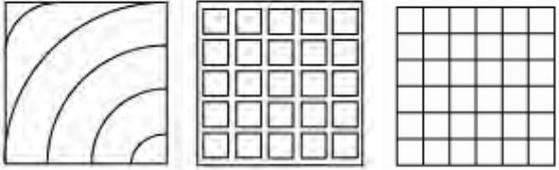
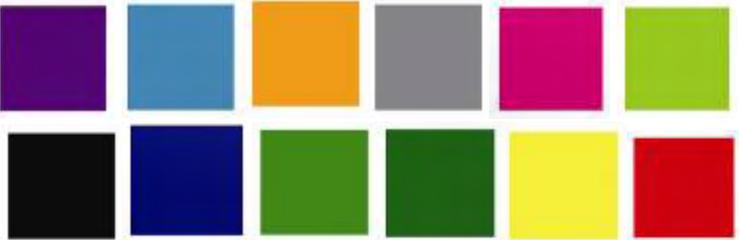
ตารางที่ 27 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกาย
เพื่ออำพรางจุดบกพร่อง : ก้น-สะโพกกว้าง

การใช้เส้น	เส้นตรงแนวตั้ง	
การใช้สี	เลือกใช้ได้ทุกสี โดยเฉพาะสีเข้ม สีดำ	
การใช้รูปทรง การตัดเย็บ	กระโปรงจีบ กระทบกระโปรง ทรงเอ หรือ กระโปรงทรง เรียว กางเกง ยีนส์ขากว้าง และเสื้อยืด รัดรูปตัวเล็ก	
ข้อควรระวัง	ห้ามใส่กระโปรงสอบปลาย กระโปรงเอวสูง กางเกงขาบาน และกระโปรงจีบรูด	

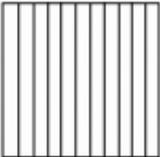
ตารางที่ 28 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกาย
เพื่ออำพรางจุดบกพร่อง : ก้น-สะโพกเล็ก

การใช้เส้น	เส้นโค้งขึ้น-ลง วงกลมใหญ่	
การใช้สี	ใช้สีเดียวหรือ ลายเดียว (เอกรงค์)	
การใช้รูปทรง การตัดเย็บ	กางเกงจับเอว ด้านข้าง กระโปรงบาน หรือกางเกงจับ	

ตารางที่ 29 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกาย
เพื่ออำพรางจุดบกพร่อง : ก้น-สะโพกแบน

การใช้เส้น	เส้นโค้ง เส้นแนวกราฟฟิกหลายเหลี่ยม หรือลายตาราง	
การใช้สี	ใช้ได้ทุกสี	
การใช้รูปทรง การตัดเย็บ	<p>กระโปรงจีบรอบตัว กระโปรงทรงย้วย กระโปรง ปล่อยจีบช่วงสะโพก กระโปรงที่มีระบายเป็นชั้นๆ กระโปรงที่มีโบวิใหญ่ๆ ข้าง หลัง และกระโปรงหรือ กางเกงขอบเอวรูต กระโปรง หรือกางเกงที่มีจีบเยอะๆ โดยเฉพาะตรงสะโพก เพื่อ ไม่ให้เน้นสัดส่วน กระโปรง หรือกางเกงที่มีจีบรูตเฉพาะ ด้านหลัง และกางเกงที่มี กระเป๋าตรงสะโพก(กระเป๋า แบบ cargo กางเกงยีนส์ขา กระบอก หรือกางเกงทรง ซาฟารี</p>	
เทคนิคอื่นๆ	อาจใช้วิธีการใส่แผ่นเสริมสะโพก	

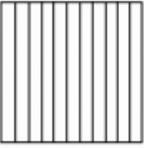
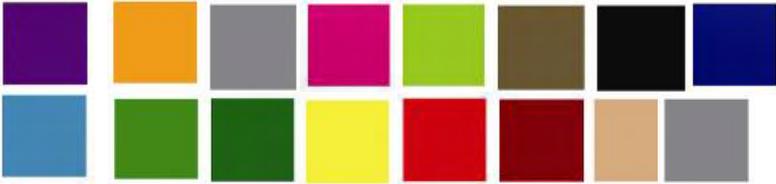
ตารางที่ 30 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกาย
เพื่ออำพรางจุดบกพร่อง : ขาใหญ่

การใช้เส้น	เส้นตรงแนวตั้ง	
การใช้สี	เลือกใช้ได้ทุกสี โดยเฉพาะสีเข้ม สีดำ	
การใช้รูปทรงการตัดเย็บ	กางเกงขาป้าย กระโปรงหรือกางเกงตัวยาว หรือคลุมเช่า	
เทคนิคอื่นๆ	ควรหลีกเลี่ยงรองเท้าส้นสูงที่สุด	
ข้อควรระวัง	ห้ามใส่กระโปรงสั้นเหนือเข่า และกางเกงขาเดฟ	

ตารางที่ 31 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกาย
เพื่ออำพรางจุดบกพร่อง : ขาเล็กเกินไป

การใช้เส้น	เส้นตรงแนวนอน	
การใช้สี	เลือกใช้ได้ทุกสี โดยเฉพาะสีอ่อน	
การใช้รูปทรงการตัดเย็บ	กางเกงจับครอปด้านข้าง กางเกงทรงขาเข่า และ กางเกงขาพองต่างๆ กระโปรงทรงยาว กางเกงที่รูตปลายขา หรือ กางเกงขาบาน กระโปรงหรือ กางเกงหลวมๆ หรือกางเกงที่มีขากระบอกใหญ่เป่าทิ้ง	
เทคนิคอื่นๆ	สวมถุงน่องลายใหญ่ๆ	
ข้อควรระวัง	ห้ามใส่กระโปรงสั้น	

ตารางที่ 32 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเพื่อหาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกาย
เพื่ออำพรางจุดบกพร่อง : ขาด้าน

การใช้เส้น	เส้นตรงแนวตั้ง	
การใช้สี	เลือกใช้ได้ทุกสี	
การใช้รูปทรง การตัดเย็บ	กางเกงขายาวเอวสูง ควรใส่กระโปรงทรง ตรง กว้างหรือเอ กางเกงทรงขาเดฟ จะช่วยให้ช่วงขาดู ยาวขึ้น	
เทคนิคอื่นๆ	ใส่รองเท้าส้นสูง	
ข้อควรระวัง	ห้ามกางเกง 3 ส่วน หรือ 5 ส่วน กางเกงขาใหญ่ กระโปรงสั้น หรือรองเท้าบูทหุ้มข้อ	

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์หาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่าง โดยยึดหลัก 3 ประการ คือ การใช้เส้น สี และรูปทรงในการออกแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย เพื่อสามารถนำผลที่ได้จากการวิจัยไปพัฒนาการออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับผู้ที่มีลักษณะรูปร่างที่มีข้อบกพร่องได้จริง โดย ผู้วิจัยมีวิธีการดำเนินการวิจัยโดยการรวบรวมข้อมูลทั้งทางปฐมภูมิและทุติยภูมิ จากการศึกษาภาคเอกสาร การวิเคราะห์รูปแบบของเครื่องแต่งกายที่มีความเหมาะสมกับรูปร่างแต่ละประเภท การเก็บข้อมูลจากผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ในการตัดเย็บและการออกแบบเครื่องแต่งกาย เช่น ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า นักออกแบบเสื้อผ้า รวมไปถึงเจ้าของร้านตัดเย็บเสื้อผ้า จำนวน 200 คน โดยการใช้แบบสอบถามและวิเคราะห์ผลโดยการหาค่าร้อยละและค่าเฉลี่ย

หลังจากได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดแล้ว ผู้วิจัยได้นำผลการวิจัยเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่างนำเสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อประเมินผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ อันจะนำไปสู่บทสรุปของการวิจัยและการนำเสนอข้อเสนอแนะที่สมบูรณ์ต่อไป

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อหาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่างที่จะต้องผ่านการวิเคราะห์ข้อมูลทางทุติยภูมิและปฐมภูมิ ทั้งจากผู้เชี่ยวชาญและจากกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งสามารถสรุปแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่าง ได้ดังนี้

1. ส่วนลำคอ

ผู้ที่มีลักษณะลำคอยาวสามารถใช้ลักษณะเส้นได้ทุกแบบ โดยเฉพาะเส้นตรง แนวนอน เส้นแนวตั้ง และเส้นทแยงมุมซึ่งจะช่วยตัดทอนความยาวบริเวณลำคอ ส่วนสีที่ควรใช้สามารถใช้ได้ทุกสีแต่ควรเป็นสีกลางๆ แบบคุมโทน และรูปแบบในการตัดเย็บควรใช้เสื้อคอตั้ง เสื้อปกเชิ้ตใหญ่ เสื้อที่มีการตกแต่งช่วงคอเพิ่มเติม เช่น การระบายลูกไม้ เสื้อเปิดคอ เสื้อคอตั้งหรือคอตลบอาจจะเน้นให้เห็นจุดบกพร่องที่ต้องการอำพรางชัดขึ้น จึงควรใช้เสื้อที่มีจุดเด่นในส่วนอื่นเพื่อดึงดูดความสนใจ นอกจากนี้อาจใช้เทคนิคอื่นๆ เช่น ใส่ผ้าพันคอ ใส่ต่างหู

ผู้ที่มีลักษณะลำคอสั้น ควรใช้เส้นตรงแนวตั้ง และเส้นทแยงมุม ไม่ควรใช้ลายเส้นมากเกินไป เพราะจะทำให้ลำคอดูผอมมากกว่าทำให้ลำคอดูยาวขึ้น ส่วนการเลือกสีให้เหมาะกับผู้ที่ มีลำคอสั้นนั้นสามารถใช้ได้ทุกสี ทั้งนี้อาจหลีกเลี่ยงสีโทนเข้ม เนื่องจากอาจทำให้ลำคอดูสั้นลงอีก ส่วนรูปทรงในการตัดเย็บนั้นควรใช้ลักษณะเสื้อคอแหลม เสื้อคอปกกว้างเป็นรูปโค้ง เสื้อคอเปิด เสื้อเกาะอก เสื้อคอกลมที่มีคอค่อนข้างลึกกว่าคอปกติ สำหรับเทคนิคอื่นๆ เช่น ใส่เครื่องประดับ เช่น สร้อยเส้นยาว ไม่ควรใส่สร้อยเส้นสั้นติดคอ

2. ช่วงไหล่

ผู้ที่มีไหล่แคบสามารถเลือกใช้เส้นได้ทุกแบบ โดยเฉพาะเส้นตรงแนวนอน และเส้นทแยง ส่วนการเลือกสีที่ใช้นั้นสามารถใช้ได้ทุกสี และอาจมีลายประกอบด้วย ทั้งนี้ควรใช้สีอ่อนและสีสว่าง ส่วนรูปทรงการตัดเย็บนั้นควรใช้ลักษณะเสื้อคอปก เสื้อทรงหลวมกว่าตัวนิดหน่อย เสื้อที่ขึ้นไหล่และแขนมีการตกแต่ง เช่นระบาย หรือแขนตุ๊กตา เสื้อที่มีการเปิดเว้าไหล่ และไม่ควรรใช้เสื้อผ้าที่มีลักษณะแนบเนื้อ

ผู้ที่มีไหล่กว้างสามารถเลือกใช้เส้นได้ทุกแบบยกเว้นเส้นแนวขวาง อาจใช้สามเหลี่ยมเล็ก หรือลายเล็ก ส่วนการเลือกสีที่ใช้นั้นสามารถใช้ได้ทุกสี ส่วนรูปทรงการตัดเย็บนั้นควรใช้ลักษณะเสื้อคอปิ่น เสื้อคอเปิด เสื้อเปิดไหล่ข้างเดียว หรือเสื้อทรงที่ไม่เน้นเอวเกินไป เป็นเสื้อเชิ้ตพอดีตัว เสื้อแขนระบายใหญ่ หรือ puff sleeve หรือ cardigan

ผู้ที่มีไหล่กลมหรือผู้ที่มีไหล่ลาดสามารถเลือกใช้เส้นได้ทุกแบบ โดยเฉพาะเส้นวงกลม และเส้นตัดกัน ส่วนการเลือกสีที่ใช้นั้นสามารถใช้ได้ทุกสี ส่วนรูปทรงการตัดเย็บนั้นควรใช้ลักษณะเสื้อคอแหลม เสื้อแจ๊คเก็ต สูท และมีพองน้ำเสริมไหล่เล็กน้อย เสื้อที่เน้นเอวเห็นสัดส่วนและกระโปรงทรงทิวลิป ทั้งนี้อาจให้ความสนใจที่เอวโดยการคาดเข็มขัดเส้นใหญ่

3. ส่วนแขน

ผู้ที่มีแขนใหญ่ ควรใช้เส้นตรงแนวตั้งมากที่สุด ส่วนการเลือกสีที่ใช้นั้นสามารถใช้ได้ทุกสี รูปทรงการตัดเย็บนั้นควรใช้ลักษณะเสื้อแขนคางคาว เสื้อแขนพอดีตัวก็ได้ แต่ไม่ควรเข้ารูป เสื้อแขนยาวที่ไม่รัดแขน เช่น เสื้อเชิ้ต เสื้อแขนสามส่วนอาจจะยิ่งไปเน้นช่วงแขนที่ใหญ่ ควรเป็นเสื้อแขนยาว หรือแขนกระดิ่งหลวมพอดีตัว ไม่ควรมีทรงหรือรูปแบบที่รัดชัดเจน และไม่ควรรใส่เสื้อโชว์ต้นแขน กรณีเป็นชุดกลางคืนก็ควรมีลูกเล่นตกแต่งบริเวณช่วงแขน

ผู้ที่มีแขนเล็ก สามารถเลือกใช้เส้นได้ทุกแบบโดยเฉพาะเส้นวงกลม เส้นตรง แนวนอนและเส้นวงกลม หรือเส้นลายกันหอย ยกเว้นเส้นลายขวาง ส่วนการเลือกสีที่ใช้นั้นสามารถใช้ได้ทุกสี ส่วนรูปทรงการตัดเย็บนั้นควรใช้เสื้อแขนพอง เสื้อแขนยาวแบบไม่รัดรูป ที่มีแขนหลวมเล็กน้อย หรือเสื้อแขนกิโมโน เสื้อที่เน้นตกแต่งช่วงแขน หรือเสื้อแขนสามส่วน เสื้อปิดแขนได้ทุกชนิด และเสื้อแขนล้า

4. ส่วนอก

ผู้ที่มีอกใหญ่ สามารถเลือกใช้เส้นได้ทุกแบบโดยเฉพาะวงกลมใหญ่และเส้นโค้งกันหอย ควรใช้เสื้อที่มีคอระบายมากที่สุด ส่วนการเลือกสีที่ใช้นั้นสามารถใช้ได้ทุกสี รูปทรงการตัดเย็บนั้นควรใช้เสื้อคอเซ็ทหรือเสื้อโบลี เสื้อคอปกแบบถ่วง เสื้อคอกลม เสื้อคอวีแต่จะต้องไม่ลึกเกินไป เสื้อที่เปิดช่วงลำคอและบ่า เสื้อตัวหลวมไม่เน้นหน้าอก และควรหลีกเลี่ยงเสื้อที่มีระบายหรือริบบิ้นใหญ่ๆ

ผู้ที่มีอกเล็ก สามารถเลือกใช้เส้นได้ทุกแบบโดยเฉพาะลายเส้นที่เกิดจากจุดเรียงกันเป็นแถว เส้นแนวนอน เส้นแนวขวาง และเส้นทแยง ส่วนการเลือกสีที่ใช้นั้นสามารถใช้ได้ทุกสี รูปทรงการตัดเย็บนั้นควรใช้เสื้อคอระบาย เสื้อทรงหลวม และเสื้อที่มีกระดุมผ่าหน้า ใส่เสื้อยืดรัดรูป ส่วนเทคนิคอื่นๆ อาจใช้บราเสริมพองน้ำ

5. ส่วนเอว

ผู้ที่มีเอวหนา ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นตรงแนวตั้ง เส้นโค้งแนวตั้ง ส่วนการเลือกสีที่ใช้นั้นควรใช้สีเข้ม รูปทรงการตัดเย็บนั้นควรใช้กระโปรงจีบกระทบ เสื้อแขนยาวคลุมเอวช่วงบน กระโปรงทรงย้วย กระโปรงทรงเอ กระโปรงที่ไม่เน้นดีไซน์ที่ขอบกระโปรง ขอบกระโปรงควรบาง และมีหูเข็มขัดเล็กๆ ประดับ ขอบกระโปรงหรือกางเกงอาจใช้ขอบหนา เพื่อกดหน้าท้องให้ดูแบนราบมากขึ้น และควรเป็นทรงเอวสูง เทคนิคอื่นๆ อาจใช้ชุดชั้นในแบบเต็มตัว และควรหลีกเลี่ยงเสื้อรัดรูปและผ้ายืด

ผู้ที่มีช่วงเอวยาว ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นตรงแนวนอน ส่วนการเลือกสีที่ใช้นั้นสามารถใช้ได้ทุกสี รูปทรงการตัดเย็บนั้นควรใช้กระโปรงจับจีบรอบตัวไม่ควรใส่กระโปรงยาวเลยเข้า กระโปรงเอวสูง หรือเสื้อจัมเอวเพื่อหลอกตา ไม่ควรสวมเสื้อเอวลอย เสื้อที่ซ้อนกันหลายระดับ และกระโปรงสอบ ควรหลีกเลี่ยงแจ็คเก็ตตัวสั้นเพราะยังทำให้เห็นช่วงเอวที่ยาวอย่างชัดเจน

ผู้ที่มีช่วงเอวสั้น ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นตรงแนวตั้ง ส่วนการเลือกสีที่ใช้นั้นสามารถเลือกใช้ได้ทุกสี รูปทรงการตัดเย็บนั้นควรใช้กระโปรงสอบปลาย กระโปรงเอวสูงเข้ารูป กางเกงเข้ารูป เช่น ทรงกางเกงขี้น้ำ อาจใช้เทคนิคการใส่รองเท้าบูทเพื่อเสริมจุดเด่นพรางจุดด้อย

ผู้ที่มีหน้าท้องใหญ่ ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นที่เกิดจากจุดเรียงกันเป็นแถว ส่วนการเลือกสีที่ใช้นั้นสามารถเลือกใช้ได้ทุกสี โดยเฉพาะสีเข้ม สีดำ รูปทรงการตัดเย็บนั้นควรใช้กระโปรงย้วย กระโปรง dress สั้นปลายบานทรงเอ ที่ไม่เน้นหน้าท้อง กระโปรงหรือกางเกงขอบหนาเพื่อลดหน้าท้องให้ราบและกระชับมากขึ้น และควรเป็นทรงเอวสูง ห้ามใส่กระโปรงหรือกางเกงเอวสูง และกางเกงเอวต่ำเกินไป ควรเป็นกางเกงเอวพอดีสะเอว และสามารถใส่เทคนิคการสวมชุดชั้นในแบบเต็มตัวหรือชุดชั้นในรัดหน้าท้อง

6. ส่วนก้น/สะโพก

ผู้ที่มีก้น/สะโพกใหญ่ ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นตรงแนวตั้งมากที่สุด ส่วนการเลือกสีที่ใช้นั้นสามารถเลือกใช้ได้ทุกสี โดยเฉพาะสีเข้ม สีดำ รูปทรงการตัดเย็บนั้นควรใช้กระโปรงย้วย กระโปรงทรงเอ กางเกงขาเดรป หรือกางเกงยีนส์สีเข้ม กระโปรงทรงตรงพอดีตัว กระโปรงทรงทิวลิป ใส่กระโปรงย้วย กางเกงทรงกระบอกตรง หรือจากกระดิ่งนิตหนอย ห้ามใส่กระโปรงจีบรัด เพราะจะเสริมให้ดูสะโพกใหญ่มากขึ้น

ผู้ที่มีก้น/สะโพกเล็ก ควรเลือกใช้เส้นลักษณะวงกลมใหญ่และเส้นโค้งขึ้นและลง เส้นแนวนอน เส้นรูปร่างใหญ่ๆ ไม่จำเป็นต้องเป็นวงกลมอย่างเดียว ส่วนการเลือกสีที่ใช้นั้นสามารถเลือกใช้ได้ทุกสี รูปทรงการตัดเย็บนั้นควรใช้กางเกงจับเข่าด้านข้าง กระโปรงที่มีระบายเป็นชั้นๆ กระโปรง Ruffle กระโปรงทรงเอ กระโปรงทรงพีกทองและ กระโปรงทรงทิวลิป

ผู้ที่มีก้น/สะโพกแบน ควรเลือกใช้เส้นลักษณะเป็นเส้นโค้ง ส่วนการเลือกสีที่ใช้นั้นสามารถเลือกใช้ได้ทุกสี รูปทรงการตัดเย็บนั้นควรใช้กระโปรงจีบรอบตัว กระโปรงทรงย้วย กระโปรงทรงที่มีจีบ กระโปรงปล่อยจีบช่วงสะโพก กระโปรงที่มีระบายเป็นชั้นๆ กระโปรงที่มีโบว์ใหญ่ๆ ข้างหลัง และกระโปรงหรือกางเกงขอบเอวรัด กระโปรงหรือกางเกงที่มีจีบเยอะๆ โดยเฉพาะตรงสะโพก เพื่อไม่ให้เน้นสัดส่วน กระโปรงหรือกางเกงที่มีจีบรัดเฉพาะด้านหลัง และกางเกงที่มีกระเป๋าดตรงสะโพก) กระเป๋าแบบ cargo กางเกงยีนส์ขากระบอก หรือกางเกงทรงซาฟารี และอาจใช้วิธีการใส่แผ่นเสริมสะโพก

ผู้ที่มีก้น/สะโพกกว้าง ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นตรงแนวตั้ง ส่วนการเลือกสีที่ใช้นั้นสามารถเลือกใช้ได้ทุกสี โดยเฉพาะสีเข้ม สีดำ รูปทรงการตัดเย็บนั้นควรใช้กระโปรงจีบกระทบ กระโปรงทรงเอ หรือกระโปรงทรงเรียบ กางเกงยีนส์ขากว้าง และเสื้อยืตรัดรูปตัวเล็ก ห้ามใส่กระโปรงสอบปลาย กระโปรงเอวสูง และกางเกงขาบาน กระโปรงจีบรูป

7. ช่วงขา

ผู้ที่มีขาใหญ่ ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นตรงแนวตั้ง ส่วนการเลือกสีที่ใช้นั้นสามารถเลือกใช้ได้ทุกสี โดยเฉพาะสีเข้ม สีดำ รูปทรงการตัดเย็บนั้นควรใช้กางเกงขาป้าย กระโปรงหรือกางเกงต้องยาว หรือคลุมเข้า ห้ามใส่กระโปรงสั้นเหนือเข่า และกางเกงขาเดฟ ส่วนเทคนิคอื่นๆ คือควรหลีกเลี่ยงรองเท้าส้นสูงที่สุด

ผู้ที่มีขาลีบ ควรใช้ลักษณะเส้นตรงแนวอนมากที่สุด ส่วนการเลือกสีที่ใช้นั้นสามารถเลือกใช้ได้ทุกสี โดยเฉพาะสีอ่อน รูปทรงการตัดเย็บนั้นควรใช้กางเกงจับเข่าด้านข้าง กางเกงทรงขาเดฟ และกางเกงขาพองต่างๆ กระโปรงทรงยาว กางเกงที่รัดปลายขา หรือกางเกงขาบาน กระโปรงหรือกางเกงหลวมๆ หรือกางเกงที่มีขากระบอกใหญ่เป๋าทิ้ง ห้ามใส่กระโปรงสั้น ส่วนเทคนิคอื่น คือสวมถุงน่องลายใหญ่ๆ

ผู้ที่มีขาสั้น ควรใช้ลักษณะเส้นตรงแนวตั้ง ส่วนการเลือกสีที่ใช้นั้นสามารถเลือกใช้ได้ทุกสี รูปทรงการตัดเย็บนั้นควรใช้กางเกงขาบาน เสื้อตัวสั้น กางเกงขายาวเอวสูง กระโปรงได้ทุกแบบ โดยเฉพาะแบบบาน กางเกงขาใหญ่ ห้ามกางเกง 3 ส่วน หรือ 5 ส่วน ควรใส่กระโปรงตรงไม่ควรตรงมาก กางเกงทรงขาเดฟ จะช่วยให้ช่วงขาดูยาวขึ้น ส่วนเทคนิคอื่น คือใส่รองเท้าส้นสูง

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้าพบว่าองค์ประกอบทางศิลปะมีอิทธิพลต่อการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่างได้ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ ในการนำองค์ประกอบทางศิลปะ อันได้แก่ เส้น สี รูปทรงมาใช้ในการอำพรางรูปร่างมีเทคนิควิธีการที่แตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับประเภทและลักษณะของรูปร่างที่ต้องการอำพราง ทั้งนี้จะต้องเลือกใช้อย่างเหมาะสม ซึ่ง ซึ่งได้กล่าวไว้ว่าองค์ประกอบพื้นฐานของการออกแบบ คือ สี เนื้อผ้า เส้น และรูปทรง องค์ประกอบเหล่านี้มาใช้เพื่อให้เอื้อประโยชน์ได้ และเพื่อเน้นด้านดี แต่ถ้าใช้ผิดหรือใช้ไม่เหมาะสมมันจะทำลายสิ่งที่อาจจะเป็งานออกแบบที่ดึงดูดใจและประสบความสำเร็จได้

การใช้เส้นในการอำพรางรูปร่างที่มีลักษณะแตกต่าง พบว่า เส้นแนวตั้ง เส้นทแยงมุม สามารถเพิ่มความสูงได้ ส่วนเส้นแนวนอนมีคุณสมบัติขยายพื้นที่ออกไปได้ในแนวกว้าง สอดคล้องกับ เดบอราห์ ลินน์ ดาร์ลิง (2548: 78) ซึ่งกล่าวไว้ว่าสายตาของผู้มองจะถูกดึงไปในทิศต่างๆ สายตาจะเคลื่อนผ่านร่างไปด้วยเส้นแนวขวาง จะเลื่อนขึ้นหรือลงไปตามร่างด้วยเส้นแนวตั้งและที่มุมซ้ายบนไปยังขวากลางด้วยเส้นเฉียง

การใช้สีในการอำพรางรูปร่างที่มีลักษณะแตกต่างกันข้างต้นพบว่าการใช้สีอ่อนเพื่อเพิ่มปริมาณให้ดูใหญ่ขึ้น และใช้สีเข้มเพื่อลดปริมาณให้ดูเล็กลง สอดคล้องกับ เดบอราห์ ลินน์ ดาร์ลิง (2548: 78) ซึ่งกล่าวไว้ว่าสีอ่อนและสีสดใสจะดึงดูดความสนใจ ควรใช้ในส่วนที่ต้องการเน้น และห้ามใช้ในส่วนที่ต้องการปกปิด ส่วนสีเข้มจะลดขนาดลง ทำให้ส่วนนั้นดูเล็กลงและไม่ดึงดูดสายตา จึงเป็นเหตุให้มองส่วนนั้นเล็กลงกว่าเดิม สีเข้มจึงควรนำมาใช้บริเวณที่ต้องการปกปิด และ สอดคล้องกับ จารุวรรณ ทรัพย์ปรง (2543:143) ที่กล่าวถึงหลักการใช้สีดวงตาเพื่ออำพรางรูปร่างว่าโดยปกติแล้วสีขาว หรือสีอ่อนมากๆ จะทำให้เกิดความรู้สึกไกลและมีขนาดใหญ่ขึ้นกว่าที่เป็นจริง ในขณะที่สีดำหรือสีเข้มให้ความรู้สึกใกล้และมีขนาดเล็กกว่า ควรเอาใจใส่ในการเลือกใช้น้ำหนักของสี หรือค่าของสีกับเครื่องแต่งกาย

ส่วนรูปทรงของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายนั้นมีหลากหลายประเภท จำเป็นต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมกับส่วนที่ต้องการอำพราง ทั้งนี้จะต้องขึ้นอยู่กับความสมดุล ดังที่ ลีอาห์ เฟลดอน (2004: 53) ได้กล่าวไว้ว่าหนึ่งในเหตุผลพื้นฐานที่ทำให้การแต่งตัวไม่ประสบความสำเร็จก็คือ ขาดความสมดุล นั้นหมายถึงเมื่อสัดส่วนของเสื้อผ้าไม่สอดคล้องเหมาะสมกับสัดส่วนของร่างกาย การแต่งกายที่ไม่ได้สมดุลจะเน้นย้ำให้เห็นข้อด้อยตามร่างกายให้เด่นชัด ส่วนการแต่งตัวที่ได้สมดุลจะช่วยเบี่ยงเบนสายตาให้ออกห่างจากข้อด้อยเหล่านั้น

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่าง ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ประเด็นเกี่ยวกับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1.1 ควรมีการหาแนวทางในการออกแบบเพื่ออำพรางจุดบกพร่องจุดอื่นๆ เพิ่มเติม เนื่องจากรูปร่างและอวัยวะของแต่ละบุคคลมีรายละเอียดที่มีความแตกต่างกันมาก

1.2 รูปแบบและเนื้อผ้าในปัจจุบันมีความหลากหลายขึ้น ดังนั้นจึงอาจทำการวิจัยที่เน้นเฉพาะการใช้ผ้า หรืออุปกรณ์ตกแต่งเพื่อใช้ในการอำพรางรูปร่าง

1.3 แต่ละช่วงวัยมีสรีระที่แตกต่างกันออกไป สามารถทำวิจัยที่เจาะลึกเพื่อเปรียบเทียบข้อแตกต่างและข้อบกพร่องที่ควรแก้ไขอำพรางในแต่ละกลุ่มช่วงอายุได้อีก

2. ประเด็นเกี่ยวกับการนำผลการวิจัยไปใช้

2.1 ควรนำผลการวิจัยซึ่งเป็นแนวทางในการออกแบบเพื่ออำพรางจุดบกพร่องไปใช้ในการออกแบบเครื่องแต่งกายจริง เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

2.2 ควรมีการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์เพื่อให้คนทั่วไปมีความเข้าใจแนวทางในการออกแบบเพื่ออำพรางจุดบกพร่อง และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

บรรณานุกรม

- กฤษฎดา แสงสืบชาติ. “การศึกษาผลงานออปอาร์ตของวิคเตอร์ วาซาร์ลี และทฤษฎีแสงของอัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ เพื่อสร้างงานศิลปะสร้างสรรค์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขา ทัศนศิลป์:ศิลปะสมัยใหม่ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2544.
- การออกแบบเสื้อให้เหมาะกับรูปร่าง [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 30 ตุลาคม 2550. เข้าถึงได้จาก http://geocities.com/m4136n/7_3.htm
- จารุพรรณ ทรัพย์ปลุง. การออกแบบเครื่องแต่งกาย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2543.
- ชะคราม [นามแฝง]. “แต่งเนื้อ-แต่งตัว: ทั้งสวย...ทั้งถูกใจ ใช่เลย!” หญิงไทย 593, 25 (มิถุนายน 2543) : 44-49.
- เดเบอราห์ ลินน์ ดาร์ลิง. สวยได้ตามสไตล์คุณ. แปลโดย เชิดฉวี แสงจันทร์. กรุงเทพฯ : สดส์ปาด้าสำนักพิมพ์, 2548.
- ปัญหารูปร่าง...อำพรางกันได้ [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 30 ตุลาคม 2550. เข้าถึงได้จาก <http://thaihealth.info>
- ปรีดา บุญรัตน์. “ศิลปะเพื่อการแต่งกาย : รูปร่างของผู้หญิงกับรูปแบบเครื่องแต่งกาย.” ศิลปกรรมสาร. 2,1 (กุมภาพันธ์ 2550) : 19-32.
- พลอย จริยะเวช. Mix & Math. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : บริษัท แปลน ฟรันทิ่ง, 2547.
- ลีอาห์ เฟลดอน. แต่งยังไงไม่ให้อ้วน? แปลโดย บุญศรี ศรีบุญรัตน์ชัย. กรุงเทพฯ : แบริ์ พับลิชซิ่ง จำกัด, 2547.
- เอ็ดเวิร์ด เจ แจ็คโคสกี. ออกกำลังอย่างไรให้เหมาะกับรูปร่าง. แปลโดย รัชดา แดงจำรูญ. กรุงเทพฯ : ไทยยูเนียนกราฟฟิกส์ จำกัด, 2545.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามประกอบการวิจัยเรื่อง
“การออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่าง”

แบบสอบถามชุดนี้จัดทำขึ้นเพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์เรื่อง“การออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่าง” เพื่อนำข้อมูลมาใช้ประกอบการศึกษา ตามหลักสูตรศิลปศาสตร มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ซึ่งในแบบสอบถามฉบับนี้จะเป็นการรวบรวมข้อมูลจากผู้ประกอบอาชีพเกี่ยวกับออกแบบและการตัดเย็บเสื้อผ้า เพื่อนำผลที่ได้มาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่ออำพรางจุดบกพร่องต่างๆ ของรูปร่างต่อไป ผู้วิจัยจึงใคร่ขอความกรุณาจากท่านในการตอบแบบสอบถามฉบับนี้ให้ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ซึ่งข้อมูลเหล่านี้จะถูกเก็บเป็นความลับและนำเสนอผลเป็นภาพรวมเท่านั้น ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงที่กรุณาให้ข้อมูลมา ณ โอกาสนี้

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย **X** ในช่องที่ตรงกับท่านมากที่สุด

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. อาชีพ

- ช่างตัดเสื้อ ผู้ประกอบการห้องเสื้อ
 อื่นๆ โปรดระบุ.....

2. ประสบการณ์ในการประกอบอาชีพดังกล่าว

- ต่ำกว่า 1 ปี 1-2 ปี 3-4 ปี 4 ปีขึ้นไป

3. อายุของกลุ่มลูกค้าส่วนใหญ่

- ต่ำกว่า 20 ปี 20-30 ปี 30 ปีขึ้นไป

ตอนที่ 2 วิธีการในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อช่วยอำพรางรูปร่าง

1. ในการตัดเย็บเสื้อผ้าแต่ละครั้ง ท่านได้มีส่วนในการออกแบบเสื้อผ้าหรือไม่

- ไม่มี เนื่องจากมีหน้าที่ในการตัดเย็บเสื้อผ้าเท่านั้น
 มีบางส่วน เนื่องจากส่วนใหญ่ลูกค้าจะมีแบบที่ต้องการมาก่อนแล้ว
 เป็นผู้ออกแบบเสื้อผ้าให้กับลูกค้าพร้อมการตัดเย็บ

2. จากประสบการณ์ที่ผ่านมา ลูกค้ำที่มาใช้บริการตัดเย็บเสื้อผ้าจากท่านมีจุดบกพร่องของร่างกายในเรื่องใดมากที่สุด (โปรดเรียงลำดับจากข้อที่มากที่สุดไปยังข้อที่น้อยที่สุด)

☐ ลำคอกมีขนาดยาว-สั้น	☐ ไหล่ มีลักษณะแคบ-กว้าง-กลม-ลาด
☐ แขน มีขนาดใหญ่ – เล็ก	☐ อก ใหญ่-เล็ก
☐ เหวหนา-ช่วงเอวยาว-สั้น	☐ หน้าท้องใหญ่
☐ ขั้วนหรือผอมจนเกินไป	☐ ก้นหรือสะโพก ใหญ่-เล็ก-แบน-กว้าง
☐ ขา ใหญ่-เล็ก-สั้น	☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....

3. ท่านมีเทคนิคในการอำพรางรูปร่างที่บกพร่องของลูกค้ำด้วยวิธีใดบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- การใช้เส้นในการอำพรางรูปร่าง เช่น เส้นตรง เส้นขวาง เส้นทแยง
- การใช้สีในการอำพรางรูปร่าง เช่น สีอ่อน สีเข้ม
- การใช้รูปทรงต่างๆ ของเครื่องแต่ง การอำพรางรูปร่าง เช่น เสื้อคอตั้ง เสื้อแขนรูด เสื้อแขน

พอง เสื้อเอวจัมพ์ กางเกงขาบาน เป็นต้น

- ใช้เทคนิคอื่นๆ (โปรดระบุ).....

4. โปรดกรอกตัวเลขใต้รูปภาพชุดที่ 1 (ตัวอย่างเส้น) ลงในช่องว่างของแต่ละข้อ เพื่อบอกวิธีการใช้เส้นในการอำพรางรูปร่างของลูกค้ำที่มีจุดบกพร่องดังต่อไปนี้

4.1 ส่วนลำคอ

ผู้ที่มีลำคอยาว ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นในข้อ.....

ผู้ที่มีลำคอสั้น ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นในข้อ.....

4.2 ช่วงไหล่

ผู้ที่มีไหล่แคบ ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นในข้อ.....

ผู้ที่มีไหล่กว้าง ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นในข้อ.....

ผู้ที่มีไหล่กลม ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นในข้อ.....

ผู้ที่มีไหล่ลาด ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นในข้อ.....

4.3 ส่วนแขน

ผู้ที่มีแขนใหญ่ ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นในข้อ.....

ผู้ที่มีแขนเล็ก ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นในข้อ.....

4.4 ส่วนนอก

ผู้ที่มีมือใหญ่ ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นในข้อ.....

ผู้ที่มีมือเล็ก ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นในข้อ.....

4.5 ส่วนเอว

ผู้ที่มีเอวหนา ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นในข้อ.....

ผู้ที่มีช่วงเอวยาว ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นในข้อ.....

ผู้ที่มีช่วงเอวสั้น ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นในข้อ.....

ผู้ที่มีหน้าท้องใหญ่ ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นในข้อ.....

4.6 ส่วนก้น/สะโพก

ผู้ที่มีก้น/สะโพกใหญ่ ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นในข้อ.....

ผู้ที่มีก้น/สะโพกเล็ก ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นในข้อ.....

ผู้ที่มีก้น/สะโพกแบน ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นในข้อ.....

ผู้ที่มีก้น/สะโพกว้าง ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นในข้อ.....

4.7 ช่วงขา

ผู้ที่มีขาใหญ่ ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นในข้อ.....

ผู้ที่มีขาลีบ ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นในข้อ.....

ผู้ที่มีขาสั้น ควรเลือกใช้ลักษณะเส้นในข้อ.....

4.8 ข้อเสนอแนะอื่นๆ ในการเลือกใช้เส้น ในการอำพรางรูปร่าง (โปรดระบุ).....

.....

.....

5. ท่านมีวิธีการเลือกใช้สีเพื่ออำพรางรูปร่างของลูกค้ำที่มีจุดบกพร่องอย่างไร

5.1 สีอ่อน เหมาะสมกับผู้มีรูปร่าง.....

5.2 สีเข้ม เหมาะสมกับผู้มีรูปร่าง.....

5.3 สีเหลือง สีเงิน สีทอง เหมาะสมกับผู้มีรูปร่าง.....

6. โปรดกรอกตัวเลขใต้รูปภาพชุดที่ 2 (ตัวอย่างรูปทรงเสื้อผ้า) ลงในช่องว่างของแต่ละข้อ เพื่อบอกวิธีการใช้รูปทรงในการอำพรางรูปร่างของลูกค้ำที่มีจุดบกพร่องดังต่อไปนี้

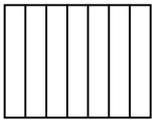
6.1 ส่วนลำคอ

ผู้ที่มีลำคอยาว ควรเลือกใช้ลักษณะรูปทรงในข้อ.....

ผู้ที่มีลำคอสั้น ควรเลือกใช้ลักษณะรูปทรงในข้อ.....

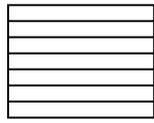
- 6.2 ช่วงไหล่
- ผู้ที่มีไหล่แคบ ควรเลือกใช้ลักษณะรูปทรงในข้อ.....
- ผู้ที่มีไหล่กว้าง ควรเลือกใช้ลักษณะรูปทรงในข้อ.....
- ผู้ที่มีไหล่กลม ควรเลือกใช้ลักษณะรูปทรงในข้อ.....
- ผู้ที่มีไหล่ลาด ควรเลือกใช้ลักษณะรูปทรงในข้อ.....
- 6.3 ส่วนแขน
- ผู้ที่มีแขนใหญ่ ควรเลือกใช้ลักษณะรูปทรงในข้อ.....
- ผู้ที่มีแขนเล็ก ควรเลือกใช้ลักษณะรูปทรงในข้อ.....
- 6.4 ส่วนอก
- ผู้ที่มีอกใหญ่ ควรเลือกใช้ลักษณะรูปทรงในข้อ.....
- ผู้ที่มีอกเล็ก ควรเลือกใช้ลักษณะรูปทรงในข้อ.....
- 6.5 ส่วนเอว
- ผู้ที่มีเอวหนา ควรเลือกใช้ลักษณะรูปทรงในข้อ.....
- ผู้ที่มีช่วงเอวยาว ควรเลือกใช้ลักษณะรูปทรงในข้อ.....
- ผู้ที่มีช่วงเอวสั้น ควรเลือกใช้ลักษณะรูปทรงในข้อ.....
- ผู้ที่มีหน้าท้องใหญ่ ควรเลือกใช้ลักษณะรูปทรงในข้อ.....
- 6.6 ส่วนก้น/สะโพก
- ผู้ที่มีก้น/สะโพกใหญ่ ควรเลือกใช้ลักษณะรูปทรงในข้อ.....
- ผู้ที่มีก้น/สะโพกเล็ก ควรเลือกใช้ลักษณะรูปทรงในข้อ.....
- ผู้ที่มีก้น/สะโพกแบน ควรเลือกใช้ลักษณะรูปทรงในข้อ.....
- ผู้ที่มีก้น/สะโพกกว้าง ควรเลือกใช้ลักษณะรูปทรงในข้อ.....
- 6.7 ช่วงขา
- ผู้ที่มีขาใหญ่ ควรเลือกใช้ลักษณะรูปทรงในข้อ.....
- ผู้ที่มีขาลีบ ควรเลือกใช้ลักษณะรูปทรงในข้อ.....
- ผู้ที่มีขาสั้น ควรเลือกใช้ลักษณะรูปทรงในข้อ.....
- 6.8 ข้อเสนอนั้นๆ ในการเลือกใช้รูปทรงในการอำพรางรูปร่าง (โปรดระบุ)
-
-

รูปภาพชุดที่ 1 ตัวอย่างเส้น

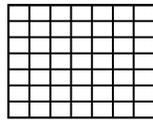
[1]

เส้นตรงแนวตั้ง

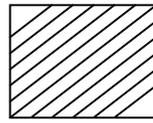
[2]

เส้นตรงแนวนอน

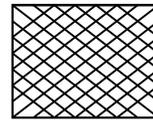
[3]

เส้นตัดกัน

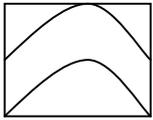
[4]

เส้นตรงแนวเฉียง

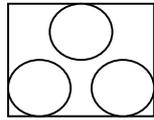
[5]

เส้นตัดแนวเฉียง

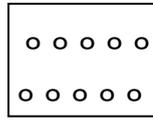
[6]

เส้นโค้ง

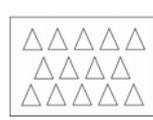
[7]

วงกลมใหญ่

[8]

วงกลมเล็ก

[9]

สามเหลี่ยมเล็ก

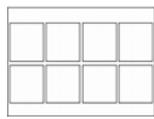
[10]

สามเหลี่ยมใหญ่

[11]

สี่เหลี่ยมเล็ก

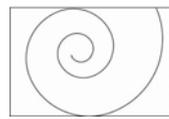
[12]

สี่เหลี่ยมใหญ่

[13]

เส้นโค้ง

[14]

เส้นโค้งก้นหอย

[15]

เส้นโค้งขึ้นและลง

[16]

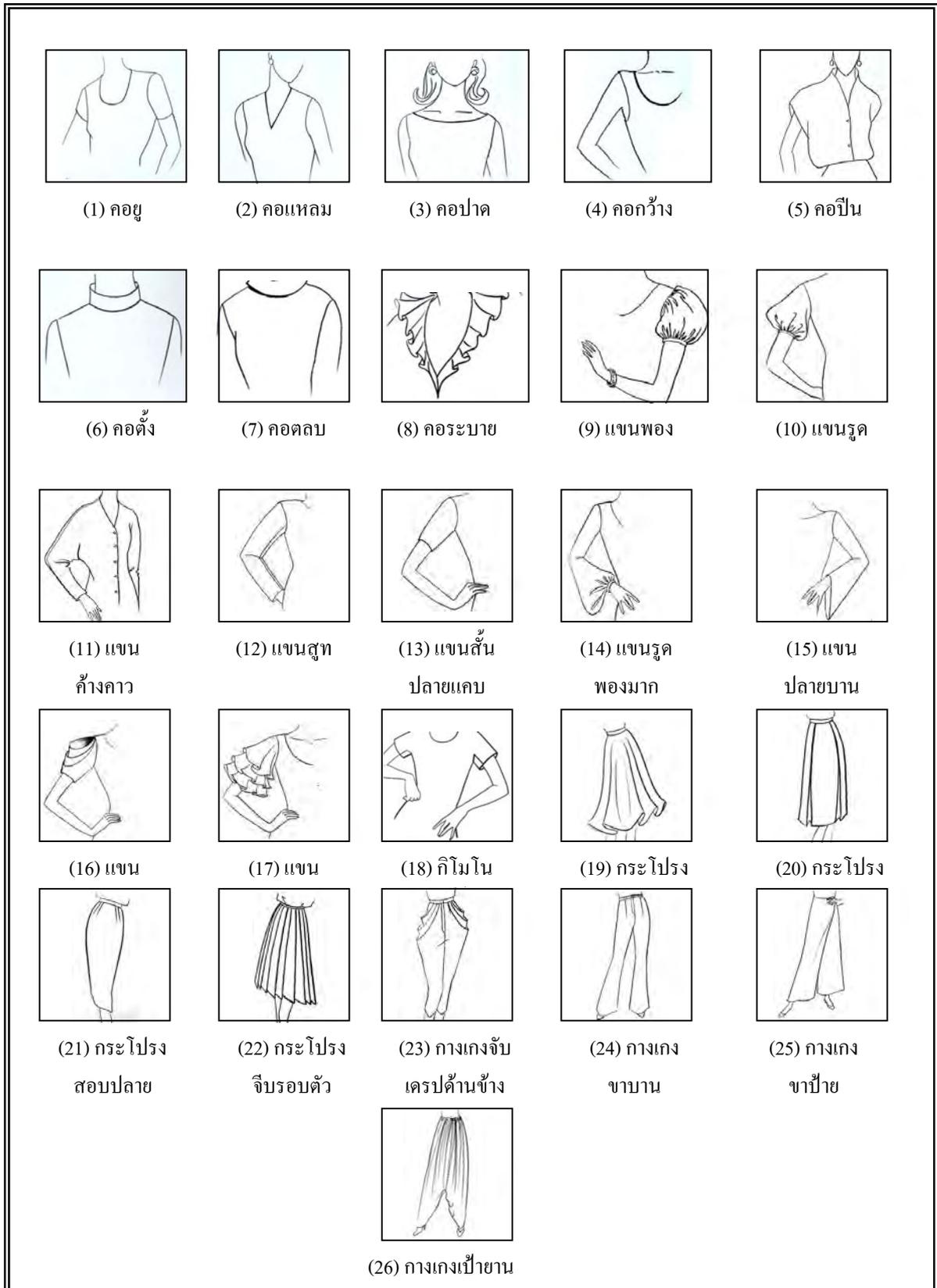
เส้นที่เกิดจากจุด
เรียงกันเป็นแถว

[17]

เส้นหยักแหลม

รูปภาพชุดที่ 2 ตัวอย่างรูปทรง

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นางสาวดาริน ลื่อนาม
ที่อยู่	92/12 ซอยเอกชัย 36 แขวงบางบอน เขตบางบอน กรุงเทพฯ 10150
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2537	สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนศึกษานารี
พ.ศ. 2541	สำเร็จการศึกษาปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต วิชาเอกออกแบบเรขศิลป์ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
พ.ศ. 2547	ศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาวิชาออกแบบนิเทศศิลป์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2542 -2548	ฝ่ายสร้างสรรค์โฆษณา บริษัท สปา แอดเวอร์ไทซิง จำกัด
พ.ศ. 2550 -2552	ฝ่ายสื่อสารการตลาด แผนกธุรกิจเทคโนโลยี บริษัท โตชิบา ไทยแลนด์ จำกัด
ปัจจุบัน	ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารการตลาด บริษัท ซีอาร์ซี พาวเวอร์เทค จำกัด